

Lạc Giữa Đam Mê

Contents

Lạc Giữa Đam Mê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	33
7. Chương 7	40
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	60
11. Chương 11	68

Lạc Giữa Đam Mê



Giới thiệu

Nguyên tác: Wedding At King's Convenience (Kings of California #6) Thể loại: Lãng mạn Dịch giả: L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-giua-dam-me>

1. Chương 1

“Tôi biết là cô đang nghĩ tôi hấp dẫn”. Jefferson nở một nụ cười tự mãn.

“Hấp dẫn ư?” Maura rướn người lên trông rất ngầu. “Anh có tin là tôi dễ bị đàn ông dẻo miệng hạ gục không?”

“Dễ ư?”. Jefferson cười lớn. “Chúng ta biết nhau cũng gần một tuần rồi, Maura à! Và tôi có thể nói chắc như đinh đóng cột là chẳng có gì... dễ ở cô cả”.

“Liệu tôi có thể xem đây là một lời khen không nhỉ?” Cô cười tinh nghịch đáp lại.

Cô tỏ ra hài lòng. Jefferson có thể đọc được điều đó trên nét mặt của cô. Anh chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào trên đời này nghĩ mình được khen khi có người nói mình “khó khăn” cả. Nhưng Maura Donohue thì độc nhất vô nhị.

Anh biết điều đó ngay từ giây phút gặp cô.

Trong lúc đang tìm kiếm một cảnh quay ở Ireland cho bộ phim sắp tới của hãng phim King, Jefferson đã tình cờ thấy trang trại của Maura ở quận Mayo và ngay lập tức anh nhận ra đây chính là nơi anh cần tìm. Dĩ nhiên thuyết phục Maura được hay không lại là chuyện khác.

“Cô biết không?”, anh tựa vai lên bức tường đá sơn trắng của nhà kho và nói “Hầu như ai cũng chớp lấy thời cơ nếu có cơ hội kiếm tiền dễ dàng đấy”.

Cô hất mái tóc dài, đen nhánh ra sau, neho đôi mắt xanh thăm thăm nhìn anh, bắt bẻ, “Coi nào anh bạn, anh lại dùng từ dễ dàng nữa rồi, sau khi đã thừa nhận là tôi không có thói quen chấp nhận những việc dễ dàng”.

Anh thở dài, lắc đầu. Người phụ nữ này vô cùng khôn ngoan, sắc sảo nhưng nếu cô không bí hiểm thì anh cũng chẳng thấy thú vị, muốn khám phá đến thế. Là chủ hãng phim King, anh quen được người ta xun xoe, bợ đỡ mỗi khi anh cần họ. Khi anh vào một thị trấn, trả tiền hậu hĩnh để có được trường quay, họ vội vàng ký ngay vào rồi nhanh chóng cầm tiền như sợ anh đổi ý.

Nhưng Maura thì không.

Những ngày này, anh vẫn tiếp tục lui tới trang trại Donohue để nói chuyện với cô chủ ương bướng của nó. Anh không ngại tán dương cô, thuyết phục cô với những lời hứa hẹn về một núi tiền mà anh biết chắc là cô không thể nào làm nên và nói tóm lại là anh đã cố tỏ ra rất nhã nhặn để cô xiêu lòng. Song cô không mấy may lay chuyển.

“Anh đang choán đường tôi đấy”. Cô nói.

“Xin lỗi”. Jefferson tránh sang một bên để cô bước qua. Cô đang mang một cái bao tải đựng cái gì... trời mới biết. Băn khoăn thúc anh giắt lấy cái bao nặng trĩu ấy khỏi tay cô, mang giúp cô. Nhưng cô sẽ chẳng đồng ý hay cảm kích cái ý định tốt đẹp của anh đâu.

Cô là người hoàn toàn độc lập, dí dỏm, ăn nói sắc sảo và có một thân hình mà anh đã phải tốn nhiều thời gian để... ngưỡng tượng. Mái tóc đen, dày của cô như những con sóng mềm mại buông xòa đến giữa lưng, khiến anh khao khát được vuốt ve, được cảm nhận từng lọn tóc mềm như tơ trong bàn tay. Cái cằm ương ngạnh của cô luôn héch lên mỗi khi cô tranh cãi. Đôi mắt xanh thăm thăm được tô điểm bởi cặp mi dài, đen như nhung. Cô mặc một chiếc quần jean cũ kỹ, cái áo len đan tay Ireland to thùng, che hết những đường cong trên thân hình. Cô ăn mặc kín như bưng như vậy là bởi mùa đông ở đây lạnh thấu xương. Anh hy vọng cô mời anh vào nhà, uống một tách trà nóng, bởi khi vào nhà cô sẽ cởi chiếc áo len to sụ kia, làm lộ ra chiếc áo sơ mi bên trong để anh có cơ hội nhìn rõ những gì anh phải cố hình dung.

Anh lẻo đẻo theo cô ra khỏi nhà kho. Một cơn gió tê buốt tạt vào mặt anh, làm mắt anh cay xè, đau nhói. Cơn gió như đang thách thức anh đương đầu với thời tiết miền quê Ireland. Tại anh lạnh cóng, chiếc áo khoát không thể đủ ấm. Anh nghĩ cần phải mua một vài thứ trong ngôi làng này, một cái áo khoác thật dày nếu có thể tìm thấy, một vài cái áo ấm đan tay. Anh phải làm cho những người bán hàng yêu mến mình. Anh muốn lôi kéo mọi người trong cái thị trấn bé nhỏ, vui vẻ đứng về phe anh khi anh thuyết phục Maura cho hãng King thuê đất để quay phim.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”, anh hét thật to, và thề có Chúa là anh đã thấy ngọn gió quăng ngược lại những lời anh nói.

“Chúng ta chẳng đi đâu cả”, cô quay đầu lại trả lời. “Tôi đi lên đồi cỏ cho gia súc ăn”.

“Tôi có thể giúp cô”, anh nói.

Cô quay lại, nhìn anh từ đầu đến chân, mắt cô dừng lại trên đôi giày đen bóng loáng, đắt tiền của anh, cười khẩy, cô nói, “Trên đôi giày xịn này à? Nó sẽ rách te tua ngay khi anh lội qua đám cỏ sinh lầy này”.

“Sao cô lại phải lo cho đôi giày của tôi nhỉ?”.

Cô hếch cái cằm bướng bỉnh lên “Anh nói cứ như anh chẳng cần biết đôi giày mới của anh mua ở đâu vậy “. “Có phải cô ghét hết thấy bọn nhà giàu không?”, Jefferson hỏi, mỉm cười khoái chí. “Hay cô chỉ không ưa một mình tôi thôi?”.

Cô nhướn miệng cười thật tươi, không hề lúng túng, “Ồ, một câu hỏi thú vị phải không nào?”.

Anh bật cười. Anh chẳng lạ gì những phụ nữ vờ vịt ngây thơ, e thẹn, sẵn sàng hòa theo anh mà không cần biết anh nói gì. Họ chẳng dám bày tỏ quan điểm của mình vì sợ anh không có cùng suy nghĩ. Họ làm anh phát ớn, chẳng thấy thú vị gì trong một thời gian dài.

Và không chỉ có phụ nữ không thôi, mà tất cả những người anh biết ở Hollywood đều như thế, anh trầm ngâm suy nghĩ.

Không chỉ xuất thân trong một gia đình danh giá mà anh còn là chủ của một hãng phim, nơi có thể biến những giấc mơ thành hiện thực và cũng là nơi làm vỡ mộng nhiều người. Rất nhiều người phải nặn óc tìm cách lấy lòng anh. Thật sung sướng biết bao nếu tìm được một người không nịnh nọt .

Maura đóng sầm cửa chiếc xe tải nhỏ, cộc cạch của mình, tựa lưng vào nó, tay vòng trước ngực, “Sao anh phải vất vả vậy, Jefferson King? Xem chừng việc thuyết phục được tôi là một thử thách của anh phải không? Hình như anh không quen nghe từ không thì phải?”.

“Thật tình là tôi không được nghe thường xuyên cho lắm”.

“Tôi có thể hình dung được. Một người như anh, với đôi giày bóng lộn và một cái túi rủng rinh hẳn nhiên sẽ được nghênh đón ở bất cứ nơi đâu, đúng không?”.

“Cô phản đối việc người ta sở hữu một cái túi đầy tiền à?”.

“Ồ, chỉ trong trường hợp cứ vài phút người ta lại ném nó vào mặt tôi thôi”.

Không phải “ném”, anh phản đối, mà là “đề nghị”. “Tôi đang đề nghị cô nhận một món tiền nho nhỏ nếu cô cho tôi thuê đất vài tuần. Sao cô lại nghĩ mình bị xúc phạm chứ?”.

“Chắc chắn đó không phải là xúc phạm. Nhưng việc anh kiên quyết thuyết phục cho được tôi thực ra chỉ là sự tò mò mà thôi”.

“Như cô nói rồi đó. Tôi là người thích thử thách”. Tất cả những thành viên của dòng họ King đều thế cả. Và lâu rồi anh chưa thấy người nào thú vị như Maura Donohue.

“Chúng ta có cùng sở thích đấy”.

“Cuối cùng thì ta cũng tìm được một điểm chung. Sao cô không chở tôi lên đồi kia, dẫn tôi đi một vòng trang trại nhỉ?”.

Cô im lặng, nhìn anh hồi lâu cho đến khi một cơn gió thốc lên làm cả hai loạng choạng. Cuối cùng, cô lên tiếng “Sao anh lại muốn đi với tôi?”

Anh nhún vai, “Thật tình mà nói, tôi chẳng biết làm gì hơn cả, mà sao cô không muốn cho tôi theo chứ?”.

“Vì tôi chẳng cần ai giúp cả”, cô nói rõ ràng.

“Cô có vẻ quá tự tin đấy?”, anh nói.

“Và chính xác là như vậy đấy”, cô khẳng định.

“Thế thì việc gì cô phải bận tâm nếu tôi đi theo cô, giúp đỡ cô? Trừ khi cô sợ nét quyến rũ chết người của tôi mê hoặc cô”.

Cô ngửa cổ ra sau, cười ngặt nghẽo khiến anh chột dạ, như thể cô đang chế nhạo niềm kiêu hãnh của anh. “Ôi, anh thật là khôai hài, Jefferson à!”

“Sao ta không thử làm người khôai hài chứ”.

“Cô không thấy là nó làm chúng ta vui hơn à?”.

Anh thu mình trong chiếc áo khoác, chống chọi với cái lạnh tê tái. Jefferson nghĩ bụng ắt hẳn cô đang cố trấn an rằng anh sẽ không cảm dỗ cô. Bởi anh biết mình hấp dẫn. Cô bớt giữ khoảng cách so với lần đầu tiên anh đặt chân vào trang trại Donohue. Hôm đó, cô lạnh lùng đến mức anh tưởng chừng cô sẽ vác súng ra, tổng cổ anh khỏi phiền trang.

Chẳng giống bức tranh đẹp đẽ về lòng hiếu khách của dân Ireland gì cả.

On Chúa, anh luôn là người kiên nhẫn nhất nhà.

Anh thử giở một chiêu khác “Thế này nhé. Trong lúc cô chờ tôi đi quanh trại, cô sẽ tranh thủ nghiền ngẫm xem tại sao cô không muốn cho tôi thuê đất với một số tiền ngất ngưỡng như tôi đã nói đó”.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm. Mái tóc đen tuyền tung bay trong gió Đông. “Được thôi, anh cứ đi nếu anh muốn”.

“Một lời mời thật tử tế”, anh lầm bầm.

“Nếu anh muốn được đối xử tử tế”, cô nói “thì hãy đi xuống Kerry, tới lâu đài Dromyland ấy. Ở đó có người hầu giỏi, có thức ăn ngon và những lối đi sạch sẽ trong vườn được thiết kế để không làm hỏng những đôi giày xịn của những vị khách quý của nó”.

“À, tôi không hứng thú với sự tử tế”, anh nói rồi đi thẳng tới chiếc xe. “Đó là lý do tại sao tôi đang ở đây”.

Một lát sau, cô phát ra một tiếng cười giòn tan, “anh đúng là đồ ăn miếng trả miếng. Tôi sẽ gọi anh như thế”.

“Cảm ơn!”.

Cô lại gần anh, ngay cánh cửa xem tải, “Nếu anh không phiền thì để cho tôi lái chiếc xe yêu quý của mình nào”.

“Gi cơ?”, Jefferson nhận ra này giờ mình đứng bên phải, anh cứ nghĩ đó là bên dành cho khách. Nhưng ở Ireland, tay lái nằm bên phải. “Cô có nhận ra xe của dân Ireland có tay lái nghịch không?”

“Đó là anh nghĩ như thế thôi”. Cô xua anh đi. Anh vòng ra trước xe, đi về phía bên kia. “Tay lái thuận hay nghịch gì cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi, vì phía nào thì tôi cũng lái được cả”.

Jefferson đặt cánh tay lên trần xe, “Tin không, Maura, tôi chỉ lái xe tay lái bên phải được thôi”.

“À, bây giờ thì hiểu rồi”. Cô cười toe toét, “Nhưng tôi không tin đâu, anh lúc nào cũng chủ quan cả, Jefferson King”.

Cô nhảy phóc lên xe, nổ máy, Jefferson vội vàng leo lên xe vì anh biết chắc là cô sẽ phóng đi, bỏ anh lại không một chút ái náy. Cô cứng đầu, xinh đẹp và vững vàng như những ngọn đồi xanh ngất nơi đây.

Cô trầm tư thích thú ngắm nhìn anh chàng người Mỹ cao to sải bước qua khu đất đầy phân cừu và ướt nhẹp vì mưa vào một ngày mây đen vần vũ. Nơi đây chẳng thích hợp với anh, nhưng Jefferson vẫn bước đi trên mảnh đất này như thể anh đã gắn bó với nó từ bao giờ. Mấy cái vạt áo khoác màu xám của anh bay phấp phật trong gió như những bộ cánh của bóng ma đang chấp chới. Mái tóc dày, đen rối tinh như bị những ngón tay lạnh ngắt của những hồn ma xối tung lên. Đôi môi quyến rũ của anh nhếch lên, nhăn nhó vì cảm giác ghê ghê trước những đồng phân cừu hôi hám, cô nghĩ thế. Anh vẫn mang cái bao thực phẩm, băng qua đám đất lầy lội, nhấc lên cao, rồi đổ vào máng cho đàn cừu của cô.

Khi thức ăn rơi vào máng, những con vật trắng đen nhảy bổ đến cứ như chúng đã bị bỏ đói hàng tuần rồi. Đồ quý tham ăn, cô rửa yêu và mỉm cười khi chúng huých, ủa “ngài Jefferson King vĩ đại”.

Công bằng mà nói, anh không ghê tởm những con thú ở đây như hầu hết những người thành thị khác. Họ nhìn lên đôi cừu bằng ánh mắt ghê sợ cứ như chúng là những con hổ đói. Họ lo sợ không biết những con quái vật đầy nanh vuốt này có vật họ ra rồi nhấm nháp thịt người hay không. Là một người Mỹ giàu có, dường như cách sống của anh cũng khác người ở quê nhà – một đất nước tự do. Mặc dù vậy, không hiểu sao anh từ chối mang đôi ủng chắc, bền, để đi đôi giày bóng loáng không cách nào che giấu được sự xa xỉ

của nó trên mảnh đất đầy sinh lầy này. Anh bất ngờ cười to khi bị một chú cừu húc mạnh khiến anh suýt ngã nhào vào đồng phân, cô mỉm cười theo nhưng bụng bảo dạ hãy phớt lờ đi, cố ngăn dòng cảm xúc tuôn trào đang hừng hực đốt nóng thân thể cô. Nhưng xem chừng mệnh lệnh này không dễ gì thi hành bởi cô đã trót nhìn thấy nụ cười rạng ngời đầy mê hoặc trên gương mặt anh.

Hai đầu gối cô không chịu đựng vững nữa, chúng run lên bần bật. Cô biết là lý trí cô đã đầu hàng.

Jefferson là mẫu người gọi tình trong mắt phụ nữ, cô nghĩ ngợi, mắt dán chặt vào thân hình lý tưởng của anh. Vai rộng, hông thon, đôi tay to, hơi thô ráp mà cô khó có thể hình dung được làm thế nào những nốt chai sần ấy lại xuất hiện trên tay của dân Hollywood, nhất là một người thuộc giới thượng lưu như anh. Anh có một đôi chân dài, một cặp đùi săn chắc và một cái mông tuyệt đẹp nếu có ai đó bảo cô nhận xét.

Cô chợt nhớ ra anh ta chỉ là một người khách của hòn đảo xinh đẹp mà cô gọi là quê hương. Anh ta chỉ đến đây để tìm nơi quay phim. Anh ta chẳng phải ở trang trại Donohue vì thấy cô thú vị, mà vì anh ta muốn thuê đất của cô, thế thôi. Ngay khi ký xong mớ giấy tờ chết tiệt đó, anh ta sẽ vù mất, quay về thế giới của anh – một nơi rất xa xôi.

Ôi, cô chẳng thích cái ý nghĩ ấy chút nào.

Vì thế, cô phải tiếp tục tìm cách trì hoãn mới được.

“Lũ cừu làm như chúng không được ăn hàng tuần rồi vậy”, Jefferson vừa nói vừa tiến về phía cô.

“À, vì trời lạnh nên chúng thấy thèm ăn kinh khủng ấy mà”.

“Cô muốn nói tới chuyện...”, anh nói bóng gió.

Họ bị cuốn vào những công việc hàng ngày như thế từ khi anh đặt chân đến đây. Maura hầu như không để ý đến điều này, nhưng thực sự nó đang diễn Jefferson gần như ở cả ngày trong trang trại cô, theo sát cô, thuyết phục cô đồng ý lời đề nghị của anh, và họ kết thúc một ngày bên bát súp và uống trà nóng trong bếp. Thật kỳ lạ là cô bắt đầu cảm thấy mong chờ anh đến.

Nhưng cô vẫn cố chọc ghẹo anh “Anh có thể gọi lũ cừu chia cho anh một ít thức ăn nếu anh đói đến thế”.

“Ngon quá!”, anh nói và đưa tay lên vuốt mái tóc lòa xòa trước trán ra sau. “Nhưng tôi thích ăn bánh mì đen hôm qua hơn”.

“Anh mê bánh mì có men vậy à”.

Anh nhìn xuống cô, và Chúa ơi, cô thề là đã thấy những đốm lửa rực sáng trong đôi mắt xanh nhạt của anh. “Tôi mê nhiều thứ quanh đây”.

“Ôi, anh có một cái lưỡi dẻo quẹo, Jefferson King”. Đầu gối cô như va vào nhau, và chúng càng bủn rủn hơn khi cô tưởng tượng đến việc anh sử dụng cái lưỡi ấy điều luyện như thế nào.

“Vậy sao?”

“Anh biết rõ mà”. Cô nói, cô đưa tay gỡ mấy sợi tóc vướng vào mắt. “Nhưng anh đang phung phí thì giờ cho việc thuyết phục tôi ký vào hợp đồng đấy. Tôi sẽ ký, hoặc có thể sẽ không ký, dù anh có nói gì đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng đến quyết định của tôi đâu”.

“À, nhưng đây là thời giờ của tôi mà, phải không?”

“Tất nhiên rồi”, cô thầm mừng vì anh chưa bỏ cuộc.

Thực ra cô đã suy nghĩ nghiêm túc ngay từ lúc anh đề nghị. Cô đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều. Với số tiền ấy, cô có hình dung ra những thứ cần phải làm cho căn nhà cũ kỹ hàng thế kỷ mà gia đình cô đã gắn bó bao đời.

Chưa kể đến việc cô sẽ làm thay đổi bộ mặt của trang trại.

Cô có thuê một người đến làm việc vài ngày một tuần, nhưng nếu cô đồng ý nhận số tiền Jefferson đề nghị, cô có thể thuê một người làm toàn thời gian để đỡ dần bớt công việc cho cô. Thậm chí cô còn dư tiền để may một cái gối ôm đẹp nữa.

Nhưng cô chưa hoàn toàn sẵn sàng đồng ý. Anh ta đã một lần nhượng bộ, và chắc chắn sẽ còn tăng giá nữa. Đúng vậy, có thể anh ta tìm được trang trại khác chỉ phù hợp với bộ phim anh đang làm, nhưng sẽ chẳng tìm được nơi nào đẹp hơn mảnh đất này đâu, Maura tự nhủ. Hơn nữa, anh ta cũng từng nói trang trại Donohue là nơi tuyệt nhất cơ mà.

Điều đó có nghĩa là anh ta sẽ chẳng rút lại lời đề nghị.

Và Maura - một trong những người buôn ngựa khôn khéo, cô chắc chắn là mình đã nắm được đằng chuôi. Đừng nghĩ rằng cô làm như vậy vì cô đã để lòng tham trỗi dậy. Hãy thử nghĩ xem cuộc sống êm đềm hằng ngày của cô bị xáo trộn như thế nào khi đoàn làm phim đến. Đó là chưa kể đến ngôi nhà và điền trang của cô. Nên cô chỉ cầm đúng số tiền mà anh trả để họ có cái quyền nói lời xin lỗi sau khi làm rối tung cái trang trại của cô.

Trong lúc cô nhìn anh không rời mắt, anh đưa mắt lướt qua cô, ngắm nhìn toàn cảnh miền quê xung quanh. Bởi được sinh ra, lớn lên ngay trên mảnh đất Donohue, cô thuộc từng tấc đất nơi đây như Tazan biết từng hang hốc trong rừng rậm, nên cô chẳng cần nhìn cũng biết anh đang ngắm những gì. Những đồng cỏ xanh ngắt, ngút ngàn. Những hàng rào bằng đá trông như những người lính xa xưa đứng gác. Phía sau những dãy núi đứng sừng sững mờ ảo trong sương, mặt hồ Lough Mask hiện ra trước mắt, mênh mông, bàng bạc như thép lỏng, phản chiếu màn trời xám ngắt một ngày u ám. Những cơn gió làm mặt hồ lay động, nổi bọt trắng xóa. Phía bên kia, tàn tích của lâu đài cổ đổ nát, như nằm chờ tiếng leng keng của gươm giáo đến đánh thức một giấc ngủ dài. Những chú cừu nhón nhơ quanh đồi cứ như chúng có hàng thế kỷ để tha thẩn, và chắc chắn sẽ có mãi những năm dài tháng rộng.

Làn gió Ireland mơn man, yêu thương, hôn lên mảnh đất và những cơn mưa như tắm mát, mang sức sống đến vùng đất bình yên, đẹp đẽ này và chỉ có những người dân sống nơi đây mới hiểu, mới yêu quý và trân trọng từng thớ đất này.

Ngôi làng dễ mến này cách đường chính chỉ khoảng 2km, dọc theo con đường dài ngoằn ngoèo điểm xuyết vài nhà nghỉ, một vài căn nhà của nông dân, và có cả một ngôi nhà nguy nga tráng lệ của vợ chồng Rogan Butler, mùa đông họ gần như dành hết thời gian ở Dublin.

Nhưng nơi đây, giữa những đồng cỏ bát ngát của cô, cô và Jefferson như hai người duy nhất trên hành tinh. Một Adam và Eva của thời nay, ơn Chúa họ không phải mặc khổ lá, quanh họ chỉ có tiếng lữ cừu chí chóe.

“Tôi đã kể cho cô nghe...”, anh lên tiếng, phá vỡ sự im lặng “chuyện bà cố tôi là người Ireland chưa nhỉ?”.

“Ý anh muốn nói đến Mary Frances Rafferty King? Bà sinh ra ở quận Sligo và gặp ông cố anh khi ông sang Ireland du lịch? Ông thấy bà trong quán rượu, vào thứ Ba, phải không?”, Maura mỉm cười. “Ồi, anh kể về bà một, hai lần gì rồi”.

Anh nhe răng cười, “Tôi không có ý làm cô chán đâu”.

“Tôi có nói tôi chán à?”.

“Không”. Anh bước lại gần cô, cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ thân thể anh đang truyền sang cô, xua tan đi giá lạnh. “Nhưng cô hãy nói cho tôi biết nếu như cô muốn... ngủ gật, tôi sẽ cố hơn nữa để làm cô bớt chán”.

“Ý anh là anh phải cố làm cho mình thú vị à?” Cô châm chọc, bước lùi lại. “Anh làm tôi thất vọng quá. Thế mà tôi cứ tưởng anh hấp dẫn bẩm sinh cơ đấy”.

“Cô nghĩ vậy à?”, anh hỏi, bước một bước dài, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, “Giờ thì cô thấy thú vị chưa?”.

“Tôi đâu có nói là nét hấp dẫn ở anh có tác dụng với tôi chứ, phải không?” Maura đáp trả, càng lúc càng thích thú cuộc đấu khẩu giữa anh với cô. Lâu lắm rồi cô mới gặp một người đàn ông mang đến cho cô nhiều cung bậc cảm xúc đến vậy. Thật xấu hổ, cô tự nhủ lòng anh chỉ ở đây tạm thời thôi. Tốt hơn hết là cô nên giấu kín cảm xúc của mình trước khi thể xác lẫn tâm hồn cô thuộc về anh, chuyện này chỉ gây đau khổ cho cả hai mà thôi.

“Cô không gạt được tôi đâu, Maura. Cô đang bị tôi chế ngự”.

“Thế à?”.

“Đúng”, anh nói, “Ít ra thì cô cũng không dọa sẽ tống cổ tôi ra khỏi mảnh đất của cô cũng được gần...”, anh nhìn đồng hồ rồi tiếp tục, “... sáu tiếng rồi”.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, cô nói “tôi sẽ làm ngay bây giờ đây”.

“Ôi, nhưng cô không muốn làm như thế đâu”.

“Tại sao không chứ?”. Nụ cười của anh quả là vũ khí lợi hại, cô nghĩ.

“Cô sẽ không làm thế”, anh nói. “Vì thật ra cô thích có tôi bên cạnh cô, dù cô có thừa nhận hay không”

Vâng, cô nghĩ anh nói đúng, có phụ nữ độc thân bình thường nào mà không thích có một người đàn ông như Jefferson King trong nhà chứ? Đâu phải lúc nào cô cũng được một người đàn ông giàu có, đẹp trai đứng trước cửa nài nỉ cho thuê trang trại? Liệu cô có chịu nổi không khi mà bản thân cũng khoái cuộc thương lượng với anh đến mức chỉ muốn làm sao cho việc này kéo dài càng lâu càng tốt.

“Thừa nhận đi”, anh hạ thấp giọng nghe như một hơi thở thoảng qua. “Dám không?”.

“Nói cho anh biết, Jefferson”, giọng cô êm ái, mắt nhìn sâu vào mắt anh, “Nếu tôi muốn có anh ở bên cạnh đi nữa thì tôi cũng chẳng việc gì phải thừa nhận với anh hay với tôi cả”.

2. Chương 2

Trong cái làng “cởi mở” này, Jefferson King trở thành đề tài tâm điểm, và Maura bị nửa cái thị trấn này hỏi thúc cô ký hợp đồng với vấn đề họ được “nổi tiếng”. Không một chút do dự, cô bỏ ngoài tai những lời nói liên quan đến chuyện này.

Cô chẳng vội vã quyết định chỉ vì bạn bè cô, vì em cô hay Jefferson hỏi thúc. Cô sẽ trả lời anh khi nào cô thực sự thấy đúng lúc cần phải đưa ra quyết định của mình.

Lẽ ra cô nên nghĩ kỹ trước khi đề nghị anh đi ăn tối cùng cô ở quán rượu trong làng. Lẽ ra cô nên lường trước việc bạn cô, hàng xóm của cô sẽ nhảy xổ vào kiếm cơ hội để được nói chuyện với Jefferson đồng thời không quên huých nhẹ vài cái vào người cô. Nhưng thật tình thì cô rạo rực đến mức không dám tin cô sẽ tự chủ được khi chỉ có anh và cô trong nhà. Anh đẹp trai mê hồn làm hormone trong người cô nhảy loạn xạ ngay lần đầu tiên ánh mắt họ giao nhau.

Xét cho cùng thì cô nghĩ quyết định đến quán rượu Lion’s Den ăn tối cũng không đến nỗi tệ.

Tất nhiên ở đây, đây rầy dân làng quanh cô, nên hormone của cô sẽ chẳng có chút cơ hội để làm cảm xúc ấy trong cô dâng trào. Nhưng trở trêu thay, những người quanh cô lại đang cố giành giật cơ hội để được Jefferson để mắt đến.

Đầu tháng Mười hai, phía trong quán rượu tù mù bởi ánh sáng mờ ảo của những chiếc đèn gắn trên tường gỗ cấu bần vì khói từ đám củi mục đang cháy trong chậu. Sàn cũng được lát bằng gỗ, in hằn ngàn dấu chân của bao người nông dân nơi đây. Có vài cái bàn tròn nhỏ có ghế xếp sát vào và vài bàn khách xếp dọc theo hai bức tường. Quầy bar làm bằng gỗ cây óc chó bóng loáng nhờ Michael O’shay, ông chủ quán luôn giữ nó sạch sẽ và bóng như những chiếc băng ghế trong nhà thờ. Bên cạnh chiếc gương to phản chiếu hình ảnh của đám đông trong quán là chiếc tivi được gắn trên kệ cao, đang chiếu trận đấu bóng đá nhưng bị tắt âm thanh.

Michael vội bưng đến bàn một lô bia Guinness ngon cho Jefferson và một ly bia Harp cho Maura. Vừa đặt chúng xuống, ông hấp tấp lau qua loa cái bàn vốn không cần đến chiếc giẻ lau quầy bar sạch sẽ của ông, rồi nở một nụ cười vui vẻ và hiền hoà như ông già Noel với hai người. “Tôi sẽ mang súp và bánh mì cho hai cô cậu ngay thôi. Hôm nay có món súp khoai tây và tỏi tây. Margaret của tôi nấu đấy. Đảm bảo là cô

cậu sẽ thấy ngon miệng. Khi nào đoàn làm phim đến...”, ông cười tươi với Jefferson và nói thêm, “tôi sẽ bảo Margaret nấu cho các anh một xuồng luôn”.

Maura buông một tiếng thở dài. Ông ấy chẳng mấy vất vả để lôi Hollywood vào cuộc chuyện trò.

“Nghe thú vị đấy”, Jefferson nói, nhấp một ngụm bia đen đậm đặc.

“Rose sinh em bé chưa vậy bác Michael?”, Maura hỏi rồi nói riêng với Jefferson, “Bác Michael và Margaret sắp lên chức ông rồi đấy”.

“Vâng, đúng thế”, ông chủ quán nói và dù ánh mắt ông cho thấy ông biết tổng Maura muốn gì nhưng ông vẫn mỉm cười nói tiếp, “Vây là mọi người sẽ kiếm thêm được một khoản lợi nhuận khi đoàn làm phim đến. Chúng tôi rất vui được phục vụ các anh” và Maura nhắm mắt, chán nản. Rõ ràng tất cả những gì họ muốn nói là chuyện cái làng bé xiu này sẽ được lên phim. Michael vừa đi khỏi, vất vả chen qua đám đông để trở về quầy bar thì ba, bốn người khác viện cớ dừng lại bàn để nói chuyện với Jefferson.

Cô nhìn anh đối xử lịch sự với những người rất thân quen với cô, lòng thầm thán phục, cô thích tính cách ấy ở anh. Chắc hẳn người như anh sẽ chẳng thích làm trung tâm dòm ngó của cái làng chỉ bé bằng một phần ba nơi anh gọi là quê nhà. Nhưng như thế còn tốt hơn là bị đối xử thô lỗ, anh có vẻ hưởng ứng họ “buôn” chuyện.

Maura lơ đãng ngồi nghe Frances Boyle ca một bài về cái nhà khách bé nhỏ của mình và hứa sẽ phục vụ đoàn làm phim tận tình, chu đáo. Rồi đến lượt Bill Howard, chủ một siêu thị địa phương thề thốt là sẽ đặt hàng và cung cấp tất cả những thứ Jefferson cần. Nora Bailey chìa danh thiếp cho anh và nói cô đang quản lý một tiệm bánh phục vụ từ A đến Z, và sẽ vô cùng sung sướng nếu được làm việc với nhân viên phụ trách ăn uống trong đoàn phim của anh. Và cuối cùng là Collen Ryan, cô giới thiệu mình là thợ may, dấu rằng cô đang ở rất xa Hollywood nhưng nhân viên lo trang phục của anh chắc chắn sẽ cần đến một đôi tay khéo léo và những đường may sắc nét của cô.

Lúc họ thôi lảng vảng quanh bàn, người nào cũng tặng cô một cái nhìn như thúc giục cô nhanh tay ký vào hợp đồng, Jefferson cười nhả nhổ, đầu cô giật bùm bùm như một cái trống rơi phải tay nhạc công tồi.

“Xem ra chỉ có mình cô là không thêm hợp tác với tôi thôi”, anh nói rồi hớp một ngụm bia.

“Ừ, chỉ cần mình tôi là đủ, đâu cần họ?”

“Mà tại sao cô cứ dây dưa nhỉ?”

“Dây dưa ư?”, Maura giả vờ sưng sốt. “Tôi có hứa hẹn gì với anh chưa nhỉ?”

“Chưa”, anh mỉm cười, “Cô chưa hứa. Cô chỉ ngồi đó, để cho tôi nói, thuyết phục cô mỗi cả mồm và thậm chí là còn tăng tiền hàng ngày nữa”.

Đúng thế, cô hy vọng anh tăng tiền cao hơn chút nữa trước khi cô đồng ý kết thúc thoả thuận nếu đám bạn và hàng xóm cô bớt phần khích một chút.

“Cả cái thị trấn này muốn đoàn làm phim ở đây đấy”.

“Ừm, nhưng cả cái thị trấn này có bị đoàn làm phim cắm lều trên đất của họ vào lúc cao điểm mùa cừu sinh sản không?”. Cô cho rằng mình đã đối đáp lanh lợi và tự thưởng cho mình một ngụm bia.

“Chính cô nói là hầu hết lũ cừu sẽ sinh con ngoài đồng, mà chúng tôi chỉ làm phim chủ yếu ở trước nhà, một vài cảnh của toà lâu đài...”.

Cô khịt mũi một cái, “Nó là nhà nông dân”.

“Nhưng với tôi nó là lâu đài”, anh phản bác và nhanh chóng nói tiếp, “có lẽ chỉ quay một vài cảnh quanh kho và chuồng cừu nhưng chúng tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến lũ cừu đâu”.

“Anh có thể hứa điều đó hả?”, cô dựa ra sau vách ngăn, nhìn anh.

“Tôi hứa sẽ làm được điều đó nếu nó khiến cô ký vào hợp đồng”.

“Giờ thì chịu thua rồi sao?”, cô mỉm cười và gọi một ly khác. “Để phụ nữ phải nghĩ thêm, anh nên đề nghị hấp dẫn một chút”.

“Cô mặc cả giỏi thật đấy”, Jefferson vừa nói vừa gật đầu tán thành ý kiến của cô. “Nhưng tôi sẽ sẵn sàng tăng giá nếu cô suy nghĩ thêm và cho tôi biết quyết định của cô”.

Cô cười thầm khoái chí, cố không mở miệng để anh không phát hiện ra ánh mắt và nụ cười đắc thắng của cô.

“Chắc tôi cũng sẽ suy nghĩ, tùy thuộc vào số tiền anh định tăng có nhiều không”.

Anh gật gù ngưỡng mộ cô. “Thật xui cho tôi là em cô không phải là người tôi thoả thuận. Tôi có linh cảm là cô ấy dễ thuyết phục hơn”.

“Ồ, nhưng Cara có những ưu điểm riêng của nó”.

Cô mỉm cười khi nghĩ đến cô em gái của mình. Thật ra cô sẽ chấp thuận đề nghị của anh, cho anh sử dụng đất mà không cần anh trả tiền bởi vì anh đã đồng ý để Cara đảm nhận một vai nhỏ trong phim. Và từ hồi em cô ôm ấp mộng làm diễn viên nổi tiếng đến giờ cô mới thấy Cara vui mừng đến thế, những ngày này Cara như đi trên mây.

“Thật đấy”, anh nói, “Nếu cô ấy thoả thuận với tôi thì tôi chắc là cô ấy sẽ có một vai diễn quan trọng hơn rồi”.

“Nó sẽ hoàn thành tốt vai diễn hiện tại. Anh biết không? Nó giỏi lắm”. Maura chồm người ra trước. “Năm ngoái, Cara có diễn một tập trong một vở Opera của Anh kéo dài vài tuần. Nó diễn rất tuyệt cho đến cảnh nó bị giết. Nó diễn cảnh chết thật cảm động làm tôi phát khóc luôn”.

Anh nhếch môi vừa đủ để lộ lúm đồng tiền bên trái, “Tôi biết, tôi xem hết vở kịch ấy trên băng”.

“Nó diễn hay, đúng không? Không phải vì nó là em tôi và vì tôi yêu thương nó mà khen đâu”.

“Ồ, không phải vì thế đâu. Cô ấy giỏi mà”, Jefferson nói với cô.

“Cara có nhiều ước mơ lắm”, Maura lí nhí.

“Thế còn cô, cô cũng có ước mơ chứ?”, anh hỏi.

Ánh mắt họ giao nhau, cô lắc đầu, “Tất nhiên là có, nhưng không cao xa. Cái nhà kho cần phải lợp mái lại và lâu rồi, cái xe già nua của tôi cứ muốn ngã chổng vó. Và tôi cũng muốn nuôi thử một đàn cừu giống trên trang trại này nữa”.

“Cô quá xinh đẹp mà lại có mơ ước nhỏ nhoi quá, Maura à”.

Cô chớp mắt nhìn anh, quá đỗi ngạc nhiên trước lời khen khách sáo của anh gần như là xúc phạm. Anh nói thế chẳng khác nào cho rằng cô không đủ khả năng tưởng tượng ra những ước mơ đẹp. Cô từng có những ước mơ xa vời như bao cô gái trẻ khác. Nhưng khi lớn lên, cô chẳng còn mơ ước đến chúng nữa, và bây giờ những ước mơ của cô thực tế hơn nhưng không có nghĩa là chúng kém phần quan trọng. “Đó là những ước mơ của tôi. Và tôi không nghĩ nó nhỏ nhoi chút nào cả”.

“Ý tôi là...”.

Cô biết ý anh. Chẳng có gì khó hiểu khi anh chỉ quen những phụ nữ biết mơ ước đến kim cương, trời ơi, và những chiếc áo lông thú, rồi những chiếc xe hơi bóng lộn nữa chứ. Ất hẳn anh chỉ thấy cô là một cô gái quê mùa, dốt nát trong chiếc quần jean cũ kỹ và những đồng cổ nhung nhúc lũ cừu lông lá. Thật may là ý nghĩ ấy như gáo nước lạnh dội vào ngọn lửa hormone cháy bùng bùng trong người cô làm cô thấy cơn nóng đi hẵn đi.

Trước khi anh kịp đính chính lại, cô liếc sang bên cạnh và nói “Nhìn kia! Ban nhạc anh em Flanagan chuẩn bị diễn kia”.

“Gi cơ?”.

Maura chỉ tay về góc quán ở phía xa, nơi ba người đàn ông tóc đỏ ngồi, tay ôm nhạc cụ. Trong khi Michael cuối cùng cũng giữ đúng lời hứa mang súp khoai tây, tỏi tây nóng hổi và bánh mì ra thì ban nhạc The Flanagan cũng bắt đầu chơi nhạc.

Lập tức, quán rượu nhỏ xíu tràn ngập tiếng nhạc mà nhiều người có khi phải trả cả gia tài mới mua được tấm vé để nghe ở một buổi hoà nhạc. Violon, trống, sáo hoà thành dòng nhạc cuồng nhiệt, rực lửa đam mê, bay vút lên mái nhà, làm rung rinh cả những tấm cửa sổ. Những ngón chân bắt đầu gõ nhịp, những đôi tay vỗ theo nhạc và vài người quá phấn khích hát vang những khúc ca truyền thống Ireland.

Những giai điệu hoà trộn vào nhau, lúc nhanh dồn dập, lúc trầm buồn da diết dưới những ngón tay tài hoa chưa bao giờ lỡ một nhịp của ba anh em nhà Flanagan. Jefferson ngồi nhìn đám đông cuồng nhiệt bằng con mắt của một nhà làm phim và thấy mình cần phải làm ít nhất một cảnh quán rượu này trong phim. Họ sẽ làm phim ở đây những vài tháng. Và anh sẽ nói với đạo diễn một tiếng về ban nhạc ba anh em Flanagan. Tài năng của họ thật tuyệt vời và anh nghĩ anh sẽ làm cho họ được lên phim. Biết đâu anh có thể giúp họ biến ước mơ thành hiện thực.

Nhưng anh phải thuyết phục được Maura ký cái hợp đồng trời đánh này đã.

Jefferson nhìn cô đắm đuối và hơi thở như tắc nghẹn trong lồng ngực vì ngất ngây. Trước đây anh cũng nhận thấy cô đẹp, nhưng dưới ánh sáng mờ ảo của quán rượu cùng ngọn nến yếu ớt cháy trong ly thủy tinh đặt trên bàn, trông cô đẹp thanh tao và mong manh, yếu đuối. Thật là một ý nghĩ kỳ cục bởi anh từng thấy cô vật một con cừu đã trưởng thành ngã lăn xuống đất, một phụ nữ mong manh dễ vỡ chắc chắn sẽ không làm được việc này. Tuy nhiên giờ đây anh đang ngắm nhìn cô bằng một cách khác, nó khiến từng thớ thịt trên thân thể anh căng tốt độ vì bứt rứt.

Chắc mọi người nghĩ anh sẽ quen thôi, anh nghĩ bụng. Anh đã bứt rứt trong người gần một tuần nay rồi, thân thể anh triển miên trong tình trạng sẵn sàng bùng nổ, nó làm anh phát cuồng lên. Có lẽ những gì anh cần phải làm là dẹp ngay cái kiểu cách lịch sự chết tiệt này đi, sấn vào cô và làm cô mê hoặc trước khi cô kịp nhận ra chuyện gì.

Bỗng dưng một cơn lốc ào vào quán và dừng lại ngay chỗ của họ, nhích cô chị đang ngồi trên chiếc ghế dài sang một bên.

“Ôi, súp!” Cara Donohue reo khê và chìa hai tay qua phía tô súp. “Ngon quá, em đói quá đi mất”.

“Tự mà gọi một tô đi, đồ xin xỏ”, Maura nói xong bật cười, nhưng tay vẫn đẩy tô súp về phía cô em.

“Đâu cần, phải không?”, Cara cười nhả nhỏ, rồi lia mắt sang Jefferson, “Anh đã thuyết phục được chị em chưa?”.

“Chưa”, anh trả lời, dẹp cái ý nghĩ cáu đồ sang một bên. Cara cao và gầy hơn Maura. Cô có mái tóc xoăn ngắn và đen nhánh, đôi mắt xanh biếc long lanh hăm hở được làm, được thấy và được trải nghiệm cuộc sống. Cô kém Maura bốn tuổi và tính tình thoải mái, chan hoà, vì thế Jefferson không cảm thấy rung động trước cô.

Cara là một cô bé dễ thương với một tương lai sáng lạn đang chờ đón, còn Maura lại là mẫu phụ nữ khiến đàn ông phải ngoái nhìn ngẩn ngơ.

“Anh sẽ thuyết phục được”, Cara lãnh lút, kèm theo một nụ cười rạng rỡ.

“Người Mỹ các anh đều cứng cổ thế à? Ngoài ra, Maura còn nghĩ anh tuyệt đẹp”.

“Cara”.

“Ồ, nhưng sự thật là vậy mà”, cô em tiếp tục cười và ăn hết tô súp của Maura, rồi với tay sang ly bia của cô chị. Nhấp một ngụm rồi nháy mắt với Jefferson. “Chẳng chết ai khi nói nhỏ cho anh biết là chị em khoái nhìn anh, có phụ nữ nào còn... thờ mà không thích nhìn anh chứ, và em vừa bắt quả tang anh nhìn chị em một, hai lần rồi đó”.

“Cara, nếu em không im ngay thì...”.

Lời dọa nạt của cô không đến nỗi không có trọng lượng, nhưng Jefferson không thể nhin cười chị em họ. Anh em nhà anh cũng vậy, khoái chọc ghẹo mà chẳng cần biết có ai nghe chuyện không. Hơn nữa, anh thích nghe chuyện Maura khoái nói về anh.

“Rõ ràng là chẳng chết ai, đúng không?”, Cara vừa nói vừa liếc nhìn cô chị, rồi nhìn sang Jefferson. “Tại sao hai người không nhìn thẳng vào nhau nhỉ?”

“Đừng để ý những gì nó nói” Maura nói rồi lắc đầu.

“Tại sao?”, anh hỏi, “cô ấy đâu có sai”.

“Có thể không sai, nhưng đâu cần phải oang oang lên như vậy”.

“Ái chà, Maura, chị lo quá đấy”, cô em vỗ nhẹ vào cánh tay Maura

Đột nhiên, nhạc chuyển sang một ca khúc cuồng nhiệt, điên loạn. m thanh như lao vào những bức tường rồi dội vào hồn những người đam mê âm nhạc. Jefferson nhận ra mình đang đập tay, say sưa gõ nhịp trên bàn lúc giai điệu trở nên sôi nổi.

“A, họ đang chơi bài ‘Whiskey in the Jar’! Nhanh lên Maura, ra nhảy với em đi”.

Cô lắc đầu, và cô gượng lại khi Cara cố kéo cô đi. “Chị làm việc cả ngày và chẳng còn hơi sức đâu mà nhảy nhót. Đặc biệt là không thể nhảy với một đứa em to mồm”.

“Nhưng chị thương em và chị biết rõ mà. Hơn nữa, nó tốt cho chị và chị thừa biết là chị mê bài hát này”. Cara lại nhe răng cười và nắm cánh tay cô chị kéo thật mạnh.

Cô đứng nhìn anh ngưỡng ngừng (anh nghĩ thế), rồi lắc đầu chịu thua, bước theo cô em tới khu vực rộng thoáng trước những dãy bàn. Vài người vỗ tay cổ vũ Cara và Maura khi họ đứng sát nhau, họ cùng nhau cười rồi đột nhiên cất bước nhảy. Lưng giữ thẳng, tay cặp vào hông, chân họ lướt như bay.

Jefferson cũng như những ai trên thế giới này từng xem những buổi diễn ở Broadway của những vũ công Ireland đều phải ấn tượng. Nhưng trong cái quán rượu cỏn con ở một ngôi làng nhỏ bé miền duyên hải Ireland, anh còn ấn tượng hơn, như cuốn vào một thế giới đầy ma lực.

Nhạc vang dội, mọi người vỗ tay và chị em họ nhảy nhẹ nhàng, lả lướt như thể đôi chân họ có cánh. Anh không thể rời mắt khỏi Maura. Cô đã làm lụng vất vả cả ngày, mà anh nghĩ là những trang nam nhi cũng sẽ kiệt quệ với khối công việc ấy. Nhưng cô vẫn ở đây, khiêu vũ và cười đùa, trông cô yêu kiều như chiếc lá đung đưa trước gió. Cô tràn đầy nhựa sống, hăng say, và đẹp mê mẩn, khiến anh khao khát đến mức tim như ngừng đập.

Bỗng dưng Jefferson nhớ đến chuyện ông cố anh trúng tiếng sét ái tình của một cô gái Ireland trong một quán rượu cũng như thế này vào một đêm diệu kỳ.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh thấu hiểu cảm xúc của ông cố anh khi ấy như thế nào.

Một lát sau, Cara rời khỏi quán rượu, nói là cô sẽ đi Westport, một thành phố cảng nhộn nhịp cách làng này chưa đến năm dặm.

“Nếu chị cần em thì tìm em ở chỗ của Mary Dooley”, cô nói. Nháy mắt với Jefferson và hôn tạm biệt cô chị, cô mỉm cười, “Mai em sẽ gặp chị”.

Khi bóng cô em khuất xa tầm mắt, Maura nhìn Jefferson và bật cười, “nó lúc nào cũng ào ào như bão táp”, cô nói. “Chỉ duy nhất lúc mẹ tôi mất cách đây bốn năm là nó không như vậy”.

“Ồ, tôi rất tiếc”, anh vội nói. “Tôi hiểu cảm giác mất đi bố mẹ thân yêu như thế nào. Thật là không dễ gì vượt qua được dù là chúng ta còn bé hay đã trưởng thành”.

“Phải đấy, không dễ chút nào”, Maura thừa nhận, cảm thấy đau nhói vì ký ức hiện về. Chị em cô đã trải qua những ngày tháng khó khăn, đã sống trong cam lạng hàng tuần sau khi mẹ cô qua đời. Nụ cười đã tắt và gần như không thể quay lại trên môi họ, họ phải nương tựa vào nhau để xoa dịu nỗi đau.

Cuối cùng thì sự sống cũng hồi sinh trong căn nhà của cô.

“Nhưng mẹ tôi đã sống cô đơn, lặng lẽ nhiều năm sau khi bố tôi mất. Bây giờ thì mẹ cũng được gặp bố, tôi biết mẹ sẽ được hạnh phúc”.

“Cô tin vậy à?”

Cô nghĩ đó chỉ là lời bày tỏ của anh, chẳng phải một câu hỏi đúng nghĩa, “à, có chứ”.

“Tự nhiên cô có niềm tin ấy hay do trải nghiệm cuộc sống?”

“Chỉ là...”, Maura hồn nhiên nói, “Anh có bao giờ có cảm giác người thân yêu của mình mất đi vẫn hiện diện quanh đây và điều đó làm mình cảm thấy vui hơn không?”

“Có”, anh lí nhí thừa nhận. “Nhưng tôi chưa bao giờ nói ra chuyện này”.

“Sao vậy?”, cô mỉm cười. “Hẳn đó phải là chuyện riêng tư rồi”.

Jefferson nhìn cô hồi lâu, cô cố đọc điều gì đang lẩn quẩn trong tâm trí anh, nhưng đôi mắt anh lạnh nhạt, đắm chìm trong nỗi buồn xa vắng nên cô đành phải chờ anh lên tiếng.

“Cách đây mười năm, bố mẹ tôi mất do tai nạn ô tô, em trai tôi cũng suýt chết trong tai nạn ấy”. Anh uống một hơi cạn chỗ bia còn lại trong ly, đặt ly xuống rồi tiếp tục nói, “Sau đó, khi bốn anh em tôi vượt qu được nỗi đau, chúng tôi nhận ra rằng nếu bố mẹ tôi có cơ hội để lựa chọn lại, chắc chắn họ cũng sẽ quyết định đi cùng nhau trên chiếc xe ấy. Họ sẽ chẳng thể sống nổi nếu một nửa của mình đã mãi mãi ra đi”.

“Tôi hiểu điều đó”, cô thở dài, cười buồn. Nhạc vẫn hoà trong tiếng trò chuyện huyền ảo, nhưng trong gian phòng tối mờ này, cô có cảm giác như chỉ có anh và cô. “Bố tôi qua đời khi Cara còn rất bé và mẹ tôi chẳng thể sống như xưa. Mẹ đã cố gắng sống vì chị em tôi, nhưng với mẹ, dường như nửa hồn đã mất theo bố. Tình yêu là thế, có hạnh phúc lẫn đau thương”.

Anh nhắc ly bia lên, cụng một cái. “Cô nói đúng”.

Anh cười, và cô nghĩ thật kỳ lạ là họ tìm được sự đồng cảm qua những kỷ niệm buồn. Chẳng hiểu sao, khi ngồi trong không gian mờ ảo với Jefferson, chia sẻ những mất mát trong đời, cô thấy anh gần gũi hơn bất cứ ai mà cô đã từng gặp trong một thời gian dài.

“Ồ, dù biết bố mẹ anh được ở bên nhau nhưng tất nhiên anh em anh cũng khó mà vượt qua được”.

“Hẳn nhiên rồi”, mặt anh thoáng nhăn lại vì cảm giác đau đớn.

“Cuối cùng thì tôi cũng vượt qua được chuyện...”. Anh ngừng lại giữa chừng, quay về với thực tại, thay vì tiếp tục kể, anh nói, “Không có gì đâu. Vấn đề là lúc nào cần đến nhau nhất, mấy anh em tôi cũng có nhau. Và chúng tôi đã giúp đỡ Justice vượt qua được”.

Cô tự hỏi không biết anh vừa nhắc đến chuyện gì và định chia sẻ điều gì với cô. Không lẽ chuyện tai nạn xảy ra những mười năm rồi mà mất anh vẫn đầy u uẩn khi nhắc đến? Anh có bí mật, dù là chuyện gì đi nữa thì nó cũng đã làm anh quỵ ngã, làm tim anh rớm máu và đau đớn tột cùng mà cho đến giờ này anh vẫn không muốn nhắc đến.

Maura cố kìm nén cơn tò mò lại và chỉ hỏi, “Justice à? Một cái tên hay đấy”.

“Một người thú vị”, Jefferson nói với cô, nở một nụ cười hàm ơn vì cô đã lỡ đi chuyện lúc này anh buột miệng nói ra, cô nghĩ thế. “Nó cai quản một trại chăn nuôi của gia đình”.

Cô thích thú cười khi nghĩ đến hình ảnh ấy, “Vậy ra anh ấy là Cao bồi à?”

“Đúng vậy”, đột nhiên anh cười toe toét, dù nỗi buồn vẫn vương trên đôi mắt anh, “Nó có vợ rồi, có một đứa con trai và sắp có thêm em bé nữa”.

“Tuyệt thật”, cô nói, ghen tị với anh về đại gia đình anh.

“Thế còn những người khác thì sao?”

“Em út Jesse, cũng có gia đình rồi. Vợ nó mới sinh em bé được vài tháng”. Anh ngừng lại và cười nhả nhỏ, “Jesse đã lần đầu ra ngắt xỉu khi vợ nó vượt cạn. Mấy anh em ở nhà khoái chọc nó chuyện này lắm”.

“Chuyện này thật thú vị”, Maura nói “Tình yêu và sự yêu thương lo lắng cho vợ đã làm anh ấy ngất xỉu. Chắc anh ấy đáng yêu lắm”.

“Đáng yêu hả?”, Jefferson nghĩ đến chuyện đó và lắc đầu “Tôi chắc là Bella – vợ nó nghĩ thế đấy”.

Nét u sầu trong mắt anh dần tan biến, anh càng kể chuyện anh em nhà anh, Maura nhận ra cô nghĩ đến anh càng nhiều, và hiểu rằng anh thân thiết và gắn bó với gia đình mình đến nhường nào.

“Thế người còn lại ra sao?”.

“Jericho gia nhập quân đội. Hiện giờ nó đang phục vụ ở Trung Đông”.

“Chắc anh lo lắm”. Cô có thể thấy điều đó qua hai hàm răng nghiến chặt của anh.

“Ừ, nhưng nó luôn làm những gì nó thích, vì vậy...”.

“Tôi hiểu”. Maura vôn về ngón tay quanh miệng ly bia trên bàn. “Khi Cara lần đầu tiên xa nhà, lên London sống, làm diễn viên, tôi đã muốn nhốt nó trong tù”. Cô bật cười, nhớ lại cô đã hoảng sợ đến mức nào khi nghĩ đến việc Cara sống một mình ở một thành phố lớn. “Tôi biết nó không giống với nỗi lo của anh, nhưng lúc đó tôi cứ nghĩ chắc chắn là nó sẽ bị đám quái vật khủng khiếp trên thành phố ăn tươi nuốt sống mất”.

“Lo lắng là thế, Maura”, anh nói “và nó sẽ khiến cô phát điên lên vì phải sống xa cô ấy”.

Maura gật đầu và cười sự ngốc nghếch của mình, “Tất nhiên tôi không làm chuyện điên rồ như thế rồi. Cara đi thẳng tới London, báo đây mới là nơi của nó, và đã bước đầu khởi nghiệp tốt đẹp như mong muốn”.

“Thế còn cô?”

“Còn tôi sao cơ?”, cô ngơ ngác hỏi.

“Nghề nghiệp của cô ấy”, anh nói, mắt dán chặt vào cô. “Có phải cô muốn suốt đời làm chủ trại cừu không?”

Cô nhoẻn miệng cười. “Ồ, từ tấm bé, tôi đã mê thích công việc tắm tấp cho cừu, xén lông và đỡ đẻ cho chúng. Công việc này thật tuyệt vời, anh thấy đấy, nó làm tôi say mê”.

Anh phá lên cười, cô cho đó là một âm thanh tuyệt diệu. Cô vui mừng vì nỗi buồn trong đôi mắt anh giờ đã tan biến.

“Thế điều gì khiến cô chọn công việc này vậy?”

“Tôi không thích ràng buộc. Tôi làm việc ở trang trại của riêng mình. Tôi không phải trả lời ai cả. Không cần đồng hồ, không phải khúm núm trước mặt sếp và chẳng phải lái xe như ăn cướp để vào thành phố làm việc”.

Anh gật đầu tỏ vẻ hiểu hết từng li từng tí những gì cô đang nói. Nhưng thực ra anh chẳng thể nào hiểu hết được bởi anh sinh ra để sống ở một trong những thành phố xô bồ nhất thế giới. Chẳng cần nghĩ đến nhiều cũng biết anh phải làm việc theo giờ giấc đăng hoàng, phải trả lời cho hàng tá người và bị một đám nhân viên bu quanh.

“Tôi hiểu nó thú vị như thế nào”, anh thừa nhận.

“Ồ, tất nhiên là anh thấy nó thú vị rồi”, cô trêu anh. “Hãy nhìn anh mà xem. Bay khắp thế giới, tìm chỗ để quay phim. Tôi dám cá là trong nhiều năm trời, anh chưa bao giờ có trọn một ngày không phải đụng đến điện thoại, hay internet”.

“Cô nói đúng đấy”, anh cười ngượng nghịu. “Nhưng đi đây đi đó là thú vui của tôi. Ví dụ như đi Ireland chẳng hạn...”.

“Tại sao không tận hưởng nhỉ?”

Vẫn giữ nụ cười trên môi, anh tiếp tục, “Hãng phim có nhân viên tìm địa điểm quay, nhưng tôi muốn tự mình làm việc này. Tôi lúc nào cũng thích đi đây đi đó, thích được tận mắt nhìn ngắm những vùng đất mới. Đó là phần lý thú nhất trong công việc của tôi đấy. Vì thế, nhân viên của tôi tìm hai hoặc ba chỗ phù hợp trên mạng trước, rồi tôi sẽ bay đến đấy để tìm hiểu thêm”.

“Hai hoặc ba cơ à?”, cô hỏi, giờ thì không thể không tò mò. “Và trang trại Donohue là cái nào? Cái thứ mấy trong danh sách của anh?”

“Là nơi thứ hai tôi nhìn thấy, và ngay khi nhìn thấy trang trại của cô, tôi biết đây chính là thứ mà tôi muốn”.

“Cũng chính là cái mang chúng ta trở về với lời đề nghị của anh”.

“Sắp được rồi phải không?”

Cô phải đồng ý thôi. Anh kiên định giống cô, dù có nhiều điều làm anh xao nhãng, song anh không bao giờ quên mục đích của công việc. Điều này làm cô thấy ngưỡng mộ anh.

Trong khi đó, trong thâm tâm cô tự nhận thấy đã đến lúc phải hành động, chấp thuận lời đề nghị của anh, ký vào hợp đồng và để anh trở về với cuộc sống của anh trước khi trái tim cô mê muội và sẽ tan nát khi anh ra đi. Hơn nữa, cô đã thấy ánh mắt cảnh báo của em cô, cô biết Cara sẽ chẳng tha thứ cho cô nếu cô không chịu ký hợp đồng để Cara kiếm một vai nhỏ trong một bộ phim Mỹ có kinh phí rất lớn.

Một lúc sau đó, anh hỏi, “Thế cô định thế nào đây, Maura?” “Chúng ta sẽ đạt thoả thuận ở đây hay là tôi phải quay lại những trang trại khác vậy?”

Im lặng đột ngột bao trùm họ, Maura nhìn nhanh một vòng quán rượu. Nhưng Michael đang đứng sau quầy bar, một vài nông dân ngật ngưỡng đang chăm sóc ly bia cuối cùng, chỉ còn lại mình cô và Jefferson nơi đây. Đám đông đã ra về và ban nhạc Flanagan cũng đã thu dọn nhạc cụ, về nhà tự bao giờ cô chẳng hề biết. Cô say mê trò chuyện cùng anh, đắm đuối ngắm nhìn nụ cười trên môi anh, chìm trong chất giọng trầm ấm của anh. Cô ngồi từ đầu đến giờ mà chẳng hề hay biết bữa tiệc âm nhạc đã tàn, mọi thứ đã kết thúc.

Điều này mách cho cô biết trái tim cô đang có nguy cơ rơi vào tay của một anh chàng không mấy hứng thú trong việc nâng niu, gìn giữ nó. Vâng, tốt nhất là kết thúc việc này thôi, và anh sẽ ra đi, cô sẽ quay về với cuộc sống thường nhật của mình.

Cô chìa tay về phía anh, “Nhất trí nhé, Jefferson King. Anh sẽ làm phim trên đất của tôi, chúng ta sẽ có được những gì mình muốn”.

Anh cầm lấy tay cô, nhưng thay vì bắt tay như cô nghĩ, anh giữ chặt tay cô, vuốt ve những ngón tay thon thả của cô. Cô cảm thấy hồi hộp và miệng cô trở nên khô khốc. Tự dung cô muốn gọi một ly bia nữa bởi cái thứ mát lạnh, nổi bọt ấy chắc hẳn sẽ làm dịu cái cổ họng khô rang của cô.

“Tôi để hợp đồng ở nhà nghỉ rồi”, anh nói. “Hay cô đến phòng tôi rồi mình ký hợp đồng ở đó nhé?”

Cô rút tay lại, cười, “Ồi không đâu. Nếu tôi vào đó giờ này, cả cái làng này sẽ được dịp “buôn” chuyện hàng tuần ấy”.

“Làm sao họ biết được chứ?”

“Ở cái làng này, chẳng có gì mà người ta không biết cả”, cô nói.

“Frances Boyle quản lý cái nhà nghỉ này chặt lắm. Tin tôi đi, không có ai bước qua thềm nhà của bà ta mà bà không biết cả”.

“Thôi được rồi”, anh nói. “Nếu vậy thì ta kêu thêm bia đi. Tôi sẽ quay về phòng mình, lấy hợp đồng và mang nó về đây cho cô ký nhé?”

Maura cắn nhẹ môi dưới, ra chiều khó nghĩ. Cô muốn làm chuyện này cho xong nhưng giờ đã muộn rồi và cô còn phải dậy sớm, và...

“Tôi tưởng cô không bị phụ thuộc vào cái đồng hồ chứ”, anh nhắc cô.

“Khá lắm”, cô gật đầu, thích thú vì anh đoán trúng những gì cô nghĩ. “Thế này nhé, tôi sẽ gọi bia trong khi anh đi lấy giấy tờ”.

Cô ngắm anh từ phía sau khi anh rời quán rượu mà lòng thầm răn đe bản thân “Mi sẽ uống một ly bia nữa, ký vào mớ giấy tờ ấy và nói lời cảm ơn rồi tạm biệt. Sẽ chẳng có chuyện dạo bước dưới ánh trăng đâu, Maura à. Anh ta không phải là mẫu người dành cho mi, vì thế đừng có uống công mong chờ mọi chuyện sẽ thay đổi. Đừng ngốc nghếch, Maura, nếu không chắc chắn mi sẽ phải hối tiếc”.

Xem chừng rất lý trí, cô nghĩ. Song đáng tiếc là cô chẳng nghe theo.

3. Chương 3

Anh chẳng đi lâu.

Đúng vậy, Jefferson không muốn rời cô chút nào. Anh chỉ mong sao cô về khách sạn với anh, anh sẽ dìu cô đến bên giường và sẽ kết thúc thỏa hiệp bằng cái cách mà sẽ làm cho anh được thỏa mãn cơn đau đớn vì thèm muốn cô mấy ngày qua. Nhưng mới nghe qua cũng đủ biết anh muốn gì rồi nên Maura đã làm tiêu tan ngay “âm mưu” của anh chỉ với một từ đơn giản “không”. Vì thế, để cứu cho cái kế hoạch đen tối ấy, anh nghĩ mình có thể dụ dỗ cô để anh đưa cô về nhà thì may ra anh có thể chui vào giường cô.

Khi bước chân vào quán rượu giờ đây đã yên ắng, Michael gật đầu chào anh, rồi quay sang xem tin tức trên tivi. Chỉ còn lại một người khách đang ngồi ở quầy bar và Maura vẫn ngồi đợi anh ở chiếc bàn ấy. Ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến trên bàn lung linh nhảy múa hắt lên gương mặt cô và dường như mờ hẳn trong mái tóc đen dày của cô.

Khao khát dồn nén trong anh chợt bùng lên như lửa. Lập tức, tâm trí anh đầy ắp hình ảnh cô đang khiêu vũ. Nụ cười của cô. Nét kiều sa nhưng có lúc đầy hoang dại của cô. Những động tác nhịp nhàng của cơ thể cô, đôi chân thon thả nhanh nhẹn và linh hoạt, và anh khao khát cô đến mức tuyệt vọng. Một cảm giác anh chưa bao giờ vướng phải.

“Anh đi nhanh thật”, cô nói khi anh đứng cạnh chiếc bàn.

“Lãng phí thời gian thì có ích gì chứ, phải không?”

“Đúng thế”, cô đồng tình, chui ra khỏi chỗ ngồi và đứng cạnh anh. “Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên về trang trại của tôi vì Michael còn phải đóng quán, về nhà nghỉ ngơi. Có một ít rượu trong tủ lạnh ở nhà tôi. Nếu anh thích, chúng ta có thể uống mừng vì hợp đồng được ký kết”.

Jefferson bồn chồn trong phút chốc, đơn giản vì anh không thể tin nổi cô lại đề nghị những điều anh sắp sửa nói ra. Xem ra cô đã đi trước anh một bước và điều bất thường này khiến anh phấn khích lên. Nhưng anh vẫn tự hỏi không biết cô có muốn như anh không? Đơn giản là cô chỉ tử tế mời anh về nhà thôi hay cô cũng như anh đang nóng lòng muốn cả hai được ở riêng với nhau?

Anh sẽ sớm tìm ra câu trả lời thôi.

“Ý hay đấy”. Anh đặt tay lên tấm lưng nhỏ nhắn của cô rồi dìu cô đi. Khi cô cất tiếng chúc Michael ngủ ngon, ông chủ quán bar chỉ vẫy vẫy cái khăn chào tạm biệt họ.

Khi họ bước ra ngoài. Màn đêm tĩnh mịch. Ngôi làng chìm trong yên lặng. Nhà nhà đều đã tắt đèn, đường sá vắng ngắt. Quang cảnh lặng như tờ làm họ có cảm giác như thế giới đang... nín thở.

Hoặc có thể, Jefferson tự nhủ, từng ấy thời gian anh ở Ireland đủ để mọi người đàn ông đều trở nên kỳ khôi, không loại trừ anh.

Đường về trang trại khá ngắn nhưng Jefferson có cảm giác như dài vô tận. Maura ngồi cạnh anh, hương thơm trên người cô toả ra như đang quấn quanh người anh, chế giễu anh, khuấy động những cảm xúc đã ngủ sâu bấy lâu, khiến thân xác anh như đang bị giày vò.

Đến nơi, anh đỗ xe trên lối đi mà Maura gọi là “đường cái”, và lặng lẽ bước bên cô đến cửa trước. Chẳng ai nói gì bởi vì anh nghĩ có quá nhiều thứ để nói, vì thế biết bắt đầu từ đâu bây giờ?

Ký hợp đồng?

Cởi đồ ra?

Anh biết là anh thích nói câu nào trước, nhưng anh cảm thấy sẽ chẳng dễ dàng nói ra được.

Vào nhà, Maura bật công tắc đèn, họ băng qua các căn phòng vắng lặng rồi đến nhà bếp. Cô thấy chìa khóa lên bàn rồi bước đến tủ lạnh. Ngoảnh mặt ra sau nhìn anh, cô nói “Anh làm ơn lấy hai cái ly ở cái tủ đằng kia được không?”.

“Được chứ”. Jefferson để phong bì đựng hợp đồng lên bàn rồi đi lấy chiếc ly. Chỉ một chốc sau, cô rót vào ly những giọt rượu mát lạnh, màu vàng rơm thêm óng ánh dưới ngọn đèn vàng.

Anh cũng đã từng đặt chân vào căn phòng này, nhưng những lần ấy đều là ban ngày. Gian bếp tuy cũ kỹ nhưng sạch sẽ và ngăn nắp, những vật dụng cổ xưa được cô lau chùi trắng bong. Quầy bếp chẳng có gì ngoài mấy hộp trà, bánh, một bình trà. Sàn nhà bằng gỗ cũng đã mòn theo năm tháng nhưng sáng bóng.

“Tôi nghĩ là tôi nên ký vào mớ giấy tờ này trước đã”. Cô nói và Jefferson chuyển sự chú ý sang cô.

“Ý hay đấy. Chúng ta sẽ làm việc trước”.

“Trước? Vậy sau đó là gì nào?”. Đôi mắt xanh thăm của cô lấp lánh khi cô nhìn anh và thân thể anh rơi vào trạng thái kích động như một chú cún bị trời đang cố bắt phá xiềng xích để đến bên bát cơm để quá xa.

“Sau đó,” anh nói, “Chúng ta sẽ uống mừng cho sự thành công trong thương vụ của hai ta”.

Môi cô nở một nụ cười. “Thương vụ à? Dù sao thì từ này cũng hay đấy”.

Cô đón lấy cây bút từ tay anh và ngồi xuống đọc hết hợp đồng. Anh thích cách làm việc của cô. Anh chợt nghĩ đến những người chỉ nghe anh nói là ký ngay vào chỗ anh chỉ. Nhưng Maura thì không làm thế. Cô rất cẩn trọng. Cô sẽ chẳng nghe anh nói mà thích tự mình đọc nó.

Còn gì hấp dẫn hơn một người phụ nữ thông minh không nhỉ?

Cô cẩn nhẹ môi dưới khi đọc hợp đồng và trong bầu không khí yên lặng đến ngột ngạt anh có thể nghe được tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường sau lưng anh. Cô cúi đầu nhìn xuống hợp đồng và anh phải nén chặt cảm xúc để không chạm đến cô. Để không đưa tay ra vuốt mái tóc đen óng ả gần anh trong gang tấc. Chẳng mấy chốc nữa đâu, anh tự cam đoan, trở về trạng thái tự chủ vốn luôn là một phần trong con người anh.

Nhưng khi ý nghĩ đó chạy rầm rầm trong tâm trí anh làm anh không thể kìm một nụ cười. Sự tự chủ của anh gần như lặn mất tăm khi lần đầu tiên anh nhìn thấy Maura. Cô nhẹ nhàng đánh thức cái gì đó từ sâu thẳm trái tim anh. Cái mà anh không nhận thức được nhiều năm qua. Cái mà anh đã không còn cảm nhận được nữa từ khi...

Tiếng sột soạt của ngòi bút chạy trên giấy phá tan không khí yên lặng và kéo anh về với thực tại. Anh nhìn cô đặt bút xuống và cầm tờ hợp đồng đã ký lên.

“Xong rồi”, cô nói.

“Thật vui khi được hợp tác với cô, Maura”.

“Ôi, tôi cá là anh luôn nói điều này với tất cả những ai cho anh thuê đất”.

“Không”, anh nói, dứt hợp đồng vào phong bì và đặt nó lên bàn. “Tôi không làm thế với người ta. Nhưng với cô thì khác”.

“Thật vậy ư?”, cô nhắc ly rượu lên, đưa một ly cho anh, rồi nhấp một ngụm.

“Sao tôi lại được ưu ái vậy chứ?”.

“Tôi nghĩ là cô biết lý do đấy”.

“Chắc vậy”, cô có vẻ suy tư, đặt ly rượu xuống để cởi chiếc áo ấm Ireland màu kem ra. Cô kéo nó qua khỏi đầu, lắc lắc lại mái tóc và nhìn anh mỉm cười.

Jefferson như muốn nghẹt thở, vội hớp lấy một ngụm rượu mát lạnh. Tất cả những gì cô mặc đêm nay dưới lớp áo ấm đó là độc một chiếc áo ngực lụa trắng thít chặt vào da thịt, để lộ rõ mồn một đôi núm vú xinh đẹp.

“Chắc là cô lạnh lắm”, anh nói nhỏ như đang thì thầm.

“Một chút thôi”, cô thú nhận. “Mặc dù trong quán bar cũng đủ ấm. Và tôi sẽ thú thật với anh rằng tôi đã nghĩ đến việc có thể chúng ta sẽ quay lại đây tối nay và tôi muốn nhìn thấy ánh mắt trên gương mặt anh khi tôi cởi chiếc áo ấm này ra”.

“Có đáng như vậy không?”, anh hỏi nhằm gỡ bí.

“Vâng, đáng chứ”, cô tiến đến bên anh, vòng tay qua gáy anh và luồn những ngón tay vào mái tóc anh. “Tôi thêm muốn anh đây, Jefferson”.

Cảm xúc trong anh nhảy vọt lên, anh cảm thấy có gì đó căng cứng dưới chiếc quần anh đang mặc. “Thế à?”.

“Vâng. Tôi nghĩ anh cũng đang thêm muốn tôi lắm đây”, cô rút thêm và tiến sát đến anh.

“Vâng”, anh bắt chước cô. “Đúng vậy”.

Những ngón tay cô ôm lấy gáy anh đầy cảm dỗ và rõ ràng là như thế. Anh bỗng dưng muốn được đôi bàn tay cô vuốt ve khắp người. Anh muốn cảm nhận đôi tay cô sờ soạng thân thể anh và muốn đôi tay mình khám phá da thịt cô.

Anh đặt ly rượu xuống và nhích lại gần cô. Anh ôm chặt cô, ghì cô sát vào anh và cảm nhận được nụ hoa cương cứng của cô ép chặt vào ngực anh khiến anh suýt bật ra tiếng rên rỉ. Anh cố nở một nụ cười, “Cô biết không, hồi tối tôi đã định dụ dỗ cô đấy”.

Cô cười ranh mãnh, “Ồ, quả thật là một điều thú vị phải không? Khi hai chúng ta có cùng âm mưu”.

“Quả thực là thú vị”, anh thì thầm và cúi xuống hôn cô – nụ hôn đầu tiên của một màn mưa hôn. Môi anh quỳen vào môi cô, cô khoan khoái hưởng ứng, môi cô hé mở đầy háo hức. Cô cuồng nhiệt đáp trả những nụ hôn của anh, lưỡi họ cuồng quít tìm nhau, say đắm hòa thành điệu vũ nồng nhiệt, thổi bùng lên ngọn lửa đam mê cháy bỏng.

Anh choàng tay quanh người cô, siết chặt cô hơn nữa nhưng dường như chưa đủ sát để anh cảm nhận hết làn da cô. Anh muốn cô trần truồng để anh cảm nhận được làn da thô ráp của anh và làn da mượt mà của cô áp vào nhau. Anh muốn thân xác anh và cô gắn chặt vào nhau, muốn cảm nhận được cái ấm áp lan truyền từ cô sang anh.

Và anh muốn ngay bây giờ.

Nhanh như chớp, anh nhấc bổng cô lên, xoay một vòng và đặt cô xuống quỳ bếp. Cô kêu lên vì quá bất ngờ xong nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cô kẹp hai chân vào hông anh, ép chặt người vào anh, lưỡi cô và anh tìm nhau điên dại, hơi thở họ hòa quỳen vào nhau đầy khoái cảm làm căn nhà im ắng và cũ kỹ bỗng tràn ngập âm thanh của đam mê mãnh liệt.

Anh hôn cô rất lâu, lúc là những nụ hôn dài nồng nàn, lúc là nụ hôn ngắn ngủi nhưng dồn dập bỏng cháy. Anh thích nhấm nháp hương vị của cô. Đậm đà hơn bất cứ loại rượu thượng hạng nào, say đắm hơn bất cứ men say nào. Cô là tất cả, là mọi thứ. Thế giới xoay quanh cô, và anh như bị hút vào quỹ đạo của cô bằng một mãnh lực đầy chủ ý khiến anh không sao cưỡng lại được.

Anh giật phẳng dây áo ngực cô, kéo nó qua khỏi đầu, rồi quẳng mạnh nó về phía sau. Đôi vú cô lộ ra trước mắt anh, anh hít thật sâu, ngậm lấy nụ hoa, nút nhẹ như ngưỡng mộ vẻ đẹp mà tạo hóa ban cho cô – đôi bầu vú căng mọng hai núm vú hồng đậm, đang căng cứng như chờ đợi.

Jefferson chạm tay vào đôi bầu vú trắng ngần, thở dài khoan khoái trong tiếng thì thầm hưởng ứng của cô. Ngón tay anh mân mê nụ hoa, nhẹ nhàng vuốt ve khiến cô quằn quại vì sung sướng. Anh gục đầu vào ngực cô, lần lượt thưởng thức hương vị của đôi vú cô. Anh dồn hết đam mê lên đầu lưỡi ươn ướt của mình, lướt quanh nụ hoa, rồi ngậm, nút, cắn nhẹ nhẹ trong tiếng rên đầy nhục cảm của cô như khích lệ anh hãy làm hết những gì anh muốn.

Cô ghì chặt mái tóc anh trong tay, áp đầu anh vào bầu vú cô như thể cô sợ anh dừng lại giữa chừng. Nhưng dừng cuộc chơi giữa chừng không hề có trong kế hoạch. Thực ra, có chết anh cũng không chịu dừng. Lạy trời cho cô đừng có đổi ý và đuổi anh về, nếu không chắc anh chết mất.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào trong đáy mắt xanh mơ màng của cô, đáp trả nụ cười ranh mãnh mà cô đã dành cho anh. “Cởi áo ra nào, Jefferson”, cô nói “Em muốn cảm nhận làn da của anh trong tay em”.

Anh hấp tấp làm theo lời cô, cởi phăng chiếc áo khoác và chiếc áo sơ mi bên trong ra. Anh rên khe khẽ khi hai lòng bàn tay cô miết đôi vai anh rồi chạy dọc xuống sống lưng. Hơi ấm từ đôi tay cô truyền sang da thịt anh, làm cơn ham muốn khoái cảm chạy rần khắp người anh. Cô cào nhẹ lên da anh. Hơi thở gấp gáp, hỗn hển và khi hai bàn tay cô trượt xuống cánh tay anh, cả hai rạo rức đến nghẹt thở.

“Giúp em cái này với”, cô bảo anh, giọng thều thào như phải chật vật lắm mới đẩy được hơi qua cổ họng.

“Gi thế?”.

“Cái quần của em, trời ơi!”. Cô vừa nói vừa mở nút, kéo dây kéo xuống. Cô đã đá văng đôi giày đi tự lúc nào. “Giúp em kéo nó ra kéo em phát điên lên vì anh mất”.

“Được, được”. Đầu óc anh mụ mẫm, quay cuồng. Tất cả những gì anh có thể nghĩ được lúc này là những cái hôn, những cái vuốt ve tiếp theo. Vì thế anh liền giúp cô cởi chiếc quần ra, bế cô xuống khỏi kệ bếp để cô lột chiếc quần jean cùng chiếc quần lót bé xíu ra.

Jefferson choáng ngợp trong phút chốc khi anh nhận thấy chiếc quần lót trơn nhẵn, đơn giản của cô lại gợi cảm hơn bất cứ bộ đồ lót đen có đăng ten nào mà anh từng chiêm ngưỡng. Nhưng rồi giây phút ấy cũng qua nhanh, rồi anh nhìn cô mê mẩn. Làn da trắng ngần, bóng mịn, mềm mại làm anh thêm khát được vuốt ve khắp người cô, khám phá tỉ mỉ từng đường cong quyến rũ, từng đường nét trên cơ thể cô để biết rằng chưa có người đàn ông nào làm điều này như anh cả.

“Đến lượt anh đây”, cô nói, tay chạm vào chiếc khóa nịt. Cô cười tươi để lộ hai hàm răng trắng, hất mái tóc ra sau vào nhìn thẳng vào mắt anh. Cô mạnh dạn, tự tin và cơn ham muốn thể xác trong anh dâng lên đỉnh điểm. “Em muốn anh kinh khủng, Jefferson, và em không phải là mẫu phụ nữ kiên nhẫn như anh nghĩ đâu”.

“Anh rất vui khi nghe em nói thế”, anh thì thầm, bước ra khỏi đồng áo quần và đứng trần truồng trước mặt cô. Cảm xúc ồa về, các mạch máu căng lên khiến cái ấy của anh cương cứng lên như chỉ khao khát được gắn vào thân xác cô để thỏa mãn dục vọng. Nhưng anh chợt nảy ra một ý và nói, “Chúng ta lên lầu đi. Lên phòng của em nhé”.

“Lát nữa đi”, cô từ chối lời đề nghị này, chạm vào anh, vòng tay qua cổ anh khi hai chân cô mở rộng ra, cô nhích sát ra mép kệ bếp. “Anh mà không làm ngay bây giờ, nếu có chuyện gì xảy ra thì em không chịu trách nhiệm đâu nhé”.

“Ôi, cô nàng của tôi”, anh nói trong tiếng gừ gừ thích thú và mỉm cười. “Anh biết điều này ngay từ lúc mới gặp em”.

Cô ôm, nựng hai má anh “Thế thì làm đi, hãy thỏa mãn khao khát đi”.

Anh làm.

Cô đã hoàn toàn sẵn sàng, cái cảm giác ấm áp và ướt chỗ kín của cô làm thân xác anh như tan ra ngay khi hai thân thể hòa vào làm một. Chỉ có khả năng kiềm chế cử khôi của anh mới không làm anh đến đỉnh quá sớm dù anh đang khao khát nó như thể một gã hấp hối van nài được sống thêm vài giây trong đời nữa thôi. Cô ngửa cổ ra sau, phơi chiếc cổ trần xinh xinh để anh hôn lên đấy, môi anh, lưỡi anh mãi mê mơn trớn làn da cô đến khi cô run rẩy trong vòng tay anh.

Anh nhấn sâu vào giữa hai chân cô đang vòng ngang hông anh, rồi chuyển động nhịp nhàng mãi không thôi, khi anh bật ra tiếng rên nào là cô liền hòa theo, hai thân thể kết chặt vào nhau, ăn khớp, trượt lên nhau trong vũ điệu tưởng chừng như bất tận.

Chiếc quần lót gợi cảm và hơi thở dề mê gợi dục của cô nuôi dưỡng những hình ảnh ấy trong tâm trí anh và cảm xúc trong thân xác anh. Trước đây anh chưa bao giờ bị phụ nữ làm cho mê muội. Anh không chắc là mình kết thúc ở đâu, cô bắt đầu từ đâu, và bằng sự sáng suốt của mình anh biết là chuyện này không quan trọng.

Quan trọng là giây phút này đây. Giây phút mà tim như ngừng đập, tâm trí như tê dại vì ngây ngất.

Anh ngước mặt lên, nhìn cô say đắm trong khi tay anh lần mò xuống nơi hai cơ thể gắn chặt vào nhau, anh đưa ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm nhất ở chỗ kín của cô. Cô thở hổn hển, run rẩy trong tay anh và cô kêu to tên anh trong cơn sung sướng tột cùng.

Và sau đó, chẳng có âm thanh nào ngoài tiếng nhịp đập điên dại của con tim, Jefferson gồng căng người lên, và cuối cùng anh lên đến điểm cực khoái, dâng hiến cho cô một cách trọn vẹn.

Vài giờ sau, Maura nằm trên giường vươn vai uể oải nhưng tràn ngập hạnh phúc. Từng tế bào da thịt cô tràn đầy nhựa sống. Cô thấy hoàn toàn thỏa mãn. Thế nhưng giờ đây, cô nằm đó, chỉ cách bạn tình cô một cái với tay thôi, cô lại bắt đầu thấy cơn ham muốn trỗi dậy.

Cô xoay đầu sang nhìn Jefferson và cười thầm. Anh đã được bù đắp xứng đáng sau bao đau khổ vì chờ đợi rồi.

Ngoài trời, giông tố đang nổi lên. Cô nghe tiếng gió rung giật những tấm kính kèm theo những giọt mưa đầu tiên gõ lộp bộp trên cửa sổ. Nhưng trong nhà, trong căn phòng ngủ ấm áp dễ chịu của cô chủ nông trại, bên đống gỗ mục đang cháy ở bàn lò sưởi, cô nằm trên tấm ga giường thơm ngọt ngào bên người đàn ông đã cho cô những cái vuốt ve mà trước đây cô chưa bao giờ được tận hưởng.

Lập tức cái giọng nói phiền phức kia lại bắt đầu lải nhải. Cẩn thận nào Maura, nó cảnh báo, anh ta chẳng phải loại người chung thủy. Anh ta chẳng ở đây lâu, trên giường mi, hay thậm chí ở Ireland. Anh ta sẽ lên đường bất giờ, vì anh ta đã có cái anh ta cần. Vì thế đừng có ngốc nghếch mà yêu anh ta.

Cô sẽ không trao trái tim mình cho anh. Nhưng cô không thể nào không có cảm xúc với anh.

Anh sẽ trở về, sẽ nhớ đến cô và sẽ không thể nào quên đêm kỳ diệu này.

Có vẻ công bằng, chấp nhận được bởi cô cũng sẽ nhớ anh và nhớ đến đêm này.

“Chắc anh chết mất”, Jefferson thều thào.

Luồng suy nghĩ của cô chững lại trước ánh mắt anh trao cho cô, đôi mắt xanh nhạt của màu hoa cornflower[1] mùa hè. Hàm râu quai nón đổ bóng trên quai hàm góc cạnh của anh, mái tóc đen nhánh dựng ngược lên. Điều này cũng chẳng mấy khó hiểu khi biết họ đã trải qua mấy giờ trước như thế nào.

[1] Một loại cây mọc trong cánh đồng ngô.

Trống ngực Maura đập dồn dập. Một lát nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ bước qua cánh cửa nhà cô, rời xa cô. Nghĩ đến đây, cô bỗng muốn có anh lần nữa. Một lần cuối cùng trước khi anh trở thành một dấu vết dịu dàng và ngọt ngào trong tâm hồn cô.

Cô đặt tay lên bụng anh, từ từ di chuyển lòng bàn tay xuống dưới. Anh gần như không thở nổi khi cô vòng những ngón tay thon dài của mình quanh phần nhạy cảm của anh. Cô cảm nhận nó cứng dần lên, trở lại đầy háo hức và tràn trề sinh lực. “Không đến nỗi chết đâu, em nghĩ vậy”, cô mỉm cười trêu anh. Anh thối phũ một hơi và nói, “Em có thể làm người chết hồi sinh đấy, Maura. Em vừa chứng minh đấy thôi”. Cô cười tíu tít, cảm giác ngứa ngáy khi quyền lực dần bà trong cô trỗi dậy. Để biết rằng thật thú vị khi cô có thể làm xiêu lòng một người đàn ông mạnh mẽ. Để biết anh đang nhìn cô đắm đuối, đang chờ đợi cô tiếp tục vuốt ve, làm anh hưng phấn hơn.

Những ngón tay cô rà khắp người anh, âu yếm, cảm nhận từng thớ thịt cứng chắc đến làn da mềm mại đang rung động dưới bàn tay mình. Cô trượt tay mình sâu xuống phía dưới rồi cầm lấy nó, dịu dàng cọ xát, mân mê cho đến khi anh ưỡn hông lên khỏi tấm nệm vì khao khát những cái vuốt ve của cô.

“Em muốn anh chết sao?”, anh cố pha trò.

“Ôi không đâu”, cô trả lời trong khi đổi tư thế ngồi lên người anh. “Em muốn anh sống chứ, Jefferson King. Sống và làm em thỏa mãn”.

Đôi tay anh đặt lên đùi của cô, cô mỉm cười nhìn anh, luồn tay vào mái tóc và nâng hai cánh tay lên, để lộ đôi vú trước ánh mắt thèm thuồng của anh.

Tóc cô rũ xuống vai rồi bời, hai núm vú lấp ló sau lớp tóc đen tuyền. Và khi mắt anh khép lại đê mê, cô biết anh đã thuộc về cô. Cô ngồi chống hai đầu gối xuống nệm, nhìn xuống anh như thể anh đã bị cô khuất phục.

Anh vươn tay về phía cô, hau háu sờ soạng toàn thân cô và cô kêu rên đầy thích thú. Nhưng cô muốn nhiều hơn nữa. Cô muốn có anh thêm một lần nữa. Cô muốn cưỡi lên người anh và nhìn vào đáy mắt anh để biết dù đi bất cứ nơi đâu, hình ảnh hai người bên nhau lúc này sẽ không bao giờ phai mờ trong tâm trí anh. Mãi mãi trong trái tim anh.

Cô cầm lấy vật dài cương cứng của anh trong tay. Đưa nó đến chỗ kín ẩm ướt của cô và cọ xát vào nhau đến khi cả hai ham muốn tột độ. Cuối cùng, cô từ từ ngồi thấp xuống, một cảm giác âm ẩm bao trùm lên anh, cảm nhận nó đang nhích từng inch[2] một trong cô với một cảm giác lâng lâng.

[2] Đơn vị đo chiều dài phổ biến ở Anh, Mỹ (bằng 2,54 cm) (ND).

Maura rên lên khe khẽ khi anh đẩy vào thật sâu, và khi cả hai dính chặt vào nhau, đã vào sâu hết mức, cô bắt đầu chuyển động. Cưỡi lên anh, người cô nhấp nhô trên anh lúc chậm rãi nhẹ nhàng, lúc cuồng loạn. Cô ngóay tròn mông rồi trườn về phía trước để anh có thể ôm ấp, vờn vờ hai bầu vú cô, và kéo nhẹ hai núm vú đang cương lên vì sung sướng.

Ánh mắt cô và anh không rời nhau, cô vẫn tiếp tục chuyển động, không mệt mỏi, không ngưng nghỉ, như nói với anh rằng thân xác anh đã thuộc về cô. Và khi giây phút tuyệt vời của hai mong chờ ập đến làm thân thể cô sung sướng ngây ngất như bùng nổ, cô gọi to tên anh. Khi cô cảm nhận anh xuất tinh và nghe anh gào tên cô, cô biết tiếng vọng của nó sẽ theo cô suốt cuộc đời.

Ánh sáng mờ nhạt của một ngày ảm đạm len qua tấm màn trắng treo trên cửa sổ và Jefferson biết rằng đêm đã tàn. Maura cuộn sát vào người anh, một chân gác lên chân anh, tay vòng qua ngực anh. Hơi thở cô phả lên làn da anh và anh hít thật sâu mùi hương thoang thoảng từ mái tóc cô.

Anh đã không ngủ, nếu anh nhớ không lầm thì chưa bao giờ anh tỉnh táo như lúc này. Anh đã làm tình hàng giờ với một phụ nữ Ireland cuồng nhiệt. Và khi cô kiệt sức chìm vào giấc ngủ, anh thao thức ngắm nhìn cô.

Anh không còn thời gian ở đây nữa và tự bảo lòng đó là điều tốt. Anh đã có khoảng thời gian thoải mái ở Ireland. Ở căn nhà này. Với người phụ nữ này. Anh đã có những ngày quần quýt bên cô. Tranh cãi với cô. Ngắm cô cười.

Và điều đó nằm ngoài dự định của anh.

Jefferson không muốn quan tâm đến cô. Không muốn đi vào con đường đó lần nào nữa. Bằng mọi giá anh sẽ phải kiểm soát bản thân để không phải chịu đau đớn như anh đã từng.

Rất thận trọng, anh rón rén chui ra khỏi giường, anh mỉm cười khi Maura rúc người sâu vào dưới tấm chăn may thủ công mà cả hai đã đắp chung suốt đêm. Cô lầm rầm gì đó anh chẳng thể nào hiểu nổi, rồi kéo tấm chăn trùm đầu kín mít.

Đêm qua, khi lên lầu anh và cô không quên thu nhặt và mang theo đồng áo quần bị vứt lăn lóc trên sàn. Jefferson lấy quần và áo sơ mi của anh đang vắt trên chiếc ghế chạm trổ hoa văn, mặc vào. Khi anh đã mặc áo quần chỉnh tề và cảm thấy bình tĩnh hơn. Anh cảm thấy cuộc sống của anh đã trở về đúng nơi nó phải ở và biết rằng đó là điều tốt nhất cho cả hai.

Một đêm tuyệt diệu với một phụ nữ hấp dẫn cũng sẽ chẳng thể nào thay đổi cuộc đời anh. Anh vẫn là anh và anh không thuộc về Ireland, bất chấp những ý nghĩ trong đầu anh đang ra sức cám dỗ anh. Hơn nữa, chẳng ai nói lời nào về chuyện kéo dài mối quan hệ. Anh cố ý tránh nói ra, thậm chí tránh không nghĩ đến từ ấy. Anh chỉ vui chơi với Maura mà thôi. Không có gì phức tạp cả. Tốt nhất là dừng lại ở đây.

“Anh chuẩn bị đi đấy à?”, giọng cô nghệt nghệt ngái ngủ, đầu vẫn giấu dưới lớp chăn.

“Ừ”, anh nói, “Anh phải quay về làm việc thôi. Anh đã đi lâu hơn dự định rồi. Và bây giờ thì hợp đồng cũng đã xong, cũng không còn lý do gì để ở lại thêm nữa”.

“À, vâng, cái hợp đồng”.

Cô kéo tấm chăn xuống, đôi mắt xanh thắm còn ngái ngủ dán vào anh. Bất giác anh sợ hãi, sợ cô bảo anh ở lại. Anh cầu mong cho cô đừng thốt lên những lời đó bởi chẳng cần thuyết phục lâu, anh sẽ nghe theo và điều đó sẽ làm kéo dài thời gian, làm vướng víu anh thôi. Và làm cho vấn đề trở nên phức tạp cho cả hai.

Nhưng cô đã làm cho anh ngạc nhiên lần nữa.

Vén mái tóc đang phủ lên mặt, cô gật đầu rồi ngồi dậy, để tấm chăn rơi xuống quanh eo. Môi anh khô khốc, toàn thân anh rung động, anh phải cưỡng lại ham muốn để không phải mất kiểm soát lần nữa. Cô khỏa thân hoàn toàn tự nhiên, thoải mái, cô chui ra khỏi giường, đi thẳng đến bên anh, kiễng chân lên. Vòng hai tay ra sau cổ anh, trao cho anh một nụ hôn dài, ngọt ngào rồi ngược mắt nhìn anh. “Tạm biệt, Jefferson King. Thượng lộ bình an”.

Tay anh vẫn còn đặt hai bên eo trần của cô, ngón tay anh như bỏng rát vì sức nóng từ thân thể cô. Đối với đàn ông thì không gì thú vị hơn là được da thịt ấm áp của một phụ nữ trần truồng ép chặt lên người khiến họ không thể không nghĩ đến một ngày dài lê thê lẫn lộn trên giường với cô nàng của mình.

Cô mỉm cười, anh hỏi, “Chỉ có thể thôi à? Không nói “Hãy ở lại với em” sao?”

Cô lắc đầu, đưa ngón tay lên mân mê bờ môi anh, rồi lùi lại. “Có ích gì khi nói ra điều đó không? Chúng ta chẳng phải trẻ con. Chúng ta thêm muốn và chúng ta đã có. Một đêm tuyệt vời. Hãy giữ lấy những hình ảnh đẹp để cuối cùng này”.

Rõ ràng anh đã lo việc không đâu. Cô chẳng có ý định van xin anh ở lại. Cũng chẳng khóc hay nói cô sẽ nhớ anh đến chừng nào hay hỏi anh khi nào trở lại. Những điều anh lo lắng đã không xảy ra.

Thế thì tại sao anh lại thấy buồn bực?

“Em sẽ tiễn anh, được chứ”. Cô bước lại túm áo quần, lấy chiếc áo choàng bông màu xanh lục sậm, chui người vào. Thân hình cô giờ đã bị che kín mít nhưng hình ảnh tấm thân ấy đã khắc sâu trong tâm trí anh. Dù thế nào anh cũng không thể quên được những gì anh vừa khám phá.

“Em không phải đi xuống cầu thang tiễn anh đâu”.

“Ồ”, cô nói khi ra đến đầu cầu thang. Rồi cô bước xuống các bậc thang. “Không phải vì anh đâu. Em đi pha cà phê rồi còn làm việc nữa”.

Hai hàng lông mày anh nhướn lên ngạc nhiên quá đỗi. Một kiểu từ biệt mới trù mẩn làm sao.

Việc anh ra đi chỉ là chuyện vặt vãnh không hơn không kém. Cô đang quay về với cuộc sống thường nhật của mình và anh cũng thế, anh tự nhắc nhở mình. Vì vậy, sao phải nổi cáu chứ?

Cô mở cửa trước và giữ cánh cửa để anh bước ra. Cô mỉm cười, vươn tay về phía anh và vuốt nhẹ má anh, “Lên đường may mắn, Jefferson”.

“Ừ”, anh bước ra hàng hiên, ngọn gió Ireland rít bên tai. “Bảo trọng nhé, Maura”.

“Ồ, em lúc nào cũng tự lo cho mình mà”, cô nói. “Còn anh cũng vậy, cũng đừng lo gì về đoàn làm phim. Tất cả sẽ sẵn sàng khi họ đến đây”.

“Tốt”.

“Được rồi, anh đi đi”, cô mỉm cười lần cuối cùng với anh rồi đóng cửa lại, để lại anh bên ngoài. Anh không còn lựa chọn nào khác là đi về phía chiếc xe đang đậu rồi lên đường.

Quay lưng về phía chiếc cửa đang đóng chặt, Maura vòng hai cánh tay trước bụng, siết thật chặt. Sau khi thở đều trở lại, cô nghe tiếng xe khởi động, cô nép sát vào chiếc cửa sổ gần nhất để có thể thoáng nhìn thấy bóng anh.

Anh lái xe ra đường cái, và mất hút trong chốc lát, như thể anh chưa từng đến đây. Ngay cả tiếng máy xe cũng không còn, chỉ còn lại tiếng gió thổi.

“Tốt rồi”, cô nói thì thầm, lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. “Đây là cách tốt nhất, mi biết mà, cô gái. Trao trái tim cho anh ta đâu có ích gì ngoài việc làm vướng víu bước chân anh trở về nơi anh thuộc về nó”.

Cô hoàn toàn không phải người phụ nữ đầu tiên ngốc nghếch đặt tình cảm không đúng chỗ. Và chắc chắn cô cũng chẳng phải là người cuối cùng.

“Chẳng sao cả, dù sao anh ta cũng đi rồi”. Cô băng qua căn nhà vắng ngắt, tiến thẳng nhà bếp và pha một ấm trà buổi sáng. Tốt nhất là quay về với cuộc sống của cô. Cuộc sống mà cô biết. Những con thú, đất đai và cả thế giới mà cô thuộc về. “Mi sẽ quên anh ta thôi”. Cô tự hứa với lòng một cách chắc chắn. “Sẽ không lâu đâu”.

4. Chương 4

Cô không hề quên anh.

Đã hai tháng rồi và hầu như ngày nào cô cũng nghĩ về Jefferson. Niềm hi vọng duy nhất của cô là anh cũng đang bị những kỉ niệm dày vò tâm can như cô. Như vậy mới công bằng.

Nghiệt một nỗi cô có quá nhiều thời gian ở một mình. Quá nhiều thời gian nhàn rỗi nên cô cứ nghĩ về anh. Dù gì đi nữa cô cũng không nên nuôi dưỡng hy vọng. Nhưng Cara giờ này đang đóng phim ở tận Dublin, Maura chỉ còn lại một mình đơn độc trong nông trại, chẳng có ai để nói chuyện ngoài con chó cô mới nuôi.

Buồn thay, King, tên của người đàn ông mà cô vẫn còn yêu mến được cô đặt cho con chó mới mua cũng chẳng làm cho cô khuây khỏa hơn.

Giờ đây, đầu óc cô rối tinh lên, cảm giác đau khổ vì nhớ nhung người đàn ông mà cô chưa bao giờ để anh bước vào trái tim mình, cùng với công việc chuẩn bị cho mùa sinh sản và chăm sóc con chó mới mua khiến cô cũng chẳng còn sức lực nữa. Một buổi sáng nọ ở nhà kho, bao tử cô cứ lộn lên làm cô buồn nôn và đầu óc choáng váng, cô phải ngồi xuống đất.

“Cháu nói đúng không? Chỉ là cảm thông thương, cháu biết mà”. Maura nói với bác sĩ trong làng khi ông bước vào phòng khám. “Cháu bị thiếu ngủ mà công việc bù cả đầu. Tất cả do cháu bị kiệt sức thôi. Cháu nghĩ nên cho cháu thuốc gì đó để ngủ”.

Bác sĩ Rafferty làm việc trong làng này đã bốn mươi năm rồi. Ông chăm sóc sức khỏe mọi người quanh đây và chính ông đỡ đẻ khi Maura và Caò đời. Vì vậy ông là chỗ thân tình của cô nên không muốn làm cô bàng hoàng, ông nói. Và như đúng bản chất bộc trực của mình trong bất kỳ tình huống nào, ông nhìn thẳng vào mắt cô và nói cho cô biết sự thật.

“Bác đã có kết quả rồi”, ông nói, nhìn vào mớ giấy tờ trên tay như đang chứng minh cho cô thấy những gì ông nói là chắc chắn. “Nếu đây là bệnh cảm thì nó là một loại cảm đến... chín tháng, Maura. Cháu đã có thai”.

Một bầu không khí im lặng bao trùm lên họ trong khi bốn từ cuối cùng mà bác sĩ nói cứ vang vang trong đầu cô. Chắc là cô đã nghe nhầm rồi. Maura bật cười khanh khách.

“Cháu không có thai”. Cô lắc đầu không tin. “Không thể nào có chuyện đó được”.

“Vậy à”, vị bác sĩ già ngồi xuống chiếc ghế xoay và ngược đôi mắt xanh nhạt màu ngọc bích nhìn cô. “Ý cháu nói với bác là cháu không làm gì để bị dính bầu ư?”.

“Ồ, cháu...”. Ông dò xét cô từ đầu đến chân đến mức khó mà thuyết phục ông tin rằng cô vẫn còn trinh, mà sao cô phải quan tâm chuyện này chứ? Chuyện này là sao? Không. Không thể như thế.

Maura ngưng bật, cau mày, bắt đầu suy nghĩ. Chuyện nghe có vẻ kỳ khôi. Nhưng mà cô đã không để ý đến chu kỳ kinh của mình và thậm chí không biết là tới giờ này cô vẫn chưa thấy kinh. Cô vội nhắm tịt trong đầu và khi có được kết quả, biết mình đã rơi vào hoàn cảnh nào, cô hắt một hơi thở mạnh và thốt lên, “Ồi chúa ơi”.

“Đúng rồi phải không nào”. Bác sĩ Rafferty đưa tay ra vỗ vỗ lên đầu gối cô. “Cháu sẽ lại khỏe lên nhanh thôi. Hai tháng đầu luôn là giai đoạn vất vả nhất. Trong thời gian đó, bác muốn cháu tự chăm lo cho bản thân nhiều hơn”.

Ông viết vội gì đó vào tờ giấy rồi xé ra, đưa cho cô.

Maura không thể đọc được gì bởi giờ đây mắt cô như bị một màn sương mù che mất tầm nhìn.

“Ăn uống điều độ, giảm uống cà phê và bác sẽ bảo y tá Doherty đưa cho cháu lọ vitamin mẫu”. Ông đứng dậy, nhìn xuống cô với ánh mắt trù mến và nói, “Maura. Cháu nên cho cha của đứa bé biết tin ngay đi”.

Cha của đứa bé.

Người đàn ông mà cô thề là sẽ sẽ để chìm vào dĩ vãng.

Cái ý nghĩ hay ho ấy sẽ chẳng đi đến đâu. Giờ thì có chạy đằng trời nào anh cũng là một phần tương lai của cô.

“Vâng, cháu sẽ báo”. Nói với Jefferson rằng anh sắp trở thành cha. Ôi, liệu cuộc đối thoại giữa hai người xa cách có vui vẻ vì tin này không?

“Cháu sẽ ổn chứ, Maura?”.

“Tất nhiên rồi. Cháu không sao đâu”. Và cô sẽ ổn. Cơn bàng hoàng đã qua đi và một niềm vui nho nhỏ bắt đầu nhen nhóm trong cô.

Cô sắp có em bé.

“Cháu có muốn nói gì nữa không?”.

“Gì ạ?”, Maura ngẩng mặt lên nhìn ông. Gương mặt quen thuộc của ông vẫn chứa chan tình cảm yêu mến, và cô biết ông lo lắng cho cô. Mặc dù cảm kích tấm lòng của ông, song cô cho rằng ông không cần phải như thế.

“Dạ không, thưa bác sĩ”, cô trả lời, bước xuống bàn khám. “Cháu ổn mà, thật đấy. Cháu cũng hơi bị sốc, nhưng...”. Cô ngừng lại, mỉm cười. “Xét cho cùng thì đây là niềm vui mà, phải không bác?”

“Cháu cứ lắm, Maura, y như bác vẫn thường nói”. Ông gật đầu tán thành với cô rồi nói thêm, “Bây giờ, bác muốn cháu đến đây mỗi tháng một lần, để kiểm tra sức khỏe cho cháu và của đứa bé. Nhớ hẹn trước. Và còn nữa, Maura, hãy rũ bỏ cảm giác nặng nề đi, cháu hiểu chứ?”

Khi ông rời khỏi phòng, còn lại cô một mình với cái tin này. Mặc dù...

“Không còn một mình như lúc mình mới bước vào đây nữa, phải không nhỉ?” cô thì thầm và đặt một tay lên bụng đã bắt đầu lớn của mình.

Một nỗi sợ hãi đang trỗi dậy trong cô.

Một đứa bé đang lớn dần trong cô. Một mầm sống mới. Một sinh linh quý giá, vô tội đang trông mong ở cô. Nhưng Maura thuộc kiểu phụ nữ đầy trách nhiệm nên điều này chẳng làm cô lo sợ. Vấn đề là đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh không cha là một điều thiệt thòi. Khi cô tưởng tượng đến ngày cô làm mẹ, cô chỉ thấy hình ảnh của một người đàn ông với khuôn mặt nhợt nhòa đang đứng bên cô với vẻ hoan hỉ, chờ đợi khi cô vượt cạn.

Cô chưa bao giờ nghĩ có lúc trở thành một bà mẹ đơn thân.

Có trời cao biết cô chẳng hề có ý định này. Thực ra có thể phòng ngừa - các phương pháp phòng ngừa mà không cần toa của bác sĩ. Đường như cô không quan hệ thường xuyên nên không dùng thuốc tránh thai ổn định.

Lẽ ra cô phải bảo Jefferson dùng bao cao su, tất nhiên đó là điều sáng suốt mà có lẽ ra cô phải làm. Nhưng đêm đó cả anh lẫn cô đều không hề nghĩ đến chuyện này, cô thậm chí nhận. Về phần mình cô nhận thấy cô đã khao khát Jeffeson đến mức không thể đợi thêm một phút giây nào nữa.

Giờ thì dường như cô đã lãnh hậu quả.

Nhưng là một hậu quả... ngọt ngào...

Một đứa con.

Cô lúc nào cũng mong muốn làm mẹ.

Maura quay lại cửa sổ, nhìn những đám mây đen ùn ùn giăng ngang bầu trời. Bão tố ngoài kia đang kéo đến tựa như cơn bão trong lòng cô.

“Mẹ con mình sẽ ổn thôi”, cô nói như vỗ về đứa bé, tay vẫn đặt trên bụng, nơi con cô đang yên giấc ngủ say. Cô sẽ nhìn thấy con cô an toàn, khỏe mạnh và hạnh phúc.

Ngay khi về đến nhà, cô sẽ gọi Jefferson. Cô sẽ nói nhanh thôi, và giữ cho cuộc nói chuyện mang tính khách quan, sẽ không đổ lỗi cho ai cả, chỉ đề cập đến tình huống hiện tại. Cô nói với anh chuyện này vì đây là điều cần phải làm. Nhưng cô cũng sẽ cho anh biết là anh không cần phải vội vã quay lại. Đến giờ cô vẫn chưa quên anh, nhưng cô không ao ước được gặp lại anh lần nữa, không muốn làm xáo trộn mọi thứ mà cô đã dần ổn định.

Một cuộc gọi.

Thế là hết.

Hai tháng sau...

“Anh King đã nói là sẽ chẳng có gì trục trặc cả”.

Maura nhìn người đàn ông nhỏ thó đang đứng dưới hiên nhà cô. Anh ta lùn, đầu hói, và trông anh ta yếu ớt đến mức tưởng chừng một cơn gió mạnh từ hồ nước kia có thể thổi anh bay đến tận thành phố Galway. Cô làm mặt lạnh. “Vâng, ngài King của anh chắc nói nhiều điều lắm nhỉ?”

Anh ta hít thở sâu như đang cکیên nhẫn. Cô hiểu rất rõ tâm trạng này khi cô phải giữ nó trong nhiều tuần mà vẫn chẳng được gì cả.

“Chúng ta có hợp đồng đằng hoàng”. Anh ta nhắc cho cô nhớ.

Cô nhìn qua anh ta rồi ngoá ra ngoài nơi đoàn làm phim đang cắm lều, đặt máy quay và cả dàn đèn lĩnh kính quanh họ. Lúc đó cô đã không nghĩ rằng cái mở lộn xộn mà đoàn làm phim gây ra lại... khủng khiếp đến thế. Cô thấy kinh hãi, có hàng tá người đang giày xéo lên đám cỏ sân trước và luôn miệng kêu ca lũ cừu kêu chí chóe đến đình tai nhức óc. Cổ nuột cục tức xuống, cô nói, “Chúng ta có hợp đồng và tôi sẽ làm đúng từng chữ trong đó”.

“Ý cô là sao?”, người đàn ông thấp tịt hỏi cô, cái miệng nhỏ xíu mím chặt lại, chần ra mỏng lét như một vết chém nằm vắt ngang gương mặt nhợt hoắt.

“Nghĩa là, tôi nói các anh có thể ở trên mảnh đất của tôi, nhưng không được bén mảng đến gần chỗ lán cừu con”.

“Nhưng anh King đã nói...”

“Nếu anh thấy bức bối”. Maura nói, “Thì tôi khuyên anh nên gọi cho ngài King Tôi-rất-bận-rộn-Tôi-không-rảnh-để-trả-lời của anh mà than phiền với anh ta”. Trước khi đóng sầm cánh cửa trước lại, cô thông thêm một câu, “Và tôi chúc anh may mắn khi trầy vì tróc vẩy gọi anh ta vì tôi chẳng thể nào gặp được và chắc chắn việc tôi gọi anh ta trong suốt hai tháng qua là một kỳ công phi thường đấy”.

Jefferson lừa dối bản thân bằng cách tạo cho mình cảm giác như đang quay cuồng với ba mươi dự án cùng một lúc. Điều này khiến anh cảm thấy mình bận bịu. Ổn chúa là với vị trí của mình ở hãng King, đảm bảo là anh duy trì được cái kiểu ấy.

Hiện giờ có ba phim đang trong quá trình dàn dựng và mỗi phim làm anh đau đầu mỗi kiểu. Làm việc với nhà sản xuất, với đạo diễn và diễn đầu nhất là với đám diễn viên, bấy nhiêu đó cũng đủ làm anh phải tự hỏi không biết điều gì làm anh thích nhất trong công việc của mình. Anh còn thương lượng với các đại lý, xem xét việc sáp nhập lại hai hãng phim nhỏ, và anh sắp đạt được thỏa thuận mua bản quyền một cuốn

tiểu thuyết lãng mạn bán chạy nhất để chuyển thể thành phim mà anh tin chắc là nó sẽ trở thành bộ phim bom tấn trong mùa hè này.

Vâng, rất bận rộn, nhưng anh thích như thế. Bận rộn nghĩa là anh không còn đầu óc đâu mà mơ tưởng đến những kỉ niệm về Ireland dạo này cứ xuất hiện trong đầu anh cả chục lần một ngày. ình ảnh của những đồng cỏ xanh rì, của quán rượu ám đầy khói tràn ngập âm nhạc và nhiều nhất là hình ảnh Maura Donohue.

Bận rộn như thế cũng hay bởi vì cứ mỗi khi hình ảnh cô với đôi mắt xanh thăm hiện lên trong tâm trí anh, những cảm xúc trong anh xáo trộn dữ dội, rồi bởi như tơ vò không cách nào tháo gỡ được.

Anh ném cây bút xuống mặt bàn, quạu cọ nhìn chằm chằm bức tường trước mặt anh. Dĩ nhiên anh nhớ cái cảm xúc nồng nàn ấy. Tình cảm của họ đã được hình thành một cách âm thầm nhưng không có gì lay chuyển nổi để rồi cuối cùng nó bộc phát, bùng nổ vào đêm cuối hai người bên nhau ấy.

Nhưng anh cũng nhớ rất rõ ánh mắt vô cảm, lạnh lùng của cô khi cô bước ra cửa với anh hôm ấy. Anh nghiêng chặt hai hàm răng khi gương mặt cô xuất hiện trong đầu anh. Đôi mắt xanh trong veo, đôi môi gợi cảm nhõn miệng cười duyên. Cô chẳng khóc. Chẳng bảo anh ở lại. Cô xử sự như thể anh chẳng khác nào một vị khách không mời, chỉ làm trễ nải công việc của cô thôi.

Nghĩ đến những chuyện đó, cơn bực bội lại nổi lên nên anh gạt nó ra khỏi tâm trí, chộp lấy cây bút, bấm đầu bút điên cuồng, anh nhủ lòng đó không phải thứ anh bận tâm, nguyên tắc của anh là như thế.

Phụ nữ chẳng bỏ anh. Trong bất kỳ tình huống nào thì anh đều là người rời bỏ họ. Luôn luôn là như vậy. Nhưng anh bị cô làm lơ. Bị cô làm chơi với, không gượng dậy nổi và từ đâu đó trong cõi lòng, anh thấy kỳ lạ là từ đầu đến cuối cô chẳng có vẻ gì là “sắp đặt” những chuyện này.

Hay là cô đang bỡn cợt anh, lôi kéo anh vào cuộc bằng cách khêu gợi để rồi cuối cùng cô có được những gì cô muốn, và rồi cô đạt được thỏa thuận với anh ngay trên giường của cô? Lẽ nào cô lại dùng mách khéo đó mà anh không nhận thấy? Anh ghét cái ý nghĩ ấy bởi vì nó hoàn toàn trái với ý muốn của anh. Có chăng một lý do nào khác biện minh cho hành động “vui chơi qua đường” của cô đêm ấy? Anh cứ tưởng mình sẽ chẳng nhớ nhiều đến đêm ấy, thế mà nó đã hành hạ anh, làm cho anh vẫn vương suốt.

Cô là loại phụ nữ gì mà sau khi qua đêm với một người đàn ông rồi dễ dàng quên anh ta ngay sáng ngày hôm sau?

Và vì cái quái gì mà anh vẫn nghĩ về cô chứ? Thỏa thuận đã xong, đã đến lúc phải bước tiếp. “Chuyện dĩ vãng rồi”, anh lẩm bẩm, may mà không có nhân viên nào nghe lỏm.

“Hay thật”, anh thì thào “Giờ thì cô ta làm cho mình lảm nhảm một mình và cô ta thì chẳng thèm ngảnh chút nào”.

Thật tình mà nói chuyện này làm anh ta bực dọc như ngồi trên đồng lửa. Khỉ thật, Jefferson King đâu phải là loại người không đáng nhớ. Phụ nữ vây quanh anh, hò hét để anh chú ý tới. Không chỉ những cô diễn viên tỏ ra mình nổi tiếng lượn lờ nhan nhản khắp đường phố Hollywood mà còn có cả những cô nàng hóm hỉnh và thông minh nữa. Những phụ nữ chỉ nhìn thấy anh thành công, tự tin và thấy những căn nhà của anh trên khắp thế giới thôi.

Những người phụ nữ ấy không giống Maura.

Vẫn lẩm bẩm trong miệng, anh giật lấy tờ giấy trong cái đồng giấy tờ trên bàn và ghi chú vài chữ thừa thớt lên đó. Anh đang mua một công ty sản xuất phim nhỏ để mở rộng hãng phim King, để làm phim tài liệu. Nhưng nói thẳng ra thì tâm trí của anh bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện riêng thôi.

Không, dù thích hay không thì anh cũng đang nghĩ đến cô.

Nhưng tại sao? Chẳng phải hai người không muốn hay hi vọng vào mối quan hệ này sao. Họ đã có được những lúc vui vẻ bên nhau, chìm đắm trong một đêm ân ái mê mẩn chất ngất. Và anh cũng đâu có ý định ở lại. Vậy sao anh lại thấy buồn bực cái cách cô tiễn anh sáng hôm ấy.

Bởi vì anh kiêu ngạo, thế thôi.

Anh phải tự tát mình và anh chưa từng dùng đến cách này bao giờ. Làm thế nào mà Maura len lỏi qua được bức tường kiên cố trong con người anh, để lại một hình ảnh không sao xóa mờ trong tâm trí anh? “Không hề gì”, anh nói lớn, không những trong lời nói mà ngay cả trong chất giọng đều thấy quyết tâm của anh. Những kỉ niệm ấy cuối cùng rồi cũng sẽ phai nhạt. Nhưng thật chẳng dễ chịu chút nào khi nửa đêm anh tỉnh giấc, chập chờn giữa những cơn mơ về cô làm tâm trí anh rối bời.

Một người đàn ông đâu phải chịu trách nhiệm về những gì chỉ xảy ra trong giấc mơ của mình phải không nhỉ? Anh lùi ra sau bàn làm việc và đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống toàn cảnh Beverly Hills và Hollywood. Đường sá, xe cộ chật như nêm và từ xa anh cũng có thể thấy được con đường cao tốc khuất dưới một lớp khói bụi mờ mờ như một tấm chăn nâu la đà bao phủ thành phố với hàng triệu người đang hối hả xuôi ngược. Bất giác anh nghĩ đến những hình ảnh đẹp đẽ của những đồng cỏ xanh mát ở Ireland. Sự đón tiếp nồng hậu trong quán rượu mà anh nhận được.

Và con đường nhỏ dẫn đến ngôi nhà của Maura.

Bực bội với chính mình, bởi những kỉ niệm ấy có sức sống quá ư mãnh liệt, anh đưa hai tay lên vuốt mặt và quay đi. Anh chẳng dư thời gian đâu để vương vấn đến một phụ nữ mà chắc chắn giờ này cô ta đã quên bống anh rồi.

Chuông điện thoại vang lên và anh chớp lấy điện thoại như người sắp chết đuối vớ được phao. “Chuyện gì vậy, Joan?”

Trợ lý anh cất tiếng “Anh King, Harry Robinson đang chờ anh ở đường dây số 3. Anh ấy nói có rắc rối ở trường quay”.

Harry đang đạo diễn một thước phim dài Ireland trên trang trại của Maura. Jefferson cau mày lại, “Cảm ơn Joan, cô nói máy cho anh ta đi”.

Khi tín hiệu chuyển máy vừa dứt, anh hỏi, “Rắc rối gì vậy, Harry?”. Giọng nói ở đầu dây bên kia nghe gay gắt, đầy giận dữ, phẫn nộ. “Rắc rối là mọi thứ không đâu vào đâu cả. Thật đúng là ác mộng”.

“Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Có gì chưa xảy ra nữa hả?” Harry cau mày. “Cái nhà nghỉ mà anh nói đó, tự nhiên không còn phòng nữa, giá cả thực phẩm thì tuần rồi tăng gấp ba lần, cà phê thì lúc nào cũng nguội ngắt. Còn cái gã chủ quán rượu thậm chí khẳng khái là không còn giọt bia nào mỗi khi chúng tôi bước vào quán”.

Jefferson xoay lưng lại và ngáy người nhìn ra quang cảnh thành phố. Hình ảnh của anh phản chiếu trên tấm kính tràn ngập ánh nắng đang ngó anh trừng trừng. Tâm trí rối bời biểu lộ hết trên nét mặt anh. “Hết bia à? Làm gì có chuyện quán rượu mà hết bia chứ?”

“Vậy thì nói cho tôi nghe tại sao đi?”

Cơn bực bội sơ sơ lúc này bây giờ sôi sục làm anh nổi điên lên. “Không phải chuyện đùa đấy chứ?”

“Vâng, cũng không có gì giống như bản mô tả anh đưa cho tôi cả”. Harry nói với ai đó, “Lấy cái máng ăn ra, đừng để lọt vào ống kính. Không được hả? Được rồi, tôi sẽ đến ngay”, nói xong anh ta quay lại cuộc nói chuyện đang dở dang. “Đây là một ví dụ về những lùm xùm đang xảy ra ở đây đó. Tôi muốn chuyển cái máng ăn đi chỗ khác, thế mà cô Donohue không chịu hợp tác”.

Jefferson nói cái cà vạt như đang siết cổ anh, “Nói tiếp đi”.

“Hôm qua”, Harry tuôn một tràng, “Thằng cha chủ siêu thị nói là sẽ không bán đồ cho chúng tôi nữa và chúng tôi chỉ có nước đi vào thành phố để mua nếu cần”.

“Ông ta không thể làm thế được”.

“Hình như là ông ta làm được đấy. Tôi không nói anh cũng biết là Westport xa như thế nào, mà chúng tôi còn không có thời gian ăn qua loa nữa”.

“Tôi hiểu. Nhưng mà có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế nhỉ?”

“Ồ, thằng cha chủ siêu thị còn nói nếu tôi mà nói chuyện được với anh thì tôi nên nhắn với anh, để tôi nói nguyên câu của thằng cha ấy cho anh nghe, “Các người sẽ không yên chừng nào anh ta có trách nhiệm với việc anh ta làm”. Anh có hiểu thằng cha đó nói gì không?”

“Không”. Trách nhiệm hả? Anh ta ở đây là ai? Trách nhiệm gì mới được. Chuyện quái gì đã làm cho cả làng quay sang chống đối đoàn làm phim của anh chứ? Cách đây vài tháng không có gì làm những con người dễ mến ấy phản kích hơn là làng này sẽ được lên phim. Ấy thế mà cái gì có thể làm cho mọi chuyện thay đổi đến chóng mặt như vậy chứ?

“Thế Maura thì sao?”, anh bỗng dừng hỏi đến cô. “Cô ấy có giúp các anh giải quyết những chuyện này không?”

“Giúp đỡ hả?”, Harry bật cười mỉa mai. “Mỗi lần cô ta nhìn chúng tôi, mặt cô ta đằng đằng sát khí như sắp bắn bỏ cả đám vậy”.

“Maura ư?”. Nghe đến đây Jefferson tối sầm mặt mũi, anh chưa thấy cái gì tồi hơn thế cả. Được thôi, cũng như bạn bè, xóm giềng mình, cô ta cũng không thấy vui sướng vì sự hiện diện của đoàn làm phim trên mảnh đất của cô ta. Nhưng cô ta đã ký hợp đồng với vẻ rất có thiện chí và anh biết là cô đã lên kế hoạch gây hỗn loạn và tan tác như thế nào, nếu không có gì khác thì đây là cách cuối cùng để cô ta tỏ ra hợp tác. Cái gì làm thay đổi mọi chuyện vậy?

“Vâng, chính Maura đấy”, Harry gất gỏng. “Cô ta thả cừu chạy lông nhông, lọt vào mấy cảnh quay, con chó của cô ta thì đung gi cũng gặm...”

“Cô ấy có chó à?”. Cô ta nuôi chó hồi nào thế nhỉ?

“Cô ta nói nó là con chó. Nhưng tôi nói nó là con ngựa. Nó to đùng và luôn làm hỏng chuyện. Lúc nào cũng làm đổ đồ đạc. Mà bây nhiêu đó còn chưa đủ rắc rối hay sao, một con bò mộng của cô ta còn đuổi một nhân viên quay phim chạy thực mạng”.

Được rồi, có gì đó bất ổn. Bất kể anh ta nói hay nghĩ gì về Maura, thì anh cũng biết cô ấy rất nâng niu, yêu mến mấy con thú và trang trại của cô. Cô đã thả bò ra để cảnh cáo anh ta tránh xa, mặc dù con bò này già quéo rồi. “Làm thế nào mà con bò ra được?”

“Không biết là thế nào. Quay phim đâu được có một phút, sang phút thứ hai thì Davy Simpson’s suýt bị con bò giẫm bẹp dùm. May là Davy nhanh chân đấy”.

“Có chuyện gì ở đó thế nhỉ?”. Vụ lộn xộn này làm anh phát điên.

Trong đầu anh xuất hiện bao nhiêu là khả năng có thể xảy ra nhưng không có cái nào nghe hợp với người phụ nữ đã ký hợp đồng của anh cả. Cô ta muốn thêm tiền chăng? Hay cô ta đang cố xù đây?

Hai lập luận này nghe tệ quá. Anh nghĩ hế. Chữ ký của cô ta vẫn rành rành trên hợp đồng và anh không định để cô thoát vụ này, cũng sẽ không để cô moi thêm tiền. Những gì cô ta làm cho thấy dường như chính cô ta đã lôi kéo cả làng vào “vỡ kịch” của mình. Có lý do nào khác để biện hộ cho những hành động họ làm không?

Ồi, không thể nào biết được.

Jefferson King không khuất phục và chắc chắn không thoái lui.

“Đó là những gì tôi muốn biết”. Harry cau kính và cơn nóng giận làm anh nói năng chẳng còn mạch lạc. “Thế nào mà nghe anh nói về chỗ này tôi cứ tưởng việc quay phim ở đây sẽ xuôi chèo mát mái”.

“Lẽ ra phải như vậy”, Jefferson khẳng khái. “Mọi thứ đã được thỏa thuận, hơn nữa chúng ta có hợp đồng và có quyền đặt chân lên trang trại của Maura”.

“Vâng, hôm nọ trợ lý sản xuất có nhắc tới điều này nhưng Maura không thềm đếm xỉa, đóng sầm cửa trước mặt anh ấy”.

“Cô ta không thể làm như vậy được”, Jefferson nói.

“Ồ, tôi biết thế, anh cũng biết thế. Nhưng tôi không nghĩ là cô ta biết. Hoặc nếu cô ta có biết thì cô ta cũng chẳng thêm quan tâm”.

Lần này thì cơn giận làm máu trong người anh sôi lên dữ dội hơn. “Cô ta nhất định phải biết. Cô ta đã tự nguyện ký hợp đồng. Và đã nhận tiền. Chẳng ai bắt ép cô ta cả”.

Harry thở hắt một hơi như hắt cục tức ra ngoài. “Nói cho anh biết, Jefferson. Kinh phí cho phim sẽ tăng lên trừ khi mấy chuyện rắc rối này được dàn xếp ổn thỏa. Quỷ tha ma bắt, ngay cả thời tiết ở đây cũng chẳng để cho chúng tôi yên nữa. Chưa bao giờ thấy chỗ nào mưa nhiều như ở đây”.

Chuyện này nghe vô lý hết sức. Anh nghĩ là mọi thứ đều tốt đẹp. Rõ ràng là anh đã sai lầm. Có vẻ anh sẽ thẳng tiến đến quận Mayo dù anh có kế hoạch hay không. Đã đến lúc phải nói chuyện với cô chủ trại cừu rồi. Đến lúc phải nhắc cho cô ta biết là anh có quyền và không ngại dùng đến pháp luật.

“Thôi được rồi”, anh nói, “Trời mưa thì tôi không làm được gì rồi, nhưng chuyện còn lại tôi sẽ lo”.

“VẬY HẢ?”, đạo diễn hỏi, “Bằng cách nào?”

“Tôi sẽ bay đến đó và đích thân giải quyết triệt để những chuyện này”. Lòng anh bỗng xao xuyến khi nghĩ đến cảnh gặp lại Maura dù anh không thừa nhận điều đó, ngay cả với chính mình. Anh lại đến đó chẳng phải vì Maura, mà vì công việc. Và cô ta phải đưa ra được lý do chính đáng cho thái độ bất hợp tác của mình.

“Tốt. Còn chần chờ gì nữa”.

Jefferson đập máy, kêu toáng lên gọi trợ lý và chộp lấy chiếc áo vest treo trong tủ. Anh đã định đi Áo, bàn bạc với chủ của một lâu đài cổ để làm phim ở đó. Nhưng giờ anh phải giải quyết việc ở Ireland trước đã.

Sẽ không mất nhiều thời gian để giải quyết những chuyện ở cái làng ấy. Anh sẽ ở đó, nói chuyện với mọi người và sẽ nhắc cho Maura nhớ thỏa thuận giữa họ. Nếu họ đang gây chuyện thì đã đến lúc họ phải dẹp cái trò ấy đi.

Phụ nữ nổi tiếng nói một đường làm một nẻo, anh tự nhắc mình. Có trời đất chứng giám, mấy cô diễn viên và đối tác mà anh làm việc cùng luôn làm cho đàn ông phát bệnh. Tính khí họ thất thường, anh nào lảng vảng là bị văng miếng ngay.

Được gặp lại Maura sau một thời gian dài vắng nhau cũng hay. Anh sẽ không để bóng mây hồng của tình dục kéo ngang mắt mình. Anh sẽ đơn thuần nhìn cô như một người phụ nữ mà anh phải bàn công việc. Họ sẽ p, nói chuyện và chia tay và có thể anh sẽ thôi bị những kỉ niệm dày vò.

Trợ lý của anh, Joan, một phụ nữ đứng tuổi có đôi mắt xanh lục nghiêm túc, dứt khoát và là người có thể lường trước sự việc. Cô lật đật chạy vào phòng anh.

“Có chuyện gì thế?”, cô hỏi.

“Tôi cần chị liên lạc với sân bay. Nói với phi công là chúng ta sẽ đáp xuống Ireland trước khi đi Áo”.

“Chắc chắn là được, Ireland, Áo. Láng giềng gần ấy mà”.

“Khỏi hài thật. Mới có chuyện nữa”. Anh đã ra đến cửa.” Tôi về nhà soạn đồ đạc đây. Nói với phi công là hai giờ nữa tôi sẽ có mặt ở sân bay. Chuẩn bị máy bay và sẵn sàng khi tôi đến nhé”.

Một trong những đặc ân của thành viên gia đình King đó là được tùy ý sử dụng những chiếc phi cơ hãng King, Jackson - anh họ của anh điều hành công ty cho thuê máy bay thuộc hàng xa xỉ cho những người sẵn sàng tung tiền mua lấy sự thoải mái, tiện nghi trong suốt cuộc hành trình. Nhưng riêng gia đình King thì luôn được dùng những chiếc máy bay xịn nhất mỗi khi cần, tạo thuận lợi rất nhiều cho những chuyến đi công tác của Jefferson.

Chính vì thế anh sẽ ở tít trên bầu trời trước bữa tối và sẽ dùng điểm tâm ở Ireland.

“Tôi sẽ nói với anh ta”, Joan nói khi anh đi ngang qua cô. “Máy bay sẽ sẵn sàng khi anh đến. Tôi sẽ fax giấy tờ về vụ McClane khi anh ở trên máy bay hay là sẽ đợi anh về?”

Anh suy nghĩ thật nhanh rồi lắc đầu. J.T.McClane là tỉnh trưởng của một thị trấn ma ám, thuộc vùng lân cận sa mạc Mohave. Jefferson đã nảy ra ý định làm một phim man rợ ở phương Tây hiện đại về những gì còn sót lại ở thị trấn này. Nhưng ông ta ra giá cao hàng tuần rồi. Cho ông ta biết rằng Hăng King vẫn còn tiếp tục thương lượng.

“Cứ trì hoãn với họ cho đến khi nào tôi về”, cuối cùng anh nói. “Nên làm cho ông ta lo lắng một thời gian xem sao”.

Joan mỉm cười. “Tôi hiểu rồi. Và, sắp...”

“Gì vậy?”

“Chúc anh may mắn”.

Jefferson mỉm cười gật đầu khi rời văn phòng và giữ những ý nghĩ trong đầu mình. Chẳng có ích gì nếu nói cho Joan biết rằng người duy nhất ở đây cần đến may mắn chính là Maura Donohue.

5. Chương 5

Vào đến ngôi làng, Jefferson dừng chân ở cái nhà trọ bé xíu mà anh ở đợt trước để đặt một phòng. Anh mệt đừ vì chuyến đi, đói lả và hết chịu đựng nổi rồi. Vì thế khi chủ nhà nghỉ - Frances Boyle mở chiếc cửa nhà trước màu đỏ nhạt với bộ mặt lạnh như tiền, ánh mắt nhìn anh khó đỡ, Jefferson nổi cáu.

“Ồ”, bà thốt lên, khoanh tay trước bộ ngực đồ sộ được phủ một chiếc khăn len màu mù tạt.

“Thì ra là anh ta quay lại đầu thú”.

“Đầu thú?”, anh nhướng mày lên ngạc nhiên. “Xin lỗi...”

“A ha, đến lúc nói lời xin lỗi rồi. À, nếu có nói xin lỗi thì người cần phải nghe đầu phải tôi”.

Anh nhắm mắt lại, không tài nào hiểu nổi bà ta nói gì. Bà già nói lia lịa bằng cái giọng Ireland đặc sệt, mới nghe làm anh cứ tưởng bà nói tiếng Scotland cổ. Rồi bà hạ thấp giọng và anh nhận ra mình đang bị mắng mỏ như một thằng bé năm tuổi bị bắt quả tang vì đã ném đá vào cửa sổ bà ta vậy.

“Thưa bà Boyle”, Jefferson nói, nén cơn giận trong người lại và cố nặn ra một nụ cười quỵn rũ. “Tôi ngồi trên máy bay hàng giờ xong, xuống sân bay, thuê xe, học tốc tới đây, mà bây giờ...” anh ngược mắt lên nhìn bầu trời xám xịt “... trời sắp mưa. Tôi sẽ vui lòng nghe bà than phiền nhưng có lẽ sau khi bà cho tôi thuê một phòng để tôi thay quần áo rồi giải quyết chuyện này vậy”.

“Hừ”.

Tiếng khịt mũi của bà tắt trong tiếng cười the thé và cảm giác bị sỉ nhục. “Quen ra lệnh rồi, đúng không? Chắc bọn đầy tớ của anh luôn bồ nhào tới mỗi khi anh gầm lên. Nhưng mà tôi không phải đầy tớ của anh, cưng à, và tôi chẳng có thì giờ cho cái hạng người như anh, Jefferson à”.

Đầy tớ ư? Anh chẳng có đầy tớ nào cả.

“Cái hạng người...”. Chỉ có vài tháng ngắn ngủi thôi mà ở đây xảy ra chuyện quái gì thế? Hay là anh đã lạc vào hành tinh nào rồi? Anh vuốt mái tóc ướt đang rủ xuống mắt, chớp chớp làm mấy hạt mưa đang đậu trên mi rớt xuống, anh hỏi, “Tôi đã làm gì kia chứ? Mấy tháng nay tôi thậm chí còn không đến đây nữa là”.

Bà hất một hơi thở mạnh. “Anh chưa đến, vậy anh định chừng nào mới đến? Tôi nói cho anh biết, anh làm tôi thất vọng tràn trề đấy, Ngài King à”.

“Thất vọng?”. Thật tình anh cảm thấy bất lực trong giao tiếp đến mức anh nghĩ cần phải có thông dịch mới hiểu nổi. Cứ như là bà già này đang nói chuyện bằng mật mã vậy. “Có chuyện gì vậy trời?”.

“Một người đàn ông đang hoảng sẽ luôn biết được câu trả lời”, nét mặt bà đánh lại, ánh mắt lạnh lùng lóe lên. Chiếc mũi giày đen của bà gõ nhịp trên sàn. “Và tôi cũng không đánh giá cao hơn dù anh có thể thoát ở trong nhà tôi đi nữa”.

“Tôi không ở trong nhà bà”, anh cự nự, một giọt mưa lạnh ngắt chui vào cổ áo anh và chạy dọc xuống sống lưng làm anh lạnh tê tái.

“Và cũng nhiều khả năng là không được vào đâu”.

Thế là anh đang chứng kiến tận mắt những gì mà đoàn làm phim của anh đang hứng chịu. Anh không thể hiểu nổi chuyện này. Lần trước gặp. Frances Boyle rất nhiệt tình, vui vẻ và thân thiện. Anh không quen bị đối xử thiếu tôn trọng.

Nhưng chuyện gì mà bà ta đối xử anh thậm tệ thì để giải quyết sau. Tất cả những gì anh muốn lúc này là một cái phòng để thay đồ và ăn uống. Ngay khi thân thể được hong khô, ấm áp và anh được ăn uống, anh biết là bụng anh sẽ thay đổi tốt hơn và anh sẽ “xử” không chỉ bà Boyle mà tất cả những chuyện đang chờ anh ở cái làng đẹp đẽ này.

Sau đó anh sẽ đi thẳng đến trang trại của Maura để dàn xếp những chuyện nặng nề mà cô đã gây ra. Anh đột ngột cắt dòng suy nghĩ và thử một lần cuối cùng nữa. “Bà Boyle. Tôi cần một phòng chỉ hai ngày thôi”, anh nói với giọng căng thẳng.

“Tội anh chưa, hết phòng rồi”.

“Hết phòng? Bây giờ đâu phải mùa du lịch chứ”.

Bà hít một hơi vào, giọng lạnh đến mức những lời bà nói tưởng chừng như những cục đá lạnh băng. “Mặc dù thế, vẫn hết phòng”.

Rồi bà đóng sầm cửa lại, bỏ lại anh với âm thanh nghe muốn thủng màng nhĩ. Có quyền rũ cũng thất bại thôi. Được rồi. Anh sẽ tìm một cái nhà nghỉ khác dọc đường. Anh nhớ là có một cái không xa nhà của Maura lắm.

Nhưng thật là đau. Bởi anh hầu như không được chào đón như mong đợi. Jefferson quay lưng, nhìn chăm chú con đường làng nhỏ bé. Trông nó đẹp như một bức tranh ngay cả trong sắc trời u ám. Hai bên vệ đường trắng xi măng uốn lượn theo con đường trập trùng.

Những cửa hàng nằm sát nhau như một dải cầu vồng đầy sắc màu, khói cuộn lên từ những ống khói, trôi dạt đi theo từng cơn gió. Cửa nẻo đều đóng im lìm trong màn mưa đang quất vào anh, và những chậu hoa chớm nở đang oằn mình trong mưa gió.

Anh đưa tay lên mặt vuốt nước mưa, bước ra khỏi mái hiên và hướng về quán rượu Lion's Den. Ít ra thì ở đó anh sẽ được một bữa ăn và uống chút gì đó nóng nóng. Sau đó anh chỉ còn việc lái xe đến nhà Maura để xử lý vụ này thôi. Trong khi thông thả băng qua con đường vắng ngắt, anh tự nói với mình thái độ của bà Boyle chỉ là trường hợp phụ nữ hay hùa nhau thôi. Anh biết là Maura nổi giận vì chuyện gì đó và bà chủ nhà trọ chỉ thể hiện sự bênh vực. Có trời đất biết những người phụ nữ mà anh tiếp xúc đều sẵn sàng đứng về phe của bạn mình chống lại một anh chàng mà không cần biết trong cuộc cãi cọ ấy ai đúng ai sai.

Jefferson bước vào quán rượu ấm áp và dừng trong chốc lát để ngắm nhìn ngọn lửa cháy rực trong lò sưởi, tận hưởng mùi thơm ngào ngạt của bia và món thịt hầm từ trong bếp. Anh gạt đầu một cách hồ hững chào hai người đàn ông đang ngồi ở bàn, rồi tìm cho mình một chỗ ngồi trong quán. Anh vừa yên vị thì Michael từ nhà bếp đi ra, ông khựng lại khi nhìn thấy Jefferson. Gương mặt đôn hậu của ông đỏ gay và đôi mắt xanh lóe lên những tia nhìn giận dữ.

“Chúng tôi đóng quán rồi”. Ông nói.

Jefferson tắc nghẹn không nói nên lời. Thú thật rằng anh không nghĩ mình bị đối xử thế này, anh phải tự thừa nhận là lúc này anh có cảm giác như mình bị phản bội. Anh và Michael đã như hai người bạn khi anh đến đây. Còn bây giờ, cái nhìn của ông như muốn nói ông sẽ vui sướng vô cùng nếu được cầm một quả dấm nung núc thịt của ông vào mồm Jefferson.

“Đóng cửa ư?” Jefferson chìa ngón cái về phía hai người đàn ông đang nhăm nháp một dàn bia tươi Guinness. “Còn họ thì sao?”

“Với họ thì chúng tôi không đóng cửa, được không?”

“Có nghĩa là chỉ mình tôi bị đối xử như thế này thôi?”

“Tôi không nói thế”. Michael nhặt cái khăn lau sạch sẽ lên và lau vu vơ cái quầy bar bóng láng đã sáng choang như viên đá lấp lánh dưới ánh đèn.

“Vâng”. Jefferson nuốt cơn giận xuống vì dù thế nào giận dữ ở đây chẳng đem lại lợi ích gì. Chỉ khi nào anh biết chính xác anh bị buộc tội gì thì anh sẽ “chiến đấu”.

Anh đẩy cái ghế ra, chống hai tay lên quầy bar, nheo một mắt nhìn vào đôi mắt hình viên đạn của Michael. “Khi tôi gặp ông, ông làm tôi có ấn tượng ông là người ngay thẳng, Michael”, anh nói. “Thật tiếc là bây giờ tôi thấy ông đang chứng minh điều ngược lại”.

Ông hít một hơi thật sâu làm khoang ngực ông căng phồng lên tương xứng với tầm vóc to lớn của ông. “À, và anh cũng làm tôi lầm tưởng anh là người đàn ông có trách nhiệm”.

“Trách nhiệm?”, anh quơ hai tay ra. “Mọi người trong làng này bỗng dưng nổi điên hết rồi sao? Các người đang nói về cái gì thế?”

Michael đập tay xuống quầy. “Tôi đang nói về chuyện anh chẳng là cái thá gì cả ngoại trừ là một tên Mỹ giàu có, lấy thứ mình muốn và chẳng thèm đếm xỉa đến những hậu quả do mình gây ra”.

Jefferson nhảy dựng lên như có ai đó dúi thanh sắt nung vào lưng mình. Anh đang cố gắng cho mọi người thấy anh là người biết điều, nhưng mà ông ta đã quá đà rồi đó.

“Hậu quả gì?”

“Tôi không phải nói ra chuyện đó, nhưng anh thì phải biết”.

Hay thật, anh nghĩ bụng, cảm phần. Lại thêm mật mã nữa.

“Nghe này, rõ ràng chúng ta không hiểu nhau nhiều như tôi tưởng, Michael à” Jefferson nói. “Vì thế tôi bỏ qua những lời sỉ nhục của ông. Nhưng tôi có thể nói với ông rằng tôi không bao giờ trốn tránh trách nhiệm. Tôi chẳng biết hậu quả gì ở đây và cũng không nợ ông lời giải thích nào cả”.

“Ồ, về điều này thì anh đúng hoàn toàn”, ông già to con lâu bầu. “Người anh nợ không phải là tôi, Jefferson King à”.

“Ông nói cái gì vậy?”

“Đã đến lúc anh phải tìm ra câu trả lời chứ, anh không nghĩ thế ư?”

“Vậy tôi phải hỏi ai mới được đây?” Vừa nói xong những lời này anh nhận ra ngay câu trả lời là gì.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một lát sau, Michael nói, “Hãy hỏi Maura ấy, cô ấy có thể trả lời hoặc cũng có thể là không nếu cô ấy thích thế. Nhưng đừng có hòng đến cái làng này để kết thân nếu anh không đi làm chuyện đó”.

Mấy gã đàn ông đang ngồi ở bàn phía sau anh cãi nhau gì đấy nhưng Jefferson không bận tâm. Tại sao tự dưng cả đám dân làng dọa dẫm, sỉ vả và nhục mạ anh vậy?

Và tại sao anh vẫn còn đứng đó khi anh đã biết mình cần phải đi đâu để tìm cho ra câu trả lời?

“Được thôi. Dù sao tôi đến đây là để nói chuyện với Maura. Tôi sẽ gặp cô ấy để dàn xếp rồi sau đó tôi và ông sẽ nói chuyện”.

“Tôi rất háo hức đấy”.

Anh bước nhanh ra khỏi quán rượu, tiến thẳng về phía chiếc xe hơi anh thuê. Những hạt mưa tạt xối xả vào anh như thể Chúa đang ném những viên thạch anh mát lạnh xuống để làm khuây khỏa bớt nỗi khổ

khổ trong anh. Anh cảm nhận hàng tá cặp mắt đang chăm chăm nhìn anh khi anh bước đi và anh chỉ mong sao giải quyết chuyện này dễ dàng một chút.

Anh đã có bạn bè ở đây, chết tiệt. Chuyện quái gì đã làm mọi thứ thay đổi hoàn toàn như vậy? Và tại sao Maura lại là đầu mối của mớ bòng bong này chứ?

Anh nổ máy và lùi chiếc xe thể thao nhỏ xuống con đường làng ra khỏi thị trấn và đi về phía nhà Maura. Tới lúc phải biết câu trả lời rồi.

Con đường đầy sinh quen thuộc, và mặc dù rất giận dữ, trong lòng anh vẫn có gì đó thật khó tả. Một niềm hân hoan trỗi dậy với suy nghĩ được gặp lại Maura. Anh đã không muốn điều đó chút nào, anh đã chống chọi, chôn chặt những kỉ niệm ấy hàng tháng rồi. Nhưng việc quay trở lại nơi này đã làm bùng lên ngọn lửa lòng mà anh đã cố dập tắt bấy lâu.

Dù bây giờ anh đến đây không phải vì chuyện ấy. Anh đến đây không phải vì nỗi khát khao người phụ nữ đã rêu rao với mọi người về những gì mà cô ta không hài lòng về anh. Anh sẽ không mù quáng đi vào con đường ấy nữa đâu.

Người anh ướt sũng, mệt rũ rời và anh thấy mình khốn khổ vô cùng khi lái chiếc xe vào lối đi trong trang trại Maura.

Tòa nhà sừng sững trong sương mù dày đặc và những đám mây giăng ngang đỉnh đầu như một ngọn đèn báo hiệu. Những bức tường sơn trắng, những cánh cửa chớp màu xanh lá cây và cánh cửa lớn màu thiên thanh tươi mát tương phản với bầu trời âm đạm, những bông hoa nở rộ trong chậu đặt bên hông cánh cửa đứng hiên ngang trước gió rét căm căm.

Xa xa bên kia sân trước, ba chiếc xe của đoàn phim, một cái lều và thiết bị làm phim nằm ngổn ngang. Mọi người cười nói ồn ào, Jefferson hiểu diễn viên bị kẹt trong toa xe, phải chờ đợi trong điều kiện thời tiết không ra gì, mưa gió và mọi việc bị trì hoãn vì sự bất hợp tác của Maura và những người bạn có tinh thần “đoàn kết” của cô ta. Jefferson như nghe rõ tiếng những đồng tiền của mình đang rơi tòm xuống hố sâu.

Nổi đóa trước cảnh này, Jefferson mở cửa xe ra phía bức tường sạch sẽ bởi nước mưa và khi vừa đặt chân lên phiến đá dẫm nước mưa trên lối đi, anh dập mạnh cửa xe lại.

Những cái đầu quay lại. Nhân viên nhao nhao lên, viên trợ lí riêng, đạo diễn Harry, mọi ánh mắt đổ dồn về phía anh, nhưng khi Harry lăm lăm đi đến chỗ anh, Jefferson giơ một tay ra giữ anh ta lại. Anh muốn nói chuyện với Maura trước khi biết thêm thông tin.

“Và cô ta nên có những câu trả lời thỏa đáng”, anh cần nhẩn, gót giày nện những bước dài bực dọc trên lối đi ướt sũng.

Anh bắt đầu tiến về phía căn nhà với cơn giận bầm gan tím ruột. Anh không còn nhận thấy nét đẹp dễ của mảnh đất này nữa. Không màng gì đến khoảng nửa tá cừu non đang rượt đuổi trong sân trước được rào chắn kỹ lưỡng.

Anh thậm chí không đi chậm lại khi có ai đó la lên cảnh báo anh, thế nên anh bị một phen hú hồn khi con chó đen to như con gấu con hồng học từ trong góc nhà xông vào người anh.

“Chúa ơi”, tiếng hét vì kinh hoàng của Jefferson khản đặc, thoát ra khỏi cuống họng anh to đến mức át cả tiếng chó sủa ầm ĩ.

Ngay lập tức, cánh cửa trước mở tung ra. Maura bước ra ngoài mưa và quát lớn “King!”

Con chó dừng đột ngột, mất đà, trượt một phát trên lối đi, nhưng vẫn còn đà lao vào Jefferson, anh lao đảo sang một bên nhưng vẫn gượng người chống đỡ cơn vũ bão này. Mặt mày vẫn còn hãi hùng, Jefferson nhìn xuống bộ mặt đang hớn hở của con chó, với cặp mắt đen sáng quắc và cái lưỡi to như lá cờ đang thè ra.

Cái đầu to khổng lồ của nó cặp ngang hông của Jefferson, con chó này nặng ít nhất cũng phải vài trăm pound[3].

[3] Đơn vị đo trọng lượng phổ biến ở Anh, Mỹ. 1 pound = 0.45kg

“Đúng là một con ngựa”, anh nói, nhớ lại lời nhận xét của Harry.

“Chó săn Ireland”, Maura sửa lại và nói thêm, “Nó không sao đâu. Nó chỉ chào đón anh thôi, vì nó còn nhỏ nên chưa chứng chạc lắm”.

Anh nghiêng rặng lại và ngược mắt nhìn cô. “Tên nó là King à? Cô lấy tên tôi đặt cho nó?”

Cô nhếch miệng cười khinh bỉ, “Vâng, tôi đặt tên nó như vậy bởi vì anh ta là đồ dê tiện”.

Anh thấy không hài lòng tí nào. Anh nhìn vào đôi mắt xanh thăm của cô và nhìn thấy một dòng cảm xúc đang chảy trong tia nhìn của cô dành cho anh. Nó thay đổi liên tục ngay cả khi anh nhìn vào, vì vậy anh không đoán được liệu mình có sắp sửa bị cô ném cái gì vào người không hay cô sẽ lao vào vòng tay anh, nhưng không cần phải đoán nữa. Sau một giây anh đã có câu trả lời.

“Tại sao anh ở đây?”

Chất giọng du dương của cô cũng chẳng làm cho lời nói của cô nghe dễ chịu chút nào. Cô nhìn xuống gương mặt anh, một làn gió thổi tung mái tóc dài đen óng, vờn quanh đầu cô. Cô xinh đẹp và ương ngạnh, là người phụ nữ thú vị nhất mà anh từng biết.

Chỉ vì cô mà anh đã phóng lên máy bay, vượt hàng ngàn dặm để rồi bị những người anh cho là bạn đối xử như con hủi.

“Ý cô là, sao tôi phải đứng dưới mưa trước mặt một người phụ nữ cứng đầu cứng cổ chẳng biết tôn trọng những điều khoản trong hợp đồng?”, anh dẫn rõ từng chữ một và thấy cô chẳng có gì là sợ hãi. “Tôi cũng đang hỏi câu đó đấy”.

“Giờ này nhân viên của anh đang có mặt khắp con đường trước nhà tôi”, giọng cô thách thức, “vì vậy tôi nghĩ tôi tôn trọng những gì mà chúng ta đã thỏa thuận hơn anh đấy”.

“Cô biết không”, anh nói, xua con chó bự không thể chấp nhận được ra xa chân anh để anh có thể xông lên hiên nhà, và xông lên chỗ cô. “Tôi trở lại Ireland chỉ được chừng một giờ, và chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi, tôi bị mắc mưa, xếp bánh xe, giày đầy bùn và bị mọi người mắng nhiếc không thương tiếc. Như tôi vừa nói đây. Tôi không còn tâm trí đâu mà nghe những lời ám chỉ khó hiểu rằng tôi là một tên đón mặt. Nếu cô thấy không hài lòng điều gì ở tôi...”, anh nói nốt trong khi dừng lại sát bên hiên nhà cô, “thì hãy nói cho tôi biết có chuyện gì và tôi sẽ sửa chữa”.

Cô nheo mắt nhìn anh, khoanh tay trước ngực, héch cái cằm lên và trả lời, “Tôi có thai, sửa đi”.

6. Chương 6

Cô đóng sầm cánh cửa lại ngay sau đó.

Mắt mở to, tim đập thình thịch trong lồng ngực, Maura tựa lưng vào cánh cửa và cố thở đều lại. Cô rùng mình và không biết có phải vì tiết xuân se lạnh hay vì cái nhìn sắc lạnh trong đôi mắt xanh lơ của Jefferson làm cô lạnh xương sống. Cô chỉ biết duy nhất một điều là gặp lại anh là một chuyện gây chấn động trong cô. Sốc đến mức cô phải giấu cảm xúc, không để cho anh biết được.

Thật là bực mình khi anh xuất hiện trước cửa nhà cô mà không phải gọi một cuộc điện thoại nào để báo trước. “Như vậy”, cô lầm bầm, “anh ta hoàn toàn không phải “dùng” cuộc gọi đổ mồ hôi, sôi nước mắt nào hết trong khi mình gọi cho anh ta miệt mài hơn ba tháng trời mà chẳng gặp được”.

Tuy nhiên, anh ta ở đây rồi.

Trước cửa nhà cô, trông anh như sắp chết đuối và giận dữ nhưng vẫn đầy cảm dỗ làm cô muốn reo lên vì vui sướng được gặp lại anh. Cô biết rất rõ lòng cô đang khao khát anh đến mức nào. Lẽ ra cô phải chuẩn bị tư tưởng, lẽ ra cô phải biết, bằng cách này hay cách khác.

Tất nhiên là anh vừa trở lại Ireland, nếu không phải để gặp cô, thì cũng đến để kiểm tra cái đám nhân viên trời đánh của anh. Và dù cho cô có mong chờ anh đến mấy, dù chỉ nhìn vào mắt anh thôi, ngọn lửa ham muốn trong cô đã bốc lên ngàn ngút thì cô cũng không chắc là mình sẽ sẵn sàng lao vào vòng tay anh.

“Anh ta có quyền làm thế. Anh ta đúng là thói tha”. Cô ngả đầu ra sau cánh cửa đang đóng chặt và chờ đợi tiếng đập cửa liên hồi của anh.

Jefferson đâu phải loại người mà nghe xong cái tin vừa rồi là bỏ chạy mất dép chứ. Anh sẽ nỗ lực để được vào nhà ngay thôi. Và rồi anh sẽ cho cô thấy anh là người có tư cách đạo đức, đáng tự hào, mong muốn có những lời giải thích và được biết chi tiết cụ thể hơn.

Cô đã cố gọi cho anh hàng tháng trời chỉ để nói với anh những điều ấy thôi, nhưng giờ đây cô không có ý định nói cho anh biết một chút nào nữa.

Bởi vì ruột gan cô vẫn còn lồng lộn từ lúc nhìn thấy anh. Tay cô ngứa ngáy đến mức muốn tát hay muốn ôm lấy anh ta cô cũng không biết nữa bởi vì anh ta là Jefferson.

Chúa cứu rỗi linh hồn cô, dường như cô không thấy giận anh. Trái tim cô vẫn đầy ắp bóng hình anh và hình như cô không thể xóa nổi dù cô đã cố đến nhường nào. Điều này chỉ làm cô giận mình hơn là giận anh.

Có ai ngờ cô lại không thấy giận anh kia chứ?

Một giây sau, cô nghe tiếng đập thành thành ngay sau lưng mình. Không cần nhìn ra cửa sổ cô cũng biết anh đang đập liên hồi lên cửa.

Tim cô đập rộn ràng và dưới bụng cô có gì đó đang cựa quậy, cảm xúc dạt dào bùng tỉnh dậy sau bao nhiêu tuần bị chôn vùi trong cô đơn hoang vắng.

Như một nhánh lá bùng lên sau một giấc ngủ vùi, cô thấy khắp da thịt mình rần rần như bị châm chích.

“Khỉ thật, Maura, mở cửa ra!”

Có lẽ cô sẽ mở cửa nếu anh không có cái kiểu ra lệnh đó. Cơn giận mà cô đang mang trong người suốt mấy tháng ròng bỗng bốc lên ngàn ngút, cô tránh ra xa cánh cửa, “Cút đi, Jefferson!”

“Sẽ không có chuyện đó đâu!” anh hét lên. “Chúng ta phải nói thật to để ai cũng nghe được hay là nói chuyện riêng đây?”

Chuyện riêng.

Từ này làm cho cô nhúc nhích. Cô không thích thú gì khi cả nửa cái Hollywood nghe thấy chuyện riêng của mình. Maura mở toang cánh cửa và lùi lại khi Jefferson bước vào, theo sau là con King nhanh chóng vẩy bộ lông ướt nhẹp, tung tóe khắp nơi.

“Ôi trời ơi”, cô cần nhằn khi con chó chuồn nhanh qua hành lang dài, chạy thẳng vào bếp, chui vào chỗ nằm.

Cô lau mấy giọt nước bắn lên mặt, nhìn chằm chằm vào mắt Jefferson và suýt ngã ngửa khi thấy tia nhìn phần nộ lóe lên trong mắt anh. Nhưng rồi cô nhớ ra ai mới là người có quyền phần nộ.

“Không việc gì anh phải thô lỗ như thế”, cô không để anh kịp nói trước.

“Thô lỗ?” anh đưa hai tay lên vuốt mái tóc ướt sũng, giũ chiếc áo vest rồi treo nó lên giá bên cạnh cửa. Chiếc áo sơ mi trắng bên trong cũng ướt đầm, dính chặt vào những cơ bắp săn chắc trên ngực và trên bụng anh làm cô thèm nhỏ dãi, dù vậy có kẻ dao vào cổ cô cũng không bao giờ thừa nhận điều này

“Tôi còn tệ hơn thô lỗ nữa đấy”, anh xĩa xối, “Cô nói cô mang thai là sao?”

Cô phải cố dần lòng, hạ hỏa xuống, đóng cửa lại rồi quay sang nói, “Thế anh nghĩ tôi muốn nói gì, Jefferson?”

Ôi, cô đã hình dung ra cảnh tượng này không biết bao nhiêu lần rồi, và trong đầu cô ghép cho anh đủ thứ phản ứng khác nhau. Nhưng chẳng có cái nào giống với anh bây giờ cả, trông anh cứ như bị ai đó giáng cho một gậy vào đầu.

Đơn giản là anh bị sốc, điều này cho cô biết tuốt tuồn tuột là anh chẳng hề hay biết gì về vô số những lời nhắn mà cô để lại trong suốt hơn hai tháng qua. Tại sao anh phải thuê quá nhiều người mà chẳng có ai đáng tin cả, chỉ có mỗi một lời nhắn thôi cũng không đến tai anh được?

Cơn nóng máu càng ngùn ngụt khi cô nhìn vào ánh mắt ngỡ ngàng của anh. “Có gì khó hiểu đâu. Tôi có thai. Mang bầu. Có chữa. Sắp có con”. Cô nghiêng nghiêng đầu sang một bên, “Hay tôi vẽ hình minh họa cho anh hiểu nhé?”

Một hai giây căng thẳng trôi qua, âm thanh duy nhất trong căn nhà là tiếng mưa đập vào cửa sổ, và tiếng gió rít lên từng hồi dưới mái hiên. Cuối cùng anh cũng lấy lại bình tĩnh, khó nhọc cất lời. “Nếu cô nghĩ cô chỉ đùa chút thôi thì cô sai rồi. Và nếu cô thật sự có thai thì vì cái quái gì mà cô không nói cho tôi biết chứ?”.

“Thật sự có thai?”

Cô phun trả lại anh những lời anh vừa nói. “Ý anh là đáng lẽ tôi phải nói mang bầu... một chút xiu thôi hả?”

“Ý tôi không phải thế. Tại sao cô không nói cho tôi biết?”

“Hừ! Anh dám mở miệng hỏi tôi cậu đó ư?” cô bước tới hai bước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, chỉ ngón tay vào ngay giữa ngực anh. “Bằng cách gọi liên tục cái hăng phim khó khăn của anh, để lại một đồng tin nhắn dài có, ngắn có cho cái đám đông như kiến cỏ kia luôn tìm cách ngăn chặn anh trước quần chúng à?”

“Cô có gọi à?”

“Gọi rất nhiều và tôi nói cho anh biết là gọi Đức Giáo Hoàng còn dễ hơn đấy”.

“Tôi không nhận được tin gì của cô hết”, anh nói, nói cà vạt ra và mở cúc cổ áo.

Thật vậy sao? Cô tự hỏi không lẽ mình nghĩ sai về anh sao. Bao nhiêu tuần qua, cô đã nuôi một khối cảm giận trong lòng. Cô tưởng anh đã biết hết rồi nhưng anh lờ đi, chọn giải pháp tránh xa người phụ nữ mà anh không còn thích nữa và một đứa trẻ anh không mấy hứng thú. Cô đã nghĩ anh là loại người dễ hèn, cặn bã và thấy đau đớn, oán trách bản thân sao không nhận thấy bản chất anh ta hóa ra là một con rắn độc.

Giờ thì... cô phải nghĩ lại thôi. Cô phải xem xét lại có thể anh thật sự không biết gì về đứa bé. Và nếu thật sự là như thế thì sao nào? Ôi chúa ơi, cô cần thêm thời gian để suy nghĩ mà không có anh đứng gần cô trong gang tấc, và trông anh hấp dẫn đến phát điên được.

Điên máu hết sức, cô cau có quát, “Anh không nhận được lời nhắn không phải lỗi do tôi. Tôi đã nhắn lại rồi đúng không?”

Anh liệng cái cà vạt lên cái áo vest. “Cô mang thai”.

“Tôi vừa nói đấy thôi”.

Anh lắc đầu, trông cứ như muốn nói điều gì nhưng không thể thốt nên lời. Anh đưa tay lên xoa mặt, nhìn cô trân trối như thể anh chưa bao giờ nhìn thấy cô vậy, rồi anh lầm bầm gì đó nhỏ đến mức cô chẳng nghe được gì.

Đi được vài bước xuống hành lang lát gỗ bóng loáng anh bỗng dừng bước và quay lại. “Có ai trong làng biết chuyện này không?”

Maura thở dài. Chuyện của cô không thể giữ bí mật lâu được. “Y tá Doherty là người bỏ lộ ba la”.

“Có nghĩa là mọi người biết hết rồi. Tôi hiểu rồi”.

“Vâng”.

“Cô phải kiện bà ta”, anh lầm bầm “Điều khoản giữa bác sỹ và bệnh nhân”.

Cô phá lên cười. “Có phải đó là điều mà người Mỹ các anh thường làm không? Kiện tụng để giải quyết vấn đề à? Ồ, đi kiện một người phụ nữ biết tôi từ thuở mẹ còn mang tôi trong lòng thì được gì cho tôi

nào?” Maura lại thở dài và phân trần “ Người rêu rao tin này không phải là bác sỹ Rafferty. Yêu cầu Patty Doherty giữ bí mật chẳng khác nào đắp tường cát để chặn sóng”.

Ngay khi rời khỏi phòng mạch của bác sỹ ngày hôm ấy, cô biết là chỉ trong vài giờ thôi, tin cô mang thai sẽ bay đi khắp làng. Không phải cô thấy xấu hổ vì mang thai. Nhưng nếu Maura đoán trước được mình có thể mang bầu thì cô đã đi bác sỹ ở Westport để giữ kín chuyện mình rồi.

“Cô có khỏe không?” anh hỏi nhỏ nhẹ. “Đứa bé nữa?”

“Cả hai đều khỏe” , cô nói giọng dứt khoát.

Hai người tự dừng cư xử khách sáo vậy sao? Maura mơ hồ nghĩ. Hai người lớn lữ có con với nhau, đứng trong gian phòng lơ mờ, nói chuyện như hai người xa lạ. Cái cảm giác lạnh lùng ban nãy bây giờ đã đóng lại thành một tảng băng.

Khi anh lần đầu đến Ireland, giữa họ là nhiệt, là sức nóng, là ngọn lửa bùng cháy, và chuyện gì đến đã đến. Maura nghĩ nếu hỏi đó anh nhìn cô bằng cái cách anh nhìn bây giờ thì họ đã không rơi vào tình huống như thế này.

Bây giờ, cô thấy anh không có biểu hiện gì là thèm muốn. Nó không hẳn là thèm muốn và cũng có thể hơn cả thèm muốn. Rõ ràng là cô không biết được anh đang nghĩ gì.

Quanh họ chỉ có bão tố cuồng phong, còn nơi đây, trong căn nhà mà cô đã sống cả đời mình, một bầu không khí yên lặng đáng sợ như găm nhăm hết khối óc cô, xé nát con tim cô. Liệu anh ta có đang tự hỏi sẽ giải quyết chuyện này như thế nào không? Làm sao để cho báo chí không biết chuyện anh có quan hệ luyến ái với một cô chủ trại cừu?

Tại cái quái gì mà anh không nói gì hết vậy?

“Anh cứ đứng đó mà nhìn tôi trừng trừng như thể tôi vừa mọc thêm một cái đầu vậy sao?”

Anh hít một hơi thật sâu, “Chuyện đến đột ngột quá”.

“Ồ, vâng”, cô nói “ Làm gì với Maura bây giờ? Chắc là phải nghĩ đến nát óc để tìm lời nào nói dễ nghe một chút.”

Anh giả lơ những lời cô nói. “Có phải vì chuyện này mà đoàn phim gặp đủ các thứ rắc rối... và cũng là lý do tôi không được thuê phòng, không được uống bia trong quán rượu...?” Anh hạ giọng thấp dần rồi ngưng bật, nhưng Maura có thể thấy được những gì anh đang nghĩ, và nhìn vào nét mặt anh cô biết được anh không quan tâm lắm những gì trong tâm trí anh lúc này.

“Họ chỉ giận thay cho tôi thôi”, cô trả lời bằng giọng dịu dàng nhưng rành rọt, “Mọi người trong làng đều biết tôi có thai mà anh thì chẳng đoái hoài gì hết”.

“Tôi...”, anh bước một bước về phía cô và dừng lại. “Tôi làm được gì cho cô khi cô chẳng thèm nói cho tôi biết chuyện này chứ?”

“Tôi đã bảo là tôi cố gắng gọi cho anh đến chảy máu mắt mà không được rồi mà?”

Maura băng ra khỏi sảnh, đi vào phòng khách. Qua những khung cửa sổ, cô nhìn thấy màn trời xám xịt, những chú cừu non vui đùa trên đồng cỏ, và mặt hồ bao la bàng bạc. Cô không ngoái đầu lại để biết là anh có theo cô vào phòng không. Cô không việc gì phải làm như vậy. Cô có thể cảm nhận anh ngay cả khi cô không hề nghe tiếng bước chân anh.

“Cô đã cố gắng đến mức nào, Maura?” anh chớp cánh tay cô và quay người cô lại đối diện với anh. “Một người đàn ông có quyền biết anh ta sắp sửa làm bố”.

“Vâng, đúng thế. Và bên cạnh quyền đó”, cô bóp chặt, không một chút sợ sệt tia nhìn phẫn nộ trong đôi mắt anh, “là trách nhiệm phải gọi lại cho những người đã không gặp được anh ta, để anh ta có thể biết được người ta đang cố nói cho anh ta biết điều gì”.

“Tôi không nhận được lời nhắn nào hết”.

“Ý anh là, dù tôi đã để lại hàng tá, thậm chí hàng trăm lời nhắn”. Hoài nghi trong cô bây giờ còn dữ dội hơn cả cơn giận anh mà cô đã chịu đựng mấy tuần qua.

“Nói với ai?”

“Với bất kỳ người nào nhắc điện thoại, đồ trời đánh!”

Cô hất tay anh ra và hất tóc ra sau đôi bờ vai. “Đa số là gọi đến văn phòng anh, nhưng không bao giờ qua được cô thư ký. Ôi, cô ta lịch sự vô cùng và nói rằng thật vui vì tôi vẫn muốn giữ liên lạc, nhưng anh rất bận rộn và vì vậy tôi cứ nói cho cô ta biết lẽ sau này có gì rắc rối”.

“Joan. Cô nói cho cô ấy biết chuyện đứa bé à?”

“Vâng. Cô ta vui vẻ chúc mừng và nói chắc chắn là anh King sẽ thấy hạnh phúc lắm. Hạnh phúc cho tôi”. Cô vòng tay trước ngực. “Tôi dám chắc là anh chẳng muốn làm gì cho tôi hay cho con của tôi cả”.

“Con của chúng ta”.

Cô gật đầu. “Đó là anh nói. Vì vậy khi không nghe tin tức gì từ anh trong nhiều tuần, tôi hoàn toàn xóa sạch hình ảnh anh trong tâm trí”.

Nói dối. Lòng cô âm thầm gào thét Anh chưa bao giờ bước ra khỏi tâm tưởng cô. Hay những giấc mơ của cô. Dẫu có đau đớn, thất vọng và căm hờn, cô vẫn nghĩ về anh, vẫn nhớ đêm ấy cùng anh và tan nát cõi lòng vì mất mát.

Trời ơi, giá mà cô có thể nói cho anh biết điều này.

“Có vẻ như khi ký xong hợp đồng, anh không việc gì phải lịch sự với những người mà anh đã thu phục được”.

“Không thể tin nổi là Joan biết mà không nói gì hết”.

“Cô ta là người nhận những lời nhắn đó, phải không nào?”, đau nhói trong lòng, cô ngắt lời anh, “Tin tôi hay không, đương nhiên đó là chuyện của anh”.

“Tôi không có ý nói là tôi không tin cô. Ý tôi là...” anh hạ giọng, thọc hai tay vào túi quần, anh lắc đầu nói. “Có quá nhiều người gọi cho tôi sau khi ký hợp đồng, họ chỉ cố đòi tăng thêm tiền dù họ đã thỏa thuận xong. Hoặc họ muốn gạ gẫm thêm bằng nhiều cách khác. Joan, trợ lý của tôi biết điều này nên sẽ loại ra những người mà cô cho là sẽ gây rắc rối”.

“Ồ, tôi có thể thấy được cô ta nghĩ tôi là người như thế nào chỉ sau vài lần cố gọi cho anh, có lẽ tôi đã không giữ nổi bình tĩnh với cô ta...”

“Có lẽ đã?”, anh hỏi, khoe miệng nhếch lên.

“Thôi được rồi, tôi đã, nhưng tôi làm vậy là có lý do mà, đúng không?”

“Vâng, cô đúng. Lẽ ra cô ấy phải nói cho tôi biết khi cô gọi”.

Jefferson hắt một hơi thở nặng nhọc. Anh không ngờ chuyện này xảy ra nhanh như vậy. Thậm chí anh không mấy may nghĩ đến chuyện Maura có thể mang thai với mình, sai sót đó đã biến anh thành một tên đàn độn không hơn không kém. Anh đã không màng đến chuyện tránh thai để bây giờ anh như ngồi trên đống lửa. Nhưng trời ơi, anh không thể bị đổ lỗi là không có một hành động nào giải quyết những chuyện mà anh không hề được biết.

Điều quan trọng mà anh phải suy nghĩ nhiều là anh sắp sửa làm bố.

Lòng anh đầy lo âu. Nó không phải là loại tin mà đàn ông nhận được mỗi ngày. Cho nên không có gì là khó hiểu khi anh không tính được chuyện gì hết. Anh đã không biết. Bốn tháng trời, cô đã sống cô đơn với tin này, nghĩ rằng anh không quan tâm. Nghĩ rằng anh không muốn dính líu đến cô. Đâu cần phải hỏi tại sao cô đổ cơn giận dữ lên đầu anh. Cảm giác tội lỗi đang gặm rỗng, cắn xé anh, và Jefferson cố đè nén xuống. Thật là tức nếu phải nhận lỗi mà mình không hề biết.

“Tôi sẽ nói chuyện với Joan khi tôi về. Hãy hiểu rằng tôi muốn biết hết tất cả những tin nhắn dành cho tôi, chứ không phải là chỉ vài tin cô ấy chọn lọc và cho rằng loại tin này không làm mất thời gian của tôi”.

Nghĩ tới chuyện Maura đã cố liên lạc với anh mấy tháng trời mà không được là anh tức điên lên. Nhưng anh vẫn giữ tự chủ và nói, “Có nhiều người gọi tôi lắm, Maura à”.

“Phụ nữ, tôi nghĩ vậy”, cô nói, kèm theo một nụ cười chế nhạo.

Vâng, phụ nữ, anh nghĩ bụng, dù thực ra chẳng có ai cả kể từ dạo anh rời khỏi nơi này. Quái lạ là anh không thể để mắt đến bất kỳ người phụ nữ nào khác nếu không được nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm, và cái miệng rộng đầy khêu gợi. Dù anh có cố gắng xua đuổi thì hình bóng của cô cũng tràn ngập trong tâm trí anh.

“Tôi thấy hình ảnh anh đăng trên một trong những tạp chí nổi tiếng một tháng trước hay trước đó nữa. Trông anh thật bảnh bao trong bộ âu phục lịch lãm đang ôm một em tóc vàng đầu óc rộng tuếch. Vâng, anh bạn lắm”.

Anh khoái cái giọng khinh miệt của cô. “Ghen hả?”

Cô khịt mũi. “Không hề. Chỉ tình mắt thôi.”

Hắn đó là những gì cô đang nói với chính mình, nhưng anh vẫn vui vì hắn cô vẫn đang dõi theo từng bước chân anh. “Đó là cô diễn viên chính trong phim mới nhất. Tôi chỉ hộ tống cô ấy trong buổi ra mắt phim thôi”.

“Vâng, trông cô ta có vẻ là mẫu người cần hộ tống”.

Anh bật cười. “Công việc thôi, Maura”.

“Và anh đã làm việc này rất giỏi”, cô nói, thả người xuống chiếc ghế cũ kĩ nhưng êm ái.

Thật ra căn phòng trông cũng ấm cúng, anh nghĩ ngợi khi đảo mắt một vòng quanh căn phòng. Nó đã tồn tại hàng thế kỷ, bên trong căn nhà có vẻ hơi tồi tàn, xuống cấp, dấu hiệu cho thấy nó đang bị bỏ bê, không được tu sửa, nhưng tạo cảm giác dễ chịu. Một cảm giác quen thuộc.

Anh nhìn cô chăm chăm. “Tôi biết cô đang chia sẻ mũi dùi vào tôi. Mặc dù tôi đã nói là có rất nhiều người để lại tin nhắn cho tôi. Nên cũng không có gì ngạc nhiên nếu tin nhắn của cô bị thất lạc hay bị nhầm hay...” anh giơ hai tay ra về bất lực.

“Và trong số tin nhắn đó, có bao nhiêu tin từ những cô nàng của anh báo rằng họ có thai?” Cô nhìn anh chòng chọc, những tia lửa lóe lên trong mắt cô. “Vì nếu anh có một lô một lốc phụ nữ đang xếp hàng chờ anh thì hãy nói cho tôi biết, Jefferson. Tôi sẽ không bao giờ làm một phần trong bầy đàn của anh đâu. Và con tôi sẽ không nằm trong hàng tá con rơi của anh”.

“Thôi đi”. Anh cúi xuống, chống hai tay lên thành ghế như giam cô trong vòng tay anh. Mùi thơm trên thân thể cô tỏa ra, anh hít một hơi thật sâu. Chúa ơi, anh nhớ cô hơn là anh đã thừa nhận, ngay cả thừa nhận với chính mình. Giờ đây đôi mắt cô đang long lên sọc sọc nhưng cũng đầy đau đớn, và chính nó làm cho anh thấy vô cùng khốn khổ.

“Không có ai hết. Tôi không có đứa con nào khác hết. Tôi đã không biết về chuyện cô mang thai. Nếu biết, tôi đã đến đây rồi, nói chuyện với cô, có thể làm...”

“Cái gì?” cô hỏi lại, đầy vẻ gây gổ.

“Anh làm gì nào?”

“Tôi không biết. Làm một điều gì đó”.

Cô nhìn xoáy vào mắt anh hồi lâu rồi cuối cùng gật đầu. “Tôi tin anh. Anh không nhận được tin nhắn. Anh không hề hay biết”.

“Dù sao thì cũng cảm ơn cô”. Anh gượng dậy và thả tay ra khỏi ghế, bước đi.

Anh sắp sửa làm bố. Một chuyện thật khó nghĩ và chấp nhận. Trong anh, có một cái gì đó thôi thúc, một cảm giác có thể gọi là phấn khích. Nhưng đồng thời cũng tỏ một cái gì đó không mấy chắc chắn. Anh phải hoạch định. Họ phải bàn tính chuyện này. Thánh thần ơi, anh chẳng biết bắt đầu từ đâu cả.

“Giờ thì tôi hiểu cảm giác của Justice như thế nào”, anh lắc nhai.

“Justice?”

“Em của tôi ấy. Người đang cai quản trại gia súc”. Anh liếc nhìn cô và cười méo xệch, “Vợ nó, Maggie, không nói cho nó biết là hai người có con với nhau cho đến khi Jonas được sáu tháng tuổi”.

“Tại sao cô ấy không nói?”

“Vì cô ấy nghĩ Justice sẽ không tin cô ấy”. Để cô khỏi phải hỏi tại sao nữa, anh nói luôn. “Chuyện này dài lắm. Vấn đề là, lúc đấy tôi cứ nghĩ Justice đã phản ứng thái quá với chuyện Maggie đã làm. Nó nổi điên với cô ấy và tôi nghĩ nó nên quên chuyện lúc ấy đi và giải quyết vấn đề thực tại thôi. Nhưng giờ thì tôi hiểu rồi”.

“Có đúng vậy không? Có nghĩa là bây giờ anh đang nổi điên à? Tốt, gia nhập vào hội đó đi”.

“Không”. Anh cười thật to, anh khoái cái bản tính linh lợi của cô. Liệu có người phụ nữ nào giống cô nữa không trời? Anh cười cả phút và cười dữ dội hơn. Cô là một xúc cảm khiến cho đàn ông phát điên lên vì muốn khám phá. Ôi, anh sẵn sàng đăng kí tham gia vào đội thám hiểm này.

“Tôi đâu có nổi điên, chỉ là... bản khoản không biết chúng ta phải tiếp tục như thế nào, vậy thôi”.

“Tốt, vậy thì khi nào anh hết bản khoản. Anh biết tìm tôi ở đâu rồi chứ?” Cô đứng dậy, rời khỏi ghế, đi thẳng về phía những ô cửa sổ, nhìn thẳng ra ngoài sân trước.

“Maura, tôi sẽ không đi cho đến khi chúng ta giải quyết chuyện này ổn thỏa”.

“Tôi không muốn anh ở đây”.

“Tệ thật”. Cô có thể đẩy anh ra xa nếu cô thích, nhưng anh sẽ chẳng đi đâu cả trừ khi anh đã thấy thoải mái và sẵn sàng. Tuy nhiên việc ấy sẽ chẳng đến sớm đâu. “Tôi sẽ ở đây cho đến khi nào chúng ta tìm ra giải pháp”.

“Chả việc gì phải tìm cả” Cô liếc nhanh mắt nhìn anh qua bờ vai rồi quay mặt lại, nhìn quang cảnh xa xa qua cửa sổ. “Tôi mang thai chứ không phải anh. Về đi”.

“Không”.

Cô đưa tay áp vào tấm kính cửa sổ nhạt nhòa những vết mưa. “Nói với nhân viên làm phim của anh là họ sẽ không gặp rắc rối với tôi hay với dân làng này nữa đâu. Tôi sẽ lo liệu chuyện này”.

“Cảm ơn. Vậy là giải quyết được một rắc rối rồi”.

Cô cứng đờ cả người, “Tôi không phải vấn đề rắc rối, và con tôi cũng vậy”.

“Tôi không có ý như vậy”. Chúa ơi, cô ta giống như một bãi đất đầy mìn anh phải băng qua mà còn bị bịt mắt nữa.

“Cũng có thể lắm. Nó nằm trong ý nghĩ, trong tim anh”.

“Cô có thể đọc được ý nghĩ của người khác ư?”

“Ý nghĩ của ai chứ của anh thì có gì khó”, cô nói.

Anh nhìn bóng cô trên tấm kính và thấy bức vì đôi mắt cô tỏa sáng lấp lánh không một giọt nước mắt. Anh nhận ra rằng anh chưa bao giờ nhìn thấy Maura khóc và anh thật ngạc nhiên vì không biết rằng, ngay lúc này đây anh đang đứng đằng sau những giọt lệ của cô.

“Đi đi” cô nói một cách yếu ớt, “Làm ơn đi đi”.

Jefferson nghe tiếng lách cách của móng chân trên sàn gỗ và không mấy ngạc nhiên khi con chó đen to lù lù của cô đi vào phòng và đi về phía cô. Cô đặt tay lên đầu con chó và lùa những ngón tay của cô vào đám lông của nó một cách vô thức. Trông cả hai như đang trong một bức tranh.

Lúc này, Jefferson nghĩ không có chỗ cho anh nơi đây. Maura đã vạch sẵn ranh giới, không cho anh bước qua. Có lẽ anh chẳng thể trách cô được.

Mặc dù điều này không có nghĩa là anh sẽ cho qua chuyện này, và cô nên nhanh chóng tập quen dần với ý nghĩ đó của anh. Nhưng bây giờ anh phải đi thôi, lấy lại tinh thần và quay lại khi anh nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề. Anh biết cần phải làm gì. Anh đã biết ngay từ phút giây đầu tiên biết tin mình có con.

Nhưng anh cần thời gian để tìm hiểu thêm cho rõ. Sau đó anh sẽ quay lại và Maura Donohue sẽ thấy rằng người của dòng họ King không bao giờ chối bỏ trách nhiệm.

Với ý nghĩ ấy trong đầu, anh quay đi theo lời cô bảo. Trước khi bước ra khỏi phòng, anh hứa thầm “Chuyện này chưa kết thúc đâu, Maura”.

7. Chương 7

Vài giờ sau, Cara hỏi, “Rồi sao nữa?”

“Anh ta bỏ đi”, Maura nhắc chú cừu non một tuần tuổi lên, nâng niu ôm chú áp vào ngực cô, rồi dứt bình sữa em bé vào. Tức thì con vật trắng đen bé xíu ngậm chặt núm vú nhựa và kéo. Maura mỉm cười ngay cả khi cô đang bực mình, cổ phớt lờ cô em đang chất vấn mình.

Đương nhiên là Cara không dễ gì để cô yên thậm chí cho dù Maura có nói đi nói lại bao nhiêu lần cô cũng không muốn nói đến đề tài này nữa. Điều duy nhất cô có thể làm lúc này là mong sao cho cuộc chuyện trò này chóng kết thúc.

“Anh ấy cứ thế mà đi à? Anh ấy không cầu hôn sao?”

Maura phá lên cười nhạo cái ý nghĩ ấy, cười nhiều hơn để che giấu nỗi thất vọng tràn trề. Cô đã mơ, mơ cho đến đúng buổi chiều ấy. Có thể nói cô đã mơ mộng hão huyền nhiều tuần lễ khi cô gọi cho anh một cách vô ích để hiểu được cái tôi của anh. Cô đã tưởng tượng cái cảnh anh quỳ gối xuống, ngay tại cái nhà kho này. Cô hình dung cảnh anh đang cầu hôn cô, và vì đang căm giận do nghĩ là anh đã bỏ mặc mình, cô thấy mình trả lời không. Anh đã không đoái hoài đến cô hàng tháng trời, nên cuối cùng cô mừng tượng ra gương mặt thẳng thốt sững sờ của anh khi cô trả lời cho lời cầu hôn muộn màng này.

Thế nhưng anh đã làm tiêu tan giấc mộng “hả hê” ấy. Anh chẳng thèm cầu hôn cô. Cô nhúu mày suy tư và nhận ra thật khó mà yêu được một người đàn ông không hiểu được mình.

“Không”, cô nói nhát gừng. “Anh ta chẳng cầu hôn, mà rất có khả năng là sẽ không xảy ra đâu”.

“Tại sao không chứ?”, Cara muốn biết. “Anh ấy đã cho chị một đứa con, ít ra anh ấy cũng phải cưới chị làm vợ”, Maura khúc khích cười dù cô đang ở trong tình cảnh này. “Biết sao không, em cứ huênh hoang nhận ra mình thuộc kiểu phụ nữ hiện đại nhưng ngay lúc này dường như em giống y một bà già cổ lỗ sĩ”.

Maura trừng mắt nhìn cô em trông rất mệt mỏi và lơ đãng buồn ngủ. Mà sao Cara không đi ngủ đi chứ? Hầu như ngày nào Cara cũng phải đi lại như con thoi giữa Westport và trang trại để làm hầu bàn và tham gia đóng một vai nhỏ trong phim của Jefferson. Em của cô lanh lợi, tài năng và rất tinh ý.

“Chị sẽ biết ơn em lắm nếu em giữ mồm giữ miệng giùm chị”, Maura nói. “Còn nữa, chị sẽ không đời nào nhận lòng thương hại của anh ta, mà nếu anh ta giả vờ yêu chị lúc này thì đó chỉ là lòng thương hại mà thôi. Hoặc tệ hơn nữa là nếu anh ta sợ hãi khi nghĩ đến chuyện kết hôn, thì coi chừng cái lưỡi của em đấy, Cara”.

Rõ ràng là bị xúc phạm, Cara hất đầu ra sau cứ như cô mới bị giáng cho một cái tát. “Chị có cần phải nói vậy không? Em là em của chị mà? Chẳng lẽ em sẽ đứng về phe của một tên Mỹ để chống lại máu mủ ruột rà của mình sao?” Cơn giận dịu lại, Maura gật đầu rồi quay về công việc cho cừu bú. Cô sẽ học cách quên anh đi, cô tự nhủ lòng. Cô sẽ bằng lòng với công việc ở trang trại và một đứa con trong tay mai, người đàn ông mà cô yêu sẽ chỉ còn là một kỷ niệm đẹp để cô ôm ấp trong những đêm hiu quạnh. Nhưng bây giờ Jefferson có việc của anh ta, cô có việc của cô, và cô nghĩ, việc của cô cấp bách hơn cả mấy cái hợp đồng, mấy tên diễn viên hay mấy cái ống kính camera của anh ta.

Mùa này, tính đến giờ này cô đã có tổng cộng 6 con cừu con mà cô phải tận tay cho bú. Có hai cái chuông nhốt riêng mấy chú cừu non bé bỏng đang chui rúc vào nhau thành hàng, trong hơi ẩm tỏa ra từ những chiếc đèn chong phía trên để xua đi khí lạnh mùa xuân. Một vài con bị mẹ bỏ rơi vì bất kỳ lý do gì mà cừu mẹ có thể cho là hợp lý. Năm nào cũng có trường hợp, như vậy, một con cừu cái sinh con, và không ngó ngang gì đến lũ con của mình, phớt lờ, mặc cho chúng kêu la gọi mẹ.

Mấy con khác thì chỉ vì quá nhỏ, không thể nhốt chung với mẹ được, nên con cái được nhốt gần đó để mấy con cừu non có thể bú, ngoài ra chúng còn được cho bú thêm sữa bình để có thêm dinh dưỡng. Đối với Maura, những cơ thể bé xíu và ẩm áp của chúng luôn là những kỳ quan. Thật khó cho cô khi phải buộc lòng để chúng lẻ bầy. Vì đa số cừu non sẽ bị đem đi bán và...

“Dù sao đi nữa thì chị nên nói với anh ấy”, Cara cất giọng, đưa tay ra đón lấy một chú cừu. Lấy một bình sữa khác, vuốt ve chú cừu trắng tinh bé bỏng và âu yếm mỉm cười khi chú háo hức mút chùn chụt.

Em của cô có lẽ đã quyết định theo nghiệp diễn, nhưng Cara được sinh ra và dưỡng dục như một thôn nữ và cô biết cần phải làm gì mà không cần chỉ bảo. Một lát sau, cả hai chị em đều thấy thích sự yên lặng. Ngoài trời, bão đã tan, chỉ còn lại tiếng nước mưa chảy xuống máng xối và tiếng ngọn gió luôn hiện diện ở vùng đất này giạt rung mấy tấm lợp mái nhà.

“Chị biết không, anh ấy phải ở trong toa xe của đoàn phim đấy”.

“Cái gì?”, Maura sững sốt nhìn vào mắt cô em.

“Em nói là Jefferson đang phải ở trong toa xe của đoàn phim đấy”.

Maura đưa mắt hướng ra sân, mắt dán chặt vào cánh cửa như thể cô có thể nhìn xuyên qua. “Ý em là bây giờ hả? Anh ta đang ở ngoài kia hả? Ở ngoài đường đó hả?”

“Trong một toa xe, đúng thế”. Cara mỉm cười và nựng nịu chú cừu trong lúc cho nó bú. “Mấy người kia đi khỏi đây hàng giờ rồi, đi tới nhà nghỉ, một vài người đi Westport. Nhưng Jefferson thì ở lại đây, nói là anh ấy muốn ở gần hơn. Theo chị thì tại sao vậy?”

Cô không biết, mà cũng không đoán nổi. Ôi, cô chẳng thích anh ta làm vậy tí nào. Cô đã mong là anh ta đi về thành phố để cho cô thấy dễ thở một chút. Làm sao mà cô có thể giả vờ sinh hoạt hàng ngày thoải mái được kia chứ khi biết anh ở cách cánh cửa nhà cô không quá một trăm bước? Lòng cô chột nộn nao và cô biết không phải vì em bé quấy đạp bởi điều này chưa từng xảy ra cả, mà vì cha của con cô đã làm cô vui sướng như mở cờ trong bụng.

“Anh ta không thể ở đó”.

“Tất nhiên là anh ấy có thể”. Cara ngoảnh cái đầu sang một bên và nhìn chăm chú chị gái. “Xét cho cùng thì mấy cái toa đó là của anh ấy. Và chị đã cho phép anh ta đậu xe ở đó mà”.

“Nhưng không phải sống ở đó”.

Cara bật cười. “Xem chị kia. Chỉ vì biết anh ta ở gần mà chị mặt mày đỏ lựng và mắt sáng long lanh kia”.

“Chỉ là tức thôi”.

“Không phải thế”, Cara trêu chị mình. “Nói thật nhé, Maura, lúc nào chị cũng phải tỏ ra quá cứng đầu cứng cổ vậy sao? Chị đồ bưng cả mặt vì anh ta mà còn nói là không muốn anh ta sao? Chị đang mang trong mình đứa con anh ta đấy, trời ạ! Tại sao chị không muốn kết hôn với anh ta chứ?”

“Cô ấy sẽ”.

Cả hai giật mình khi nghe giọng nói trầm đặc cất lên. Cả hai cùng quay lại và nhìn chăm chăm Jefferson khi anh bước vào nhà kho ẩm áp và sập cánh cửa lại. Anh mặc chiếc quần jean đen cùng một chiếc áo ấm chui cổ màu huyết dụ, chân đi đôi ủng đen to nặng trĩu đã sờn cũ, xơ xác không thua gì cái sàn nhà kho của cô. Mái tóc anh rối lòa xòa trước trán, môi anh mím chặt một cách cương quyết. Ánh sáng của những chiếc đèn treo trên trần chói chang hắt xuống làm nổi bật sắc thái không khoan nhượng trên gương mặt anh, trông anh như một tên cướp biển đang toan tính điều gì đó trong đầu.

Tim Maura như ngừng đập trong lồng ngực và lòng cô đau nhói, quặn thắt. Lúc nào anh cũng có sức ảnh hưởng thế này đối với cô sao?

“Chị ấy sẽ... sao ạ?” Cara hỏi.

“Tôi nói, chị của cô sẽ lấy tôi”. Jefferson bước về phía họ, rón rén đi giữa đồng máy móc để không và những đụn cỏ khô xếp sát một bên kho. Khi anh đến gần khu vực được quây kín, một con cừu cái sợ hãi chạy loạn trong chuồng. Anh nhìn khắp mấy con thú chen chúc nhau, rồi đưa mắt nhìn Maura không chớp mắt. “Ngay khi chúng tôi thu xếp được”.

Thật không tin nổi là mọi chuyện lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy. Lời cầu hôn dành cho cô đây rồi, của một người đàn ông rõ ràng muốn cô hết lòng phục tùng mỗi khi anh ra lệnh.

“Không, tôi sẽ không lấy anh”. Maura nói, ước gì cái nhà kho rộng hơn một chút. Ước gì cô đang ở trong nhà, ở phía sau cánh cửa. Ước gì Jefferson đừng quay lại Ireland. Thật là rách việc.

Nếu anh nghĩ đó là lời cầu hôn thì anh lầm to rồi. Ngang nhiên bước vào nhà kho của cô và đưa ra mệnh lệnh cứ như anh ta là một ông vua vậy. Có phải anh ta kiêu kỳ tới mức tưởng cô sẽ chui vào hàng ngũ các cô nàng kia để anh chọn khi muốn? Anh ta thực sự nghĩ cô là loại phụ nữ dễ dãi vậy sao?

Thật ra cũng chẳng sao, Maura tự bảo. Những quyết định của anh ta chẳng ảnh hưởng gì đến cô cả. Và d tim cô đang đập như trống dồn cô cũng sẽ không nói “vâng”. Cô sẽ không chiếm được trái tim và tâm hồn của người không yêu cô. Cô đã đi guốc trong bụng Jefferson rồi, biết rằng anh không hề yêu cô.

“Cứ tranh cãi đi nếu điều đó làm cô thấy nhẹ nhõm”. Jefferson nhìn cô, mắt họ dán chặt vào nhau, cô thấy trong đáy mắt xanh lơ ấy chỉ có duy nhất một quyết tâm mãnh liệt như thể đó là những gì tốt nhất anh phải làm.

“Còn anh thì cứ quyết định làm những gì mình thích”, Maura liền đáp lại. “Anh là người thích đưa ra quyết định dù nó chẳng đem lại gì cả”.

“Chuyện này được thu xếp rồi”. Anh khịt khịt mũi ngửi cái mùi ngai ngái pha trộn giữa cỏ khô và cừu ướn. “Sẽ sớm thôi. Trợ lý của tôi đang lo liệu, nhưng do khác biệt thời gian nên có thể phải mất hai ngày mới xong”.

“Chính xác là cái gì vậy?” Cara hỏi, Maura không có ý định hỏi khi mọi thứ đã rõ ràng. “Việc mà trợ lý anh đang bận rộn thu xếp ấy?”

“Giấy hôn thú, nơi thề ước”. Mắt anh không rời Maura. “Tôi đã bảo Joan là tôi nghĩ cô thích kết hôn ở nhà thờ trong làng hơn, nhưng chúng ta có thể đổi nếu cô thích. Có lẽ Westport chẳng? Hay Dublin? Hay chúng ta có thể chờ thêm và cưới ở Hollywood nếu cô muốn”.

“Hollywood?”, Cara có vẻ dăm chiêu khi hỏi anh từ này.

“Chẳng sao cả đối với tôi”, Jefferson nói. “Miễn là chúng tôi cưới nhau, còn cưới ở đâu không quan trọng”.

“Chu đáo quá nhỉ?”, Maura ráng nuốt cơn tức.

“Cũng chẳng phải chu đáo gì”, anh phản bác. “Đây là điều đáng làm thôi”.

“Lại còn khá lãng mạn nữa chứ”, cô kéo dài giọng ra. “Chắc tim tôi phải thổn thức, sụt sướt vì vui sướng mất”.

“Chẳng phải chuyện lãng mạn gì đâu”, anh nói.

“Ồ, người mù còn thấy được nữa là”.

“Chuyện gì đúng thì làm thôi”.

“À, vậy ra anh mới là người quyết định cái gì là đúng đắn ư?”

“Thì phải có người quyết định chứ”, anh rống lên không kiềm chế nổi.

“Thôi được rồi”, Cara lên tiếng, cắt ngang cuộc cãi vã đúng lúc, “Em nghĩ hai người có nhiều chuyện cần phải nói, nên em đi đây, được chứ?”

Maura điếng người. Cô không muốn ở lại một mình với Jefferson. Không phải bây giờ. Chưa phải lúc. “Em dám đi khỏi nhà kho này sao, Cara...”

Nháy mắt với chị mình một cái rồi đứng lên. Cara đưa con cừ non và bình sữa cho Jefferson và nói, “Em chúc anh may mắn trong việc thuyết phục bà chị của em. Chị em hơi cứng đầu, mà em chắc chắn là anh biết rồi đó”.

“Trung thành với người ruột thịt gồm nhĩ”, Maura lải nhải mĩa mai.

Cara làm lơ, coi như không nghe thấy Maura nói gì, chỉ nói với Jefferson. “Nhưng anh hãy nhớ lấy, anh mà làm chị ấy khóc thì biết tay em đây”.

“Cám ơn vì lời cảnh báo của cô”, Jefferson nói kèm theo một cái gật đầu trong khi ôm chú cừ non vào lòng một cách thoải mái.

“Tốt”.

“Cara, đồ phản bội trời đánh kia, em bỏ chị ở lại đây với anh ta...”

“Em sẽ biến về Westport đây”, Cara nói, giọng cô át cả giọng Maura. “Em sẽ lại ở chỗ Mary Dooley nữa đây vì em có ca làm việc ở quán cà phê vào sáng sớm. Hai người có một đêm vui vẻ nhé”, cô nói thêm, nhìn Jefferson. “Coi chừng con cừ uống cả bình bây giờ”.

Thoảng một cái, cô đi mất, và chỉ còn lại tiếng mấy con cừ ‘bắt kham’ âm ỉ trong kho.

“Anh chưa bao giờ cho cừ bú cả”, Jefferson nói trong lúc ngồi lên cái thùng gỗ lật úp. Anh nhìn xuống con vật bé xíu trong vòng tay mình và nói thêm, “Nhưng anh có tự tay cho bê bú. Cũng không có gì khác biệt. Dù vậy nếu em nói với Justice chuyện này thì anh sẽ chối ngay”.

Cô nuốt nước miếng một cách khó nhọc, nhận ra chú cừ đã hết. Cô đặt chú nằm xuống chuồng, bế con khác lên và bắt đầu lặp lại công việc cho bú. Lũ cừ vô cùng gắn bó với nơi đây. Chen chúc nhau trong một không gian quá chật hẹp. Mùi hương của anh vương vấn khắp không gian. Nó làm đầu óc cô mụ mẫm, nhưng cô cố gắng không để cho tên bắt nạt này áp đặt những suy nghĩ và quyết định điên rồ ấy lên cô đâu.

“Không có lý do gì để anh phải ở đây cả”, cô nói.

“Anh đang giúp em mà”.

“Tôi không cần anh giúp đỡ cũng như không cần anh bảo tôi cưới anh”.

“Rõ ràng rành...”, anh nói, “... là em cần.”

“Tôi sẽ không lấy anh”.

“Tại sao không chứ?”, anh nhướn mắt lên, thôi nhìn chú cừ đang nút lầy nút để cứ như đó là giọt sữa cuối cùng trong đời vậy. “Đó là điều đúng đắn phải làm và em biết đấy. Em đang mang trong bụng đứa con của anh. Mà trong gia đình anh, những đứa trẻ phải có đầy đủ cả cha mẹ đã kết hôn. Hơn nữa, con anh sẽ được đặt theo họ của anh”.

“Như vậy là tôi không có liên quan gì trong chuyện này?” Maura đập lại. “Đó là tất cả những gì anh nghĩ cần phải làm. Quyền của anh. Trách nhiệm của anh. Con của anh. Được thôi cứ đi mà tìm một cuộc hôn nhân của anh. Đừng hòng tôi dính vào”.

“Nếu em thôi cái kiểu ngang bướng ấy đi, thì em có thể suy nghĩ chín chắn hơn. Vì đứa con mà hai ta đã tạo ra, chúng ta phải kết hôn. Con của chúng ta xứng đáng có cả cha lẫn mẹ”.

“Thằng bé sẽ có...”

“Thằng bé?”, Jefferson ngạc nhiên hỏi.

Cô thở dài. “Không, tôi không biết nó là trai hay gái và cũng không muốn biết”.

“Tốt”, anh gật đầu nói. “Anh cũng thích bất ngờ”.

Một phần con người ương ngạnh của cô bỗng dưng tan chảy cho đến khi cô tự dặn lòng là một người đàn ông quan tâm tới đứa con không nhất thiết phải quan tâm tới mẹ của đứa bé. Như vậy thì không được rồi, làm cho tim cô tan nát, nhưng thật tệ hại nếu cô phải ràng buộc họ vào một cuộc sống không tình yêu.

“Anh tưởng là tôi sẽ lấy anh chỉ vì anh tôi cần anh che chở à?” Cô lắc đầu phỉ báng cái ý nghĩ ấy. “Tôi là người trưởng thành. Đây không phải là thế kỷ XIX, Jefferson à. Và ngay ở Ireland một phụ nữ độc thân vẫn có thể nuôi con một mình bình yên vô sự. Và Donohue là cái họ thích hợp nhất cho con của tôi”.

“Con của chúng ta”, anh chỉnh lại, “và chẳng có lý do gì em phải sống một mình cả. Anh nhận trách nhiệm mà, Maura”.

“Ôi, tôi không thấy nó ầm áp hay quý báu chút nào cả. Trách nhiệm. Chắc đó là từ mà phụ nữ nào cũng thêm được nghe đàn ông nói ư?”

“Chẳng phải cách đây năm tiếng, em nổi cáu với anh chỉ vì anh đã không có trách nhiệm. Giờ thì anh có trách nhiệm đấy thôi”.

“Tôi không muốn anh phải làm thế”.

“Tệ thật”.

Mấy con cừu cái lại căng thẳng chạy lảng vảng một cách khổ sở trong chuồng như thể chúng cũng hiểu được bầu không khí ngột ngạt này.

“Và”, anh tiếp tục nói, “khi chúng ta kết hôn, anh sẽ đưa em về Los Angeles. Mua cho em một căn nhà ở Beverly Hills”.

Điều này khiến cô giật mình. Những lần mơ mộng vắn vơ về lời cầu hôn, cô chưa một lần nghĩ đến việc rời bỏ ngôi nhà thân yêu của mình. Nhưng tất nhiên là anh sẽ không ở đây. Anh có cuộc sống và sự nghiệp ở nước Mỹ. Đột nhiên cô thấy đau xót cho giấc mơ mới chớm đã vội tàn. “Tôi có nhà ở đây rồi”.

“Em có thể bán trang trại”, anh nói không đắn đo chút nào. “Em sẽ không phải làm việc quần quật nữa. Em có thể ngủ thay vì chạy ra ngoài kia chăm sóc lũ cừu bất kể nắng mưa. Em có thể sống trong xa hoa. Làm bất cứ những gì em thích. Du lịch, mua sắm”.

Anh có vẻ tự mãn. Anh không thấy cuộc sống mà anh tả vô nghĩa như thế nào sao? Nếu cô không có trang trại, không có việc làm, thì cô có còn là cô nữa không?

“Nghĩa là tôi phải bỏ nhà”, cô nói nhỏ, giọng cô dịu nhẹ như những tiếng thì thầm. “Bán mảnh đất mà gia đình tôi đã sống và làm việc bao thế hệ. Và rồi tôi đi đến Hollywood, xài tiền của anh chứ gì? Đó là cuộc sống mà anh định mang đến cho tôi sao?”

Giọng điệu của cô như cảnh cáo anh. Giờ thì anh dè chừng, nhìn cô dịu dàng đặt chú cừu vào chuồng bên cạnh cô và cẩn thận bế con cuối cùng lên. Nét mặt cô không có biểu hiện gì nhưng đôi mắt cô thật buồn.

Jefferson thấy không có gì không ổn cả. Anh đang mang đến cho cô một cuộc sống mà hàng ngàn phụ nữ sẵn sàng đấu đá, tranh giành để có được. Nhưng có lẽ cô cần thêm chút thời gian mới nhận ra được cuộc sống tươi đẹp ấy. Anh tặng cô một nụ cười thoải mái và tô hồng thêm bức tranh đẹp đẽ ấy trong đầu anh, điều mà anh chưa bao giờ làm trước đây. “Hãy suy nghĩ đi Maura. Những ngày nhàn rỗi ngồi bên bể bơi. Ra ngoài ăn trưa với bạn bè. Có thời gian chơi đùa với con cho thỏa thích. Là vợ của anh, sẽ không ai bảo em làm việc mỗi ngày. Có thể lần đầu tiên trong đời em thấy thoải mái”.

“Thoải mái. Chỉ sống để phục vụ anh à?” Cô hỏi trong khi tay vẫn dịu dàng vuốt ve đầu chú cừu đang bú bình sữa trong tay cô.

Nét mặt cô nổi bật dưới ánh đèn sáng chói. Cô có vẻ điềm tĩnh, nhưng Jefferson biết cô chỉ giả vờ thế thôi. Bất chấp vẻ bề ngoài thanh thản của cô, anh biết cô đang kiềm chế tính nóng nảy mà anh từng được chứng kiến trước đó.

“Tôi không biết điều gì khiến em khó chịu như vậy. Em không phải phục vụ anh, trời ạ”, anh bực mình nói. Anh tự hỏi tại sao cô không thấy được cái tốt đẹp trong dự tính của anh nhỉ. “Maura, em cứ cố ý suy diễn những lời anh nói và làm cho chuyện này trở nên khó khăn hơn”.

“Ồ, thế à? Vậy chuyện bán trang trại của tôi, nơi chôn nhau cắt rốn của tôi dễ lắm ư? Từ bỏ cuộc sống mà tôi yêu quý, bạn bè, gia đình, quê hương dễ như đùa à?”. Cô lắc đầu và nói rất nhỏ. Anh biết cô làm thế không phải vì anh mà vì con vật bé bỏng cô đang bế trong tay. “Rất tiếc phải nói với anh điều này, nhưng tôi chẳng thấy hứng thú gì trong việc chuyển đến Hollywood với anh hay thậm chí không có anh đi nữa. Và bây giờ tôi có thể nói với anh rằng anh sẽ không làm tôi đổi ý được đâu, cho dù cô trợ lý của anh ‘sắp xếp’ mọi thứ rồi”.

Nỗi thất vọng ngập tràn trong lòng anh. Sẽ chẳng được gì nếu cứ cãi cọ với cô. Thay vì vậy, anh phải cố dỗ ngọt cô để cô thấy được những điều tốt trong cách làm của anh. “Hãy suy nghĩ, được không? Trước khi gạt bỏ nó ngay lập tức. Em có thể chọn bất cứ căn nhà nào em muốn. Không nhất thiết phải ở ngay thành phố. Chúng ta có thể mua đất ở vùng núi. Bất cứ thứ gì em muốn. Thậm chí anh sẽ mua vài con cừu nếu em muốn. Anh có thể đem lại một cuộc sống dễ chịu hơn nhiều so với hiện tại. Vậy thì có gì sai nào?”

Anh âm thầm, tự vui sướng vì mình có khả năng thu xếp mọi thứ gọn gàng như vậy. Chắc hẳn là bây giờ cô thấy được thấu đáo cuộc sống mà anh có thể mang lại cho cô.

“Anh nghĩ anh có thể thuyết phục tôi bằng cách này ư?”, cô hỏi, lắc đầu chán ngán khi nhìn anh. “Tưởng tôi mê cái địa vị xã hội của anh lắm ư?”

“Cái gì của anh cơ?”, bối rối bủa vây đầu óc anh.

“Anh dùng tiền của mình dễ quá mà. Bộ người ta háo hức bán mình cho anh khi anh muốn lắm ư?”

“Bán mình?”, anh lặp lại lời cô. “Anh đâu có cố mua em chứ Maura, anh đang cố đem lại cho em...”

“Cuộc sống của anh tốt đẹp hơn cuộc sống của tôi sao?”, cô gắng hỏi, cắt ngang lời anh trong khi cô trả chú cừu về chuồng và đứng dậy. “Có phải đây là chàng hoàng tử đang bố thí cho tên ăn mày được nhìn thấy những thứ cao sang không? Tôi nên tỏ ra khúm núm sợ sệt chứ gì? Hay phải biết ơn? Phải vậy không?”

“Hoàng tử? Em kiếm ở đâu ra cái ý nghĩ đó vậy?” Chuyện này thật sự chẳng đi tới đâu cả và anh không hiểu tại sao mọi chuyện lại tồi tệ đến mức này. Nhưng khi anh nhìn vào đôi mắt xanh thăm thẳm hẳn những tia nhìn đau đớn và giận dữ của cô thì anh hiểu rằng chính anh là người đã châm ngòi.

“Anh nói chuyện với tôi cứ như anh đang dụ dỗ một đứa con nít rằng anh sẽ cho nó một bữa ăn thịnh soạn vậy. Anh và mớ tiền của anh, những căn nhà đẹp đẽ và những chiếc phi cơ của anh. Anh thật sự nghĩ tôi sẽ sung sướng để cho anh sà vào rồi quẳng tiền vào mặt tôi ư?” Cô nhắc chú cừu anh đang bế ra khỏi tay anh, bỏ nó vào chuồng với mấy con khác và giắt lấy bình sữa. “Tôi không đời nào để anh làm thế. Cuộc sống của tôi là thế đấy. Cuộc sống của tôi. Tôi không quan tâm tới cái mớ tiền của anh, và anh cũng biết mà. Nếu anh có đốt cả mớ tiền đó làm ngọn lửa cho tôi thì tôi cũng chẳng thấy ấm áp nổi”.

Mọi chuyện lệch hướng hoàn toàn, anh nhìn cô trừng trừng. “Sao chuyện này lại bỗng dưng biến thành chuyện tiền nong vậy?”

“Anh khơi mào đấy, bằng một danh sách đủ thứ đầy cám dỗ của anh, hòng dụ tôi rời bỏ quê nhà mà tôi yêu quý”. Mắt cô mở to, sáng quắc và miệng cô mím lại một cách hung dữ. “Anh có học thứ, có quần áo đẹp và phi cơ riêng. Giống hết thảy những anh chàng giàu có khác, anh biết sử dụng quyền lực của mình để thỏa mãn bản thân bất chấp ai cản đường anh. Anh không biết tí gì về những con người thật sự, đúng không?”

“Con người thật sự?” Đủ rồi đấy. Anh đứng dậy và nhìn cô. “Anh chả biết em đang nói linh tinh gì nữa. Anh chỉ cố làm điều đúng đắn thôi. Làm cho em và cho đứa bé.”

“Và tôi phải xếp hàng với đám phụ nữ đó chứ gì?”

“Thật là điên rồ”, anh nói và túm lấy vai cô, siết chặt lại khi cô lao đi. “Em sẽ không thể khiến anh thấy tội lỗi chỉ vì anh muốn đem lại cho em và con anh một sống tốt hơn đâu”.

“Và ai dám bảo cuộc đời ai tốt hơn nào? Chính anh, tôi cho là vậy”.

“Không phải tốt hơn”, anh sửa lại. “Dễ chịu hơn”.

“Dễ chịu không phải lúc nào cũng là tốt. Khi tôi kết hôn, mà nếu tôi có kết hôn thì tôi làm vì tình yêu, Jefferson King à, và tôi chưa nghe anh nói từ ấy bao giờ”.

Anh buông cô ra như thể những ngón tay anh đang bỏng rát. “Đây không phải là tình yêu”.

“Đó chính là điều tôi nghĩ đấy”.

Anh đưa tay luồn vào mái tóc, vuốt ngược ra sau rồi miết tay sau gáy. Cuối cùng, khi căng thẳng trong ngực anh dịu lại, anh nhìn cô, nói nhỏ nhẹ. “Chúng ta đâu có yêu khi chúng ta làm chuyện ấy. Thế thì tại sao chúng ta cần phải yêu nhau mới nuôi đứa trẻ được chứ?”

Cô hít một hơi dài chậm rãi rồi thở ra. “Về những gì mà chúng ta đã làm, không ai trong chúng ta nghĩ đến chuyện lâu dài. Lúc đó chúng ta nồng nhiệt, đam mê và ham muốn thể xác. Nuôi một đứa trẻ khó hơn nhiều, Jefferson à, anh cũng biết rồi đấy”.

“Em biết là đêm đó đâu phải chỉ có dục vọng không”.

Một phút yên lặng trôi qua cô mới gật đầu. “Tôi biết, vâng. Chúng ta có quan tâm, chăm sóc nhau, tôi thừa nhận điều ấy. Song mền không có nghĩa là yêu”.

Anh không thể cho cô thứ mà cô muốn. Anh đã một lần yêu trước đó và khi nó kết thúc thì tim anh cũng băng giá. Những kế hoạch trong tương lai của anh không hề có chỗ cho tình yêu. Thậm chí không hề có trong tầm nhận thức của anh. Vâng, anh có cảm xúc với Maura, nhưng không phải là tình yêu, không hề giống nh những gì anh cảm nhận trước kia.

“Mền thì có sao đâu, Maura. Nhiều cuộc hôn nhân đã bắt đầu từ những thứ còn tệ hơn nữa”.

“Hôn nhân của tôi sẽ không bắt đầu như thế!”, cô nói thẳng thắn. Cô so vai, thẳng người và nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh đã làm hết trách nhiệm rồi, Jefferson King. Anh có thể quay về với cuộc sống của anh. Biết rằng anh đã cố gắng làm điều đúng đắn. Nhưng tôi có thể nói với anh tại nơi này ngay bây giờ rằng tôi sẽ không lấy anh đâu”.

8. Chương 8

Hai ngày sau đó, Maura có cảm giác mình như một con thú bị nhốt trong chuồng. Ôi trời, cô phải lo công việc trang trại, nhưng cứ bị nằm trong tầm mắt dòm ngó của Jefferson King. Nơi nào có cô là có mặt anh. Cô chưa một giây phút riêng nào kể từ khi anh đến trong cơn bão cuối cùng. Cô bước ra khỏi nhà, đã thấy anh đứng đó. Cô cho cừu ăn, anh xắn tay áo lên giúp. Cô đi vào làng, anh cũng đi theo.

Giờ thì cô nhận ra mình đã bắt đầu mong ngóng anh. Tên chai mặt này xem ra sắp đạt được kế hoạch của mình rồi đây.

Mặc dù cô đã thu xếp cho làng mình hoạt động trở lại bình thường với đoàn phim và bạn bè, hàng xóm cô ngay lập tức đón tiếp, phục vụ họ, song Jefferson vẫn ở lại trong toa xe đậu bên ngoài nhà cô. Anh không quay về nhà nghỉ. Không đến ở trong khách sạn tiện nghi. Ôi trời, anh ở lại trong một toa xe chật hẹp để tiện theo dõi cô và nói với cô về tương lai của hai người cho dù cô có thích hay không.

“Xưa nay có ai muốn ra khỏi nhà mình mà phải lén đi như một tên trộm không kia chứ?” Cô lèm bèm khi rón rén đóng cửa lại, co rúm người lại khi tiếng chốt cửa kêu lách cách. Tất cả những gì cô muốn lúc này là được ở một mình. Để nghĩ ngợi xót thương cho thân phận. Để lặng lẽ khóc than. Đòi hỏi như vậy có quá đáng không?

Cảm giác có Jefferson cận kề bữa vây cô. Tình yêu dành cho anh dồn ứ trong ngực cô khiến cô nghẹt thở. Nhưng làm sao cô bày tỏ tình yêu với một người đàn ông cho rằng chỉ cần “mền” thôi cũng đủ xây dựng tổ ấm rồi kia chứ?

Cô búng ngón tay cái tách gỏi con King và con chó chạy lại. Nó chạy hết tốc lực vượt qua cô, chạy thẳng ra ngoài đồng cỏ sau nhà, đuổi theo những con thỏ trong trí tưởng tượng của nó và hy vọng bắt cho được. Maura chỉ mỉm cười. Cô đã thành công. Đã chuẩn êm, vì thế cô hít một hơi thật sâu tận hưởng không khí lành lạnh mùa xuân. Một ngày đẹp trời, chưa thấy bóng dáng gì của cơn bão sắp tới dù biết rằng thời tiết

đẹp này cũng chẳng được bao lâu. Nhưng trong lúc trời quang đãng, cô muốn ra ngoài, hoà mình trong những tia nắng vàng, để mái tóc vờn trong làn gió mơn man.

Trong lúc thong thả dạo bước, cô tự hỏi lòng liệu mình có thể thực sự từ bỏ cuộc sống thanh bình như thế này không. Cô phóng tầm mắt khắp những đồi cỏ xanh ngắt trải dài uốn lượn như một dải lụa mềm mại. Những hàng rào xây bằng đá và những hàng cây oải mình vì gió bão đứng đó như những đài tưởng niệm. Có thể nào cô rời xa được nơi đây?

Nếu Jefferson thực sự thành tâm cầu hôn. Nếu anh làm điều này vì tình yêu hơn là để trách nhiệm thôi thúc, liệu cô có thể bán trang trại của mình, chuyển đi xa hàng ngàn dặm và rời bỏ những đồng cỏ sạch đẹp, mát mẻ để đến nơi đầy rẫy người thì nhau chen chúc sống không?

Câu trả lời tất nhiên là “có”. Vì tình yêu, cô sẽ cố. Có thể cô không bán trang trại, nhưng cô có thể cho một chủ trại khác ở gần đây thuê đất của mình. Cô có thể quay về thăm nom mặc dù cái ý nghĩ rời bỏ nơi đây cào xé trái tim cô làm cô hơi do dự. Vâng. Vì tình yêu cô sẽ cố.

Nhưng nếu chỉ mền thôi thì cô sẽ không đồng ý.

“Em khỏe chứ?”, một giọng nói sâu lắng rất quen thuộc vang lên phía sau cô.

Cô thở dài, như vậy là rốt cuộc cô vẫn chưa thoát được anh ta.

Maura chẳng quay lại, cũng không đi chậm lại, cô la lên, “Tôi khỏe, Jefferson, khỏe y như cái lần anh hỏi tôi cách đây một tiếng đồng hồ ấy.”

Thoáng một cái anh đã bắt kịp cô, cái giò ngắn ngủn của cô chẳng trốn chạy nổi những sải dài của anh. Sánh đôi đi bên cô, anh đút hai tay vào túi quần jean và ngửa mặt đón ánh mặt trời. “Thật thú vị khi được nhìn thấy ánh mặt trời trở lại.”

“Mùa xuân là mùa giông bão”, cô làu bàu và bụng bảo dạ hãy bớt xôn xao. Quá đỗi thất vọng với chính mình bởi chẳng phải vì việc anh kiên trì quanh quẩn bên cô làm cho cô thấy mình như bị mắc bẫy. Mà vì cảm giác của thân xác và con tim cô dành cho anh đang gặm nhấm cô.

Lúc này con tim cô đập dồn dập. Đi sát bên Jefferson làm máu trong người cô chạy rần rần và các dây thần kinh cảm giác của cô nhảy múa loạn cả lên. Mùi hương của anh. Giọng nói anh. Có anh kề bên. Tất cả hoà vào nhau khiến cô khao khát đến khổ sở mà cô biết cảm giác ấy sẽ không bao giờ nguôi.

Và việc anh luôn ở gần bên cô chẳng khác nào tra tấn cô.

“Em đi đâu vậy?”

“Đi dạo thôi.”, cô trả lời, phẩy tay một cái. “Đi lên cái đồng đồi kia và quay về.”

“Ít nhất cũng tới một dặm đấy”, anh nói.

“Ít nhất”, cô liếc mắt nhìn anh và mỉm cười khi bắt gặp cái cau mày ra vẻ nghiêm trọng trên mặt anh. “Tôi tập thể dục quen rồi, Jefferson. Và tôi không cần vệ sĩ ngay trên mảnh đất của tôi đâu.”

Anh đột nhiên nhe răng cười. “Nhưng anh thích bảo vệ cơ thể em.”

Mặt cô đỏ lựng khi anh nhắc đến thân thể cô và những sợi dây thần kinh cảm xúc hoạt động mãnh liệt như có luồng điện chạy rần rần khắp người cô.

Có thể do hormone, cô nghĩ. Cô thường nghe người ta nói phụ nữ mang thai có nhu cầu nhiều hơn bình thường. Vì thế hoàn toàn chẳng phải lỗi của cô khi cô thèm muốn được nằm trọn trong vòng tay anh. Để được anh ôm ấp, lăn trên đám cỏ thơm ngọt ngào và hoà quện hai thân xác vào nhau.

Cô thở nhẹ ra. Không. Chuyện này không phải tại cô chút nào.

“Anh không làm việc với nhân viên của anh à?”, cô hỏi, hy vọng không buông lời thuyết phục anh ở lại trang trại của cô.

“Anh đạo diễn biết phải làm gì mà. Anh không xen vào việc của anh ấy.”

“Nhưng anh lại thoải mái xen vào việc của tôi”, cô mỉm cười mỉa mai anh.

“Em đâu có làm việc. Em đang đi dạo mà.”

“Anh là đồ quá quắt.”

“Anh nghe hoài rồi”. Anh cúi xuống, bứt một cọng thủy tiên dại và đưa cho cô. Bỗng dịu dàng hết sức, cô cầm lấy và xoay xoay đoá hoa xinh xinh trong tay. “Anh định ở lại Ireland bao lâu?”

“Em muốn anh đi lăm sao?”

Không. Tất nhiên là cô không dại gì nói ra từ này rồi. “Anh đâu có cần phải ở đây chứ”.

“Nhưng anh nói có đấy”, anh dừng lại, xoay mặt cô đối diện với anh và từ từ nhìn xuống dưới bụng cô.

Anh không thể thấy được cái bụng bầu của cô bởi cô đang mặc cái áo len Ireland dày cộm. Nhưng cô cảm nhận được anh đang nhìn cô, và cái nhìn đắm đắm ấy có một cái gì đó nói lên anh đang sở hữu nó, làm cô sợ hãi. Và tự đâu đó trong trái tim, tâm hồn cô, Maura thích cái cách anh nhìn cô và nhìn vào nơi đứa con của cả hai đang nằm ngủ.

Nhưng dù cô thừa nhận điều đó, cô cũng biết nó chẳng có nghĩa gì. Anh quan tâm tới cô và con của họ. Nhưng anh không yêu họ.

Cô không muốn dính vào một cuộc sống vô nghĩa, không có tình yêu. Đặc biệt bây giờ cô chỉ nghĩ đến cảm giác của riêng mình thôi.

“Anh không có việc gì làm hả, Jefferson? Mua cả thế giới, làm phim chẳng hạn?”

Anh lại nhe răng cười và bất ngờ một loạt cảm xúc hiện trên gương mặt anh lại là một đòn choáng váng mà cô phải hứng chịu dù bản thân cô này giờ đã đứng không vững rồi.

“Anh đang làm việc đấy chứ”.

“Ở trong toa xe kia hả?”, cô dậm bước đi và nhìn ra phía xa tìm kiếm bóng dáng của con King. Rồi cô nhận ra chú chó mờ mờ trong bộ lông đen, chạy băng băng trên đồng cỏ mệnh mông. Cô mỉm cười.

“Có công nghệ là anh có thể làm việc trong lều được”, Jefferson nói với cô. “Tất cả những gì anh cần là một cái máy tính, điện thoại Internet và một cái máy Fax mà hôm nay anh định đi Westport để mua. Em không phiền nếu anh kết nối với nhà em chứ?”

“Tôi không biết liệu đó có phải là ý hay không...”

“Tốt, cảm ơn em”.

Cô lải nhải gì đó trong cổ họng về chuyện anh ta chai mặt hơn cô nghĩ nhiều. Nhưng cô có phần nào thấy thích thú những gì anh đang làm. Dù cô không có ý định làm cho mình trở thành vấn đề rắc rối, gây khó khăn cho Jefferson nhưng cũng tự hào đôi chút vì đã khiến anh phải vất vả để thuyết phục mình.

“Làm sao mà con bò sống ra được vậy?”

Câu hỏi của anh chặn ngang luồng suy nghĩ của cô và phải mất một hồi cô mới hiểu ra anh nói đến chuyện gì. Cô hơi rúm người lại, nhớ ra. “À. Anh nghe chuyện đó rồi à?”

“Davy Simpson còn kể mãi chuyện đó.” Jefferson ngoác miệng cười. “Mà cứ mỗi lần anh ta kể là tốc độ chạy của anh càng tăng, con bò càng bị lên, càng ác chiến hơn và hung tợn kinh khủng”.

Maura bật cười khi hình dung ra cảnh ấy. “Anh ta có vẻ giống dân Ireland. Bọn tôi không thích gì hơn một người kể chuyện hấp dẫn.”

“Ừm, con bò ấy, Maura. Em cố tình thả nó ra phải không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Có thể cô có nghĩ tới chuyện đó nhưng cô không đời nào làm vậy cả. Thực ra cô đã sợ chết khiếp khi con bò sống ra, sợ nó húc ai đó. “Không, hoàn toàn là một tai nạn. Hôm đó Tim Daley đến giúp việc cho tôi. Tim chỉ mới có 16 tuổi và lúc nào cũng thả hồn theo Noreen Muldoon”.

”Anh hiểu cảm giác ấy như thế nào?”, anh nói lí nhí trong miệng.

“Như thế nào?”

“Không có gì”, anh nói, “Rồi sao nữa?”

“Không có gì khác nhiều với những anh ta kể. Sau khi cho bò ăn, Tim - hồn vía đi theo Noreen nên nó quên chốt cổng chuồng lại và...”, cô nhún vai. “Chỉ là tai nạn thôi, và ơn trời là không ai bị thương hết. Phải mất hơn một tiếng đồng hồ tôi mới nhốt được con bò lại.”

“Em nhốt con bò lại hả?”, anh giương mắt nhìn cô.

“Còn ai khác nữa?”, cô nói. “Xét cho cùng thì nó là bò của tôi mà.”

“Bò của em”. Anh thả gục đầu xuống, cảm như sắp chạm ngực, thở dài.

“Vâng, và chuyện nó sống ra chỉ là do sơ suất thôi nhưng tôi cũng thú nhận luôn chuyện dám cừu chạy điên loạn trong chỗ làm việc của đoàn phim anh thì không phải sơ suất”.

Anh nhướng mày lên nhìn cô. “Chuyện đó không có gì lạ cả.”

“Tôi bức bối. Tại anh không ngó ngang đến tôi”.

King băng qua đám cỏ, phóng về phía họ, mừng rỡ sửa inh ỏi, chạy lại quẩn quanh họ rồi lại biến mất.

“Em có quyền giận anh lúc đó”, Jefferson nói, “nhưng sao bây giờ em cứ bướng bỉnh trên người anh?”

Cô dừng lại giữa đồng cỏ, quanh cô ngập sắc vàng thủy tiên đại đang nở rộ. Bầu trời trong xanh, những áng mây êm đềm trôi như những con tàu đang đi trên mặt biển không gợn sóng. Gió vi vu thổi, cỏ nghiêng ngả múa và xa xa King đang sửa vì vui sướng.

“Đó là những gì anh nghĩ về tôi sao?”, cô hỏi, quay mặt sang, ngược lên nhìn vào anh, mắt cô và anh nhìn thẳng vào nhau và giữa họ không có gì che giấu cả. “Anh có tin là tôi sẽ đầy đoạ anh, bản thân tôi và con tôi vì oán giận không?”

“Không phải vậy sao?”

“Nếu anh nghĩ tôi có khả năng làm được việc đó thì anh chẳng hiểu gì về tôi cả, Jefferson ạ”, cô đưa tay gỡ mấy sợi tóc bị gió thổi vướng vào mắt và nhìn anh chăm chăm. “Tôi đang làm tất cả những gì tốt nhất cho chúng ta. Tôi sẽ không làm một cô vợ tội nghiệp, đáng thương đâu.”

Anh há hốc miệng nhìn cô, “Cô vợ tội nghiệp ư? Em lấy đâu ra mấy từ quái quỷ thế hả?” mỉm cười lắc đầu. “Cả hai chúng ta đều biết rõ anh không hứng thú gì chuyện có vợ. Chuyện có con làm anh lo lắng và anh trở thành người tồi tệ trong mắt người khác. Nhưng anh cười tôi chỉ vì anh thấy thương hại cho ”vị thế khó xử” của tôi thôi”.

“Đó không phải là thương hại,” anh nói. “Là sự quan tâm. Em và đứa con của chúng ta.”

“Chuyện đó không quan trọng. Tôi sẽ không rời bỏ ngôi nhà này đâu, Jefferson, và anh không thấy việc anh cố làm cho tôi trở thành người thuộc thế giới của anh là vô ích sao?”

Tự nhiên cô đưa tay ra, đặt lên ngực anh và cảm nhận trái tim anh đập thành thạch dưới lòng bàn tay cô. “Tôi không hoà nhập được vào thế giới của anh như anh đã hoà nhập vào thế giới của tôi. Chúng ta sẽ phải chịu đựng nhau cả năm và điều đó sẽ hành hạ đứa bé mà nó phải xứng đáng có được tình thương”.

“Nói hay lắm Maura,” anh nói và cầm lấy tay cô. “Nhưng em thừa biết những gì em nói rất mâu thuẫn. Không phải em không hoà nhập được cuộc sống ở Hollywood. Em thừa biết em sẽ sống được ở bất cứ nơi đâu nếu em thay đổi tư tưởng”.

Cô đỏ mặt và cổ giật mạnh tay ra khỏi bàn tay anh đang nắm chặt tay cô.

“Chuyện này không phải vì hai chúng ta mà là vì đứa bé. Anh không muốn phải làm một ông bố vắng nhà, Maura”. Anh cầm chặt tay cô. “Anh không muốn chỉ gặp con một lần một tháng hay chỉ thăm con vào dịp nghỉ hè”.

Bóng mây che khuất mặt trời và gió vù vù thổi.

“Anh sẽ không đi đâu, Maura. Anh cũng không có ý định bỏ đi vì thế em nên tập cho mình quen với việc anh luôn vắng mặt bên em đi.”

“Chuyện đó sẽ chẳng giúp ích gì cho anh đâu, Jefferson. Tôi sẽ không đổi ý đâu.”

“Đừng có nói chắc như vậy”, anh nói giọng quả quyết, “Và đừng nói trước gì cả, coi chừng bước không tới đấy”.

Quá đỗi ngạc nhiên trước cơn bốc hỏa của anh, cô nói. “Cái tôi của anh lớn thật đấy”.

“Nó được gọi là sự tự tin, cưng à”, anh thả từng chữ êm ái cùng một nụ cười quyến rũ. Rồi cúisát vào đầu cô, anh thì thầm, “Và sự tự tin luôn mang lại những gì anh muốn. Hãy tin lời anh khi anh nói anh sẽ có em, Maura à. Vấn đề là anh muốn có em ở đâu thôi.”

Nổi giận vì anh và bực bội vì toàn thân cô cứ căng lên như có một nguồn điện nạp vào, cô khích bác, “Nếu vậy thì anh thật là khờ khạo và đáng thương làm sao!”

Anh cắt đứt bài công kích của cô bằng một nụ hôn làm cô nghẹt thở, tâm trí cô mụ mẫm và thân thể cô rơi vào một trạng thái ngất ngây mê muội. Lưỡi anh xối tung lên tìm lưỡi cô, Maura rên lên trước cuộc “xâm chiếm” của anh. Đã lâu lắm rồi. Đã bao đêm cô đơn gối chiếc, đã bao lần những giấc mơ về anh dày vò cô.

Cô dâng hiến cho thoả nỗi nhớ nhung đau đớn. Nhưng không có nghĩa cô sẽ đổi ý. Chỉ là đôi khi phần nào đó trong con người ta cho rằng có còn hơn không.

Cô vòng tay qua cổ anh và rướn người lên tận hưởng. Cảm nhận thân thể anh ép chặt vào cô. Cô đã mong mỗi chờ đợi. Đã mơ đến giây phút này. Và bây giờ cô đang có nó, cô không quan tâm nó có làm cho tình hình trở nên tồi tệ hay không. Chỉ biết rằng trong giây phút ngắn ngủi này, cô có anh trong vòng tay.

Cả hai giật mình, cùng nhìn xuống chỗ nhô ra giữa bụng cô.

“Anh có cảm thấy gì không?”, cô hỏi.

“Có thấy... gì đó”. Hơi sợ hãi, Jefferson nhích lại gần hơn, đặt tay lên bụng cô, Maura để tay mình chạm vào tay anh. Cô cứ nghĩ còn quá sớm, chưa thể cảm nhận được em bé đập. Nhưng bác sĩ nói với cô em bé sẽ đập bất cứ lúc nào trong giai đoạn này và cô sẽ biết khi chuyện này xảy ra.

Và cô đã thấy.

Một cục gì đó chồi lên, rồi một cú đập nhẹ như thể con cô muốn cho biết sự hiện diện của mình trong khi bố mẹ nó đang trong vòng tay nhau.

Maura xúc động và nhìn Jefferson, cô thấy anh cũng xúc động như cô. Thật là kỳ diệu. Mầm sống đang cựa mình. Một mầm sống mà cả hai đã gieo. Được chia sẻ giây phút thiêng liêng này với người đàn ông đã tặng cô một đứa con yêu là một món quà tuyệt diệu. Nhưng buồn thay giây phút chia sẻ ấy không thể kéo dài hơn.

“Nó hết cựa quậy rồi”, Jefferson thì thầm đầy lo âu. “Sao nó không đập nữa? Không sao đấy chứ? Hay mình đi gặp bác sĩ xem sao”

Cô lắc đầu mỉm cười, “Không cần bác sĩ đâu, đợi một chút...”, cô thì thầm như sợ đứa bé trong bụng nghe thấy và không đập nữa.

“Hình như... đây rồi!” Lần này thì một cục cứng hơn chồi lên kèm theo một cảm giác... lan toả khắp người cô.

Pha lẫn chút lo sợ, hoang mang, Maura quay sang nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên, long lanh hạnh phúc, còn Jefferson ngoác miệng cười ngờ ngạc nhiên như một chàng ngốc.

“Thằng nhóc đập rồi”.

“Vâng. Con bé đập đấy”. Vẫn còn lâng lâng trong niềm hạnh phúc nhưng cô vẫn thoáng thấy được những thay đổi trong đôi mắt anh từ trạng thái vui sướng sang phần khích và tràn đầy quyết tâm.

“Anh không chịu thua đâu, Maura. Hãy quyết định đi”. Anh đặt tay lên bụng cô vỗ nhẹ tỏ vẻ sở hữu rồi thu tay lại. “Nhất định đứa bé ấy phải mang họ King và nó sẽ lớn lên như một ông hoàng, bất chấp mẹ nó có thích hay không.”

“Vấn đề là”, Cara nói “Anh đi sai hướng rồi.”

Jefferson gật gù, ngồi lại ghế của mình và nhìn một lượt toàn cảnh bên trong quán rượu. Tối tăm, ồn ào, ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn vàng và ánh lửa đỏ rực của đám củi mục đang cháy trong lò sưởi. Cả quán nồng nặc mùi bia và mùi dạ len ảm ướt. Trời lại mưa, thế nên quán rượu Lion’s Den lại đông đúc. Dân địa phương tụ tập với bạn bè uống rượu và nghe nhạc, để được ra khỏi nhà trong chốc lát. Và Jefferson lọt thỏm trong đám đông như đã hiểu rõ mọi chuyện và có vẻ đứng về phía anh.

Họ biết anh cầu hôn Maura nhưng cô làm anh thất vọng.

Chỉ nghĩ đến lời khước từ của cô không thôi cũng đủ làm ruột gan anh sôi lên và răng anh nghiến lại vì giận. Không ngờ cô lại trả lời không. Lẽ ra anh phải lường trước điều này chứ.

“Maura mãi là cô gái bướng bỉnh”, Michael trầm tư nói và vẫy tay ra hiệu cho biết là đã thấy vị khách đang gọi bia từ xa.

“Vớ vẩn” Frances Boyle nói chen vào, hớp một ngụm trà. “Đơn giản là con bé có tính cách mạnh mẽ và biết rõ mình muốn gì

“Vâng”, Cara thêm vào, “nhưng một khi chị ấy quyết định rồi thì sẽ không đổi ý nữa đâu”.

“Đúng, đúng”, Michael tán thành bằng một cái lắc đầu buồn bã rồi chỉ tay vào Jefferson. “Hãy nhớ lấy, dù chúng tôi - những người luôn yêu quý cô ấy có nói gì đi nữa thì cô ấy vẫn là một phụ nữ tốt”.

“Tôi biết”. Trong khi Jefferson vẫn còn nhâm nhi ly bia đầu tiên thì quanh anh đã nhưng nhúc nhích lời khuyên cứ như kiến vớ phải một buổi tiệc ngoài trời thịnh soạn vậy.

Hình như mọi người trong làng đều giỏi nói miệng về chuyện làm thế nào để xử lý tình huống này với Maura. Không nên nghe lời ai cả. Từ khi nào mà một người của dòng họ King phải cần người khác giúp đỡ để chinh phục phụ nữ kia chứ?

“Từ bây giờ” một giọng nói rầy rà, len lén nhỏ to trong đầu anh, Jefferson găm lên trong họng đáp trả. Anh chưa bao giờ làm gì mà phải vất vả như thế này cả. Lúc nào cũng vậy, mỗi khi anh bắt tay vào làm việc gì, thì mọi thứ đã bày sẵn rồi. Anh chưa bao giờ đụng phải bức tường nào cứng như rào cản mà Maura dựng lên giữa họ và thật điên máu vì anh không thể nào tìm ra cách phá vỡ nó.

Một người đàn ông nhìn cổ lỗ sĩ đang ngồi ở quầy bar đề nghị. “Mua cho cô ấy một con cừu đực. Nó sẽ đem lại kết quả tốt đấy. Một chủ trang trại sẽ hiểu rõ giá trị của món hàng tốt đó.”

Jefferson khịt mũi một cái. Không lẽ đường đến trái tim cô nàng này là phải đi... qua bầy cừu? anh không cho là vậy. Nhưng khi nghĩ đến điều này, anh có cảm giác như có gì đó đặc biệt khuấy động lòng mình, một thoáng nôn nao. Không phải anh đang cố gắng chinh phục trái tim Maura sao? Không. Chuyện này không phải là chuyện yêu đương. Tự nhủ lòng như thế này anh thấy nhẹ nhõm đôi chút. “Tôi thấy việc mua một con cừu đực cho đàn cừu của cô ấy chẳng giúp tôi ghi được điểm nào đâu”.

“Nó sẽ giúp anh ghi điểm rất nhiều trước mấy con cừu cái đấy”. Ai đó oang oang phát biểu từ phía sau.

Cả phòng rộ lên một tràng cười nhạo, Jefferson chỉ còn biết sững sía với cả cái phòng chết tiệt này. Tốt thôi, dù sao thì mọi người trong làng cũng có được một lúc vui vẻ như thế này.

“Được đó, cũng hay đó”. Anh đang làquái gì ở chốn này vậy nhỉ? Cách quê anh hàng ngàn dặm, xa gia đình, xa chốn mà anh tha hồ vẫy vùng. Ngồi giữa đám dân Ireland đang cố lý giải tại sao người phụ nữ này lúc nào cũng coi thường những điều mà anh cho là hợp lý.

Có người phụ nữ nào dám từ chối lời cầu hôn mà nó sẽ mang lại cho mình một cuộc sống xa hoa không chứ? Ai mà chẳng muốn được như thế chứ? Anh muốn mang lại cho cô một cuộc sống dễ dàng và thoải mái, thế mà cô ném trả vào mặt anh như thể anh đã sỉ nhục cô vậy.

Tiền bạc và quyền lực, cô ấy đã nói như thế, anh nhắc nhở bản thân. Làm như có mối quan hệ rộng rãi và độc lập về tài chính là xấu xa lắm vậy. Anh chẳng hiểu nổi những con người đúng nghĩa là thế nào cả. Anh

cũng là con người thực sự vậy. Anh em nhà anh cũng là những con người đúng nghĩa đó thôi. Chẳng nhẽ cô lại nghĩ rằng một người đàn ông có tiền là kẻ đáng khinh à?

“Cô ta mới là kẻ hợm hĩnh”, anh lải nhải trong khi đám đông bu quanh anh vẫn tiếp tục tranh luận dù anh không tham gia. “chứ không phải mình”. Anh chưa bao giờ đánh giá ai bằng cách nhìn vào hầu bao của họ. Anh kết bạn thuộc nhiều tầng lớp khác nhau, từ thợ máy cho đến ngôi sao điện ảnh. Và dù gia đình anh có tiền, anh cũng chẳng được lớn lên trong cảnh nhung lụa. Họ phải làm việc ở trại chăn nuôi từ tấm bé cho đến lúc trưởng thành, ba mẹ họ bảo rằng nếu họ muốn có một thứ gì đó thì hãy kiếm tiền đi. Vì thế bản thân họ phải đi làm thêm để mua xe hơi cũ, xăng dầu và bảo hiểm. Trong khi bạn bè anh sống trong gia đình gần như chẳng sánh nổi với gia đình anh nhưng lại được ba mẹ cưng chiều, mua cho mọi thứ. Càng nghĩ tới những lời buộc tội và suy diễn của Maura anh càng nổi điên. Anh không cần phải biện minh về cuộc đời anh hay phải xin lỗi về lối sống của mình, chỉ vì cô tự cho là mình đúng thôi.

“Anh bạn có thể thử mua cho cô ấy một căn nhà”, có ai đó gào lên. “Hay một mái nhà mới cho căn nhà cũ kỹ của cô ấy. Nó bị dột tùm lum vào mùa đông”, Frances nói.

“Đừng để ý những gì họ nói”, Cara nói và kéo ghế lại gần anh hơn. Tì hai cẳng tay lên bàn rồi nói, “Để em chỉ cho anh cách chinh phục chị em”.

Anh đưa mắt nhìn cô vài lần và bắt gặp nụ cười rạng rỡ cô dành cho anh. Anh nghĩ Cara là người biết suy nghĩ. Cô biết mình muốn gì - giàu có, nổi tiếng, làm những gì mình thích và theo đuổi đến cùng. Cô không nhạo báng anh về tiền nong của anh. Tại sao cô không nhạo báng? Bởi vì nó là thứ cô muốn mà.

Thầm buông một tiếng thở dài, buồn nản, anh tự hỏi lòng sao người làm cho anh rạo rức không phải là Cara chứ? Như vậy cuộc sống này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng anh lại dính vào một phụ nữ có cái đầu cứng như đá. Chỉ nghĩ đến đây thôi là anh bực mình rồi. Thật không chịu nổi. Maura nghĩ anh là một tên Mỹ giàu có ngạo mạn. Thế thì anh sẽ chứng tỏ cho cô thấy cô đã nghĩ đúng. Nếu cô vẫn tiếp tục chỉ trích anh về chuyện anh có tiền, thì anh cũng sẽ dùng tiền để xử cô.

Trong đầu anh xuất hiện trăm phương nghìn kế. Cái nào anh cũng thích cả. Đã đến lúc phải bắt tay vào việc rồi. Anh nghĩ bụng. Anh chưa bao giờ thất bại bất cứ chuyện gì khi anh đã quyết phải giành được nó. Và đây sẽ không phải là lần đầu thất bại của anh đâu.

“Jefferson? Anh có nghe em nói không đấy?”, Cara huých tay anh một cái. “Em nói là em có cách giúp anh chinh phục chị em”.

“Cám ơn”, anh nói rồi đứng dậy. Thọc tay vào túi quần, anh bước tới quầy tính tiền cùng một xấp bạc, quăng lên bàn, không phải chỉ trả cho anh mà cho cả Cara và hầu hết những người có mặt trong quán bar. “Tôi rất cảm kích tấm lòng của cô. Nhưng đây là chuyện giữa tôi và Maura. Tôi có cách riêng của mình rồi”.

Anh rời khỏi quán và không nhìn thấy Cara lắc đầu và lẩm bẩm một mình, “May mắn nhé. Em có cảm giác anh sẽ cần đến lời khuyên của em đấy”.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau, Maura bước ra ngoài, sẵn sàng đối đầu với Jefferson tiếp. Cô nhìn quanh một vòng rồi thổi phồng một cái làm hơi nước đặc quánh lại thành một đám sương mờ trước mặt cô giữa cái lạnh thấu xương. Một dải sắc màu đầu tiên, rất riêng của bình minh được tô vẽ lên nền trời. Những cuộn mây xám xuất hiện phía xa khơi và cô nghĩ thấy hơi hám của một cơn bão nữa.

“Có lẽ trận bão sắp tới sẽ nhốt anh ta trong toa luôn đây”, cô nghĩ thầm, mặc dù cô không tin cho lắm, và thật tình mà nói, cô cũng không mong điều đó xảy ra. Dẫu anh ta có làm cô bực mình cỡ nào thì cô vẫn thích có anh bên cạnh. Điều này chỉ có thể giúp cô chứng minh rằng cô đúng là bị điên rồi.

Có người phụ nữ nào lại sẵn sàng hành hạ bản thân mình bằng cách lãng vãng gần người đàn ông mà mình không thể nào có được không kia chứ? Nhưng cô làm gì có lựa chọn nào khác? Đâu phải bảo anh ta đi là được. Jefferson chỉ đi khi nào anh ta cảm thấy đến lúc phải đi thôi. Chấm hết. Cô có nói gì đi nữa cũng chẳng làm cho anh ta đi sớm hơn được.

Anh đã thể hiện điều này quá rõ rồi còn gì.

Không còn cách nào khác để thoát khỏi anh ta được nữa, nếu chỉ với chính mình cô sẽ thừa nhận rằng cô đang lưu giữ khoảng thời gian này vào ký ức. Khắc sâu từng khoảnh khắc bên anh vào trong tâm trí mình để sau này khi anh đã thực sự rời xa, cô sẽ vỗ về mình bằng cách tái hiện lại những hình ảnh đẹp đẽ ấy.

Cô định để cho anh ngồi trong chiếc xe tải cũ kỹ, lọc cọc khi cô lái lên đồi cỏ. Thậm chí suốt đêm dài mất ngủ, cô chỉ nghĩ ngợi đến mấy chuyện định nói với anh. Cô trở nên biết suy nghĩ chính chắn, nhẫn nại và mạnh mẽ. Đó là cách duy nhất để xử một người đàn ông như Jefferson King. Tức giận chỉ là hạ sách vì anh đã miễn nhiễm với những tiếng quát tháo, nhiếc móc của cô rồi. Vì vậy cô sẽ tương kế tựu kế, sẽ thực tế hơn vì đây chính là vũ khí tối thượng mà anh vẫn dùng. Cô có thể giải thích với anh một cách đơn giản và thận trọng rằng anh đang lãng phí thời gian khi quyết định ở trong trang trại cô. Chẳng ai có thể ép buộc hay thuyết phục cô làm những thứ mà cô không có ý định làm.

Cô mỉm cười một mình rồi gọi con King và bước ra lối đi khi con chó to hùng chạy xuống hành lang và phóng ra ngoài cửa.

Đoàn làm phim đã làm việc bận bịu trước sân. Sở dĩ cô biết được là nhờ những tiếng quát tháo âm ỉ của nhân viên khi làm việc, tiếng ồn của động cơ và máy phát điện. Maura đã quen với tiếng ồn của đoàn làm phim và cô có cảm giác thật kỳ cục là có lẽ cô sẽ nhớ tất cả những âm thanh ồn ào và tiếng om sòm mà họ gây ra hằng ngày. Và cô cũng sẽ nhớ đến Jefferson.

Tim cô nhói đau khi nghĩ đến điều này, nhưng cô có thể làm gì được chứ? Cô không thể lấy anh khi biết rằng anh chẳng hề yêu cô. Cô không muốn anh cưới cô chỉ vì anh phải gánh trách nhiệm. Không muốn anh làm điều này như để chuộc lỗi lầm. Nghĩ đến đây cô rung mình, sợ hãi. Sống như thế thì có nghĩa gì kia chứ? Anh và cô sẽ được gì?

King đang sửa ầm lên từ bên hông nhà kho nơi cô đậu xe từ khi đoàn làm phim đến. Đang đắm chiêu thì bị nó làm tỉnh lại, cô bước nhanh hơn, tự hỏi không biết cái gì làm cho con chó có hứng thú đến vậy.

Cô quẹo qua góc nhà kho và đứng như trời trồng. Chiếc xe tải cũ kỹ ọp ẹp đã biến mất tiêu, thay vào đó là một chiếc xe tải nhỏ mới cóng, đẹp lộng lẫy, màu đỏ tươi kiêu hãnh trong chiếc nơ trắng thật lớn gắn trên trần. “Gì thế này? Lam thế nào nó lại ở đây? Mà nó ở đây từ hồi nào vậy?”

“Toàn những câu hỏi thú vị?”, một giọng trầm ấm gần đó vang lên. Maura lia mắt nhìn Jefferson, anh đang tựa lưng vào tường nhà kho ra vẻ rất mãn nguyện. Nụ cười toe toét trên gương mặt anh cho thấy anh chính là người bày ra trò này. Nếu như không có nụ cười ấy thì chắc cô không đoán nổi.

“Anh đã làm gì vậy?”

“Anh nghĩ nó khá là rõ ràng rồi mà.”

“Xe tải của tôi đâu?”

“Em muốn nói tới cái cục sắt với mấy cái bánh mòn gỉ hả?”, anh nhún vai. “Tôi cho kéo nó đi cách đây chừng một tiếng đồng hồ rồi. Kỳ lạ khi cô không nghe thấy gì hết.”

Chắc chắn là sáng nay cô có nghe thấy nhiều tiếng ầm ỉ hơn thường ngày, nhưng cô đã quen với việc không thêm để ý đến những tiếng ồn ào huyền ảo của đoàn làm phim rồi.

“Anh...”, Maura nhìn chiếc xe tải mới và thấy mình như bị màu sơn sáng choang và mấy cái bánh xe to cứng cáp cảm dỗ mất, và dù tim cô reo lên vì khao khát có nó. Cô vẫn cố dập tắt nó. “Anh không có quyền.”.

“Anh có quyền, Maura à.”. Anh gượng dậy và bước đến bên cô. Khi anh đến khoảng cách đủ gần, anh lướt tay lên trần chiếc xe tải và mỉm cười, mãn nguyện. “Em không tin là mình sẽ dính tai nạn đang rình rập em phía trước, nhưng hãy nhớ lấy. Em đang mang trong bụng đứa con của anh. Không đời nào anh để cho em tung tăng lái cái xe cùn đó đâu”.

“Để cho tôi...?” Cô há hốc mồm, hít một hơi thật sâu, sẵn sàng cho một cuộc đấu khẩu. “Anh chả để cho tôi làm một cái gì cả, Jefferson King. Tôi không muốn thấy cái thức đồ chơi mới cầu của anh ở đây...”

Anh cười ranh mãnh. “Không, em có muốn đấy”.

Thật khó tin là anh có thể đi guốc trong bụng cô.

“Anh thật là trơ tráo.”, cô gằn từng lời và đi vòng quanh anh. Ánh mắt của cô sục sạo khắp nơi với hy vọng những gì anh nói không phải là sự thật và cô sẽ tìm thấy chiếc xe cũ mềm, rệu rã vì nó đã vất vả bao nhiêu năm của mình đang nằm đâu đó. Nhưng chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả. Tất cả những gì sót lại ở đây là một chiếc xe tải láng bóng, đầy cảm dỗ, với lớp xe hoàn toàn không dấu vết vá vúi, cần gạt nước chống nứt và... cô nhìn trộm vào cửa sổ xe – toàn bộ ghế ngồi bọc da đen tuyệt đẹp. Chẳng phải đây là điều thú vị sao?

Nhưng thôi, quên nó đi, cô nghĩ vậy rồi đứng thẳng người lên rồi nhìn lại anh đăm đăm. “Cái gì làm anh nghĩ là tôi sẽ mừng rỡ trước cái món hàng này chứ?”

“Ôi, hãy tin anh”, anh nói, mở cánh cửa phía tay lái cho cô. “Anh chưa một lần nghĩ rằng em sẽ mừng rỡ. Mà ngược lại anh còn thấy em có vẻ hăm hăm với anh nữa. Em sẽ thấy là em có hăm hăm thế nào cũng chẳng thể ngăn cản được anh đâu.”

Anh chìa chùm chìa khoá đưa trước mặt cô như đang cầm một cái bánh quy nhem nhem một đũa con nít, giận dữ, ngoan cố. “Nhưng em cũng rất thông minh, biết cách che giấu khát khao có chiếc xe tải này, Maura à!”.

Cô nhìn anh chằm chằm, rồi nhìn chùm chìa khoá, rồi lại nhìn anh. Vai cô chùng xuống như lính bại trận. “Anh tinh ranh nhỉ? Tăng bốc tôi lên, rồi hạ tôi xuống chẳng khác nào biến tôi thành một con ngốc”.

Anh nở một nụ cười đắc chí. “Vấn đề mấu chốt là...”, anh nói “anh chỉ lo cho em và đứa bé thôi dù em có đồng ý hay không. Vì thế có lẽ em cũng sẽ phải tập quen dần thôi”.

Liệu có phải là một quyết định sai lầm không nếu để anh ta quan tâm, chăm sóc mình? Cô tự hỏi. Nếu mình muốn hơn thế nữa thì có gì quá đáng không? Lúc trước cô đã muốn anh thừa nhận đứa con của hai người. Nhưng bây giờ đạt được rồi, cô lại muốn một điều mà cô không thể chạm đến được. Cô muốn có tình yêu của anh. Viễn vông.

“Và nếu tôi không quen được thì sao?”

“Em sẽ làm được”. Anh ôm trọn hai gò má cô trong đôi tay mình.

Maura thấy như có luồng điện chạy thẳng xuống tận ngón chân. Sao chỉ đơn giản là một sự tiếp xúc giữa hai làn da mà có thể gây ra nhiều xúc cảm đến mức khắp người cô rung động thế nhỉ? Sao anh không cảm nhận được những cảm giác ấy nhỉ? Tại sao anh không bắt phá sợi dây vô hình giăng giữa hai người?

Anh cúi đầu anh sát vào đầu cô đến mức tưởng chừng khoảng cách giữa môi anh và môi cô mỏng như một làn hơi thở. “Em ương ngạnh, nhưng em là một người thông minh nên cuối cùng em sẽ hiểu được tôi làm điều này là đúng”.

Cô thở dài và nở một nụ cười buông xuôi. “Vậy là tôi thông minh khi tán thành với anh và ngu ngốc nếu làm theo ý mình”.

“Gần như là vậy”.

Cái nhếch môi khinh khỉnh của anh quả là một vũ khí lợi hại, cô nghĩ. Một khi anh sử dụng nó thành thạo đến vậy. Thề có Chúa, cô sẵn sàng làm nạn nhân của anh - người đã mua cho cô chiếc xe tải và thất một chiếc nơ to tướng lên đó. Sao cô lại cãi cò và chống đối người đàn ông đã làm cô bất ngờ không phải bằng những viên kim cương hay áo quần xa hoa phù phiếm, mà bằng một thứ anh biết rõ là cô không chỉ muốn mà còn cần đến nó?

“Anh làm tôi khó xử đấy”.

“Rất vui khi nghe em nói vậy. Nào bây giờ em có muốn thử lái xe dạo một vòng không?”

Chùm chìa khoá đang đưa trước mặt cô và lần này cô chớp lấy. Cô là ai mà có thể cưỡng lại được cảm dỗ này chứ? Hơn nữa, nếu cô thừa nhận sự thật, ít nhất là với bản thân, cô sẽ nói thật sung sướng khi có một chiếc xe tiện nghi để tự tin lái. “Nếu anh cũng đi cùng”, cô nói và cười toe toét, “vào xe và thắt dây an toàn đi.”

Anh làm theo, xé chiếc nơ trắng trên trần và cả hai yên vị trong xe, Maura cho nổ máy và bóp còi trong niềm hân hoan khi nghe tiếng động cơ xịn nổ như tiếng báo gầm gừ. “Cô nàng đẹp đấy chứ nhỉ?”

“Đúng thế”, Jefferson nói và khi cô liếc sang nhìn anh thấy anh đang nhìn thẳng vào cô và nói, “Em đúng là một giai nhân”.

Jefferson đã lo được giấy đăng ký kết hôn. Bây giờ, tất cả những gì anh cần là cô dâu. Nhưng Maura chẳng cho thấy dấu hiệu gì là muốn kết hôn với anh cả. Thậm chí anh đã chuyển đến khách sạn ở Westport, để cô được một mình suy nghĩ. Để chứng minh rằng anh cũng có thể kiên nhẫn như một anh chàng mà cô trông đợi. Nhưng cô có hiểu được không? Bực mình là cô không hiểu. Kết quả duy nhất mà anh đạt được khi làm người “kiên nhẫn” là ba ngày nhớ nhưng cô hơn cả những gì anh nghĩ.

Thậm chí anh còn nhớ cả con chó chết tiệt của cô nữa chứ.

Anh đã phá lệ và anh sẽ sớm quay về với con đường cũ thôi. Anh không thể ở lại Ireland mãi được. Anh có cuộc sống, có công việc đang chờ đợi anh ở quê nhà.

“Giờ chỉ còn có một cách là dùng kế của Cara thôi.” Anh nói trên điện thoại.

“Cara”, Justice hỏi. “Nói lại xem, cô ấy là ai vậy?”. Jefferson thở dài, mất hết kiên nhẫn. “Em của Maura, anh đã kể rồi mà.”

“Anh huyền thuyên kể vanh vách hết tên của mọi người trong cái làng đó trong suốt nửa giờ qua, làm sao em nhớ nổi chứ?” Vậy Cara là em Maura, mà Maura là người làm anh bại trận.”

Jefferson mặt sưng mày xia với cái điện thoại và nói với em trai anh đang ở đầu dây bên kia. “Vâng, cảm ơn vì đã nhắc anh chuyện đó”.

Justice cười và có vẻ như đang ở rất gần Jefferson chứ không phải đang trong trang trại nuôi gia súc của anh ở mãi tận California. “Thứ lỗi cho em vì lấy làm khoái chí, nhưng hình như em nhớ cách đây không lâu anh cũng khoái chí đứng nhìn Maggie đùa em vậy”.

“Chuyện đó khác”, Jefferson nói và bước ra khu vực ban công. Nhìn ra dòng sông, ánh trăng bàng bạc, anh chỉ nghe loáng thoáng tiếng nhạc loạn xạ từ quán bar gần đó. Thành phố cảng này, dù không lớn như Los Angeles, nhưng khác xa ngôi làng Craic và anh đã quen với nét yên tĩnh như thuộc về thế giới bên kia rồi. Anh nhận ra rằng nó chẳng làm cho tâm trạng anh khá hơn. “Đó là em bị đau khổ. Còn đây là anh mà.”

“Phải đấy”, Justice trả lời và vẫn cười lớn, rồi nói với ai đó “Anh ấy nói anh ấy đã cầu hôn đằng hoàng rồi”. Justice thở dài rồi bảo với Jefferson, “Maggie không tin anh”

“Nói là anh cảm ơn vì đã... ủng hộ”. Tự nhiên em dâu của anh lại bênh vực Maura. Lại một lần nữa anh chứng kiến phụ nữ hòa nhau. Đạo này anh đã quá chán phụ nữ mạnh mẽ rồi. Đặc biệt là những phụ nữ mạnh mẽ đang làm anh phát bệnh luôn.

“Thôi nói lại cho em nghe coi”, Justice nói, “Mưu kế của Cara như thế nào?”

Jefferson nhú mày nhìn khung cảnh thành phố. Westport bình tĩnh và nhộn nhịp. Những đôi tình nhân rảo bước bên bờ sông Carrowberg, thỉnh thoảng dừng chân hôn nhau nồng nàn dưới những ngọn đèn đường cổ xưa.

Một khung cảnh nên thơ, anh thừa nhận. Nhưng anh không thích. Anh thích khung cảnh hồ nước bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của Maura hơn.

Chết tiệt thật.

Cả tháng trời rồi, anh nghĩ, kể từ hôm anh chạm vào cô. Không kể đến nụ hôn bị gián đoạn vì đứa con của anh đập trong bụng cô. Và nụ hôn ấy ám ảnh anh cả lúc thức lẫn trong giấc ngủ. Khao khát như con quái vật hung ác đầy móng vuốt, trườn bò trong anh, luôn cào cấu anh. Cách duy nhất để xử con quái vật này là có được cô, mà cách duy nhất có được cô là hứa với cô điều mà anh không thể làm.

Anh như bị mắc trong một mạng nhện mà mỗi lần anh vùng vẫy, cổ thoát là một lần bị siết chặt hơn.

“Anh còn đó không?”, Justice hỏi.

“Ôi, anh đây”, Jefferson quay lưng ra phía ngoài và nói “Mình đang nói cái gì ấy nhỉ? Ồ, đúng rồi. Kế của Cara. Ừm, ngay bây giờ cô ấy đang nói với Maura là anh sẽ cắt vai diễn trong phim của cô ấy nếu Maura không chịu lấy anh”.

“Anh có điên không?”

Vì chính anh cũng nghĩ giống như Justice nên anh khó mà cãi lại được câu nói của em trai anh. Jefferson lăm bầm chùi rửa gì rồi ngồi phịch xuống mép giường. “Không. Mà cũng có thể. Anh không biết nữa”.

“Em nói thẳng nhé”, Justice nói chậm rãi và sâu sắc, “anh đang dùng kế ép mẹ của con anh phải lấy anh đúng không?”

Không hiểu sao khi nghe Justice nói điều này, anh thấy có vẻ như ý tưởng trên là hạ sách. “Ừ, kế hoạch là như vậy đó.”

“Và anh nghĩ là cách giải quyết này sẽ giúp anh chiếm được tình cảm của cô ấy ư?”

Anh lại đứng lên, có cái gì đó cuộn lên trong lòng anh, anh nghĩ đó là cảm giác hoảng sợ nếu mình thuộc mẫu người dễ bị xiêu đổ trước những lời nói ấy.

“Anh có nói là anh đang cố chiếm được tình cảm của cô ấy đâu. Vấn đề không nằm ở chỗ đó”.

“Hay nhỉ”, Justice lăm bầm.

Jefferson cứ nghĩ Justice là người duy nhất trong số anh em của anh sẽ hiểu được bởi Justice là đứa chín chắn, rất trung thành và tôn thờ anh, “Đây là chuyện kết hôn với mẹ của đứa con anh. Đó là việc làm đúng và em cũng biết mà”.

“Chắc chắn là đúng nếu anh yêu cô ấy”.

Cáu tiết lên anh gặng hỏi, “Ai nói đến chuyện yêu đương vậy?”

“Em nói đấy”.

“Thôi đi”, Jefferson bước qua bước lại trong phòng ngủ, và khi anh cảm thấy chẳng đủ chỗ cho anh để đi lại cho hạ hỏa, anh ra khỏi phòng, tiếp tục đi lại như con thoi trong phòng khách. “Đây không phải chuyện yêu đương nữa, Justice, và em trở nên uỷ mị như thế từ bao giờ vậy?”

Một tiếng cười phá lên trong điện thoại. “Em không uỷ mị như anh nghĩ. Em chỉ nói rằng kết hôn với ai đó chỉ vì lỡ có con là một quyết định sai lầm”.

“Đó là những gì Maura vẫn nói”.

“Sáng suốt”, nói rồi Justice quay sang cô vợ của anh, “Nhưng không sáng suốt hơn em, em yêu”. Rồi anh quay lại nói chuyện tiếp. “Jefferson, đừng tự đào sâu thêm hố để chôn mình rồi không thể leo lên được. Anh có thể là một phần trong cuộc sống của con anh mà không nhất thiết phải cưới mẹ của nó”.

“Ừ, anh có thể”, về lý thì Jefferson biết em của anh nói đúng. Nhưng anh không muốn như vậy. Anh không muốn làm một ông bố như một vị khách thì thoảng ghé thăm, mà muốn làm một người cha được ở bên con hàng ngày kể cả những ngày cuối tuần như những người cha mà anh vẫn thấy khắp nơi ở Los Angeles. Anh muốn có một sợi dây tình cảm gắn kết anh và con anh như tình cảm giữa anh và bố anh. Không lẽ vì việc anh tha thiết tạo một mái ấm cho con anh mà bị coi là một tên tồi sao? Có sách nào nói vậy

Có gì sai nào nếu anh muốn sống với mẹ của đứa con anh?

“Vấn đề không phải là chuyện này sẽ như thế nào”, anh chắc nịch, cảm thấy quyết tâm trở lại. Anh đã điều hành được những giám đốc xưởng phim, những người kinh doanh đầy quyền lực và những nhân viên tài chính xuất chúng thì sá chi một cô chủ trang trại xinh đẹp.

“Tuỳ anh thôi”, Justice nói, “nhưng em phải nói là em nghĩ anh đang chuốc thêm phiền lụy đấy”.

“Sẽ không đánh dấu lần đầu tiên thất bại trong đời anh đâu”, anh trả lời buồn bã.

Maura sẽ nổi cơn tam bành. Nhưng anh phải có bằng được cô ở đây để nói chuyện với anh. Và diệu kế của Cara là cách duy nhất anh phải làm.

Có tiếng gõ cửa và nhanh như chớp anh ngẩng đầu nghe ngóng như một con sói vừa thấy bóng con mồi vụt qua. Chắc chắn là Maura. Không ai khác có thể đến đây gặp anh. Và biết chắc là cô sẽ xuất hiện, anh để tên cô dưới quầy tiếp tân, để cô được vào thang máy lên tầng của anh. “Không thể nói chuyện bây giờ được”, anh nói nho nhỏ, “cô ấy tới rồi”.

“Em mong là anh biết mình đang làm gì, anh trai”, Justice nói, “Có chuyện gì thì kể cho em nghe nhé”.

Với những lời có vẻ đầy hy vọng của Justice, Jefferson quăng cái điện thoại lên bàn trà trong phòng khách và bước ra cửa. Anh hầu như không nhận ra vẻ lộng lẫy xa hoa của căn phòng. Nó cũng giống như mọi căn phòng khác ở mỗi khách sạn anh dừng chân. Những lọ pha lê đầy những bông hoa sắc màu rực rỡ trên những chiếc bàn mờ mờ dưới ánh đèn. Mấy cái ghế đệm êm ái được bố trí gần lò sưởi khí đốt để tiện quan sát những ngọn lửa nhảy múa.

Anh đi thật nhanh nhưng thậm chí nhanh như thế cũng không kịp chặn ba tiếng gõ cửa thật mạnh, dồn dập của cô.

Khi anh mở cửa, Maura ngay lập tức vượt qua anh, giận dữ toả khắp người cô. Và tất cả những gì anh có thể nghĩ lúc này là “Chúa ơi, cô đẹp tuyệt”.

Cô mặc chiếc quần jean màu tối đánh bạc màu vài đường và chiếc áo len đỏ sau làn áo khoác đen, cô lột áo khoác, quăng nó lên ghế khi vừa bước vào phòng. Mái tóc dài rối tung vì gió và đôi gò má ửng hồng vì giận dữ.

“Đồ dối trá, nói láo, xảo quyệt, tồi...”

“và cũng... xin chào”. Anh đóng cửa lại và đối phó với cô, quyết tâm chơi đến cùng. Anh thực hiện kế hoạch của Cara, vì vậy anh sẽ nói thật khi anh đã có được những gì anh muốn.

Maura đã hoàn toàn đầu hàng rồi.

“Anh không chào tôi ư, Jefferson King?”. Cô nã những lời bực tức vào anh, cô giơ ngón trỏ lên, lắc qua lắc lại. “Sao anh có thể đứng đó với cái bộ mặt chảnh chọe và tự mãn như thế chứ?”, cô giơ hai tay lên trời bất lực vì không hiểu nổi. “Sao anh làm như vậy được chứ? Sao anh lại hắc ám, hèn hạ...”

“Độc ác?” Anh “giúp” thêm. “Tàn nhẫn? Vô tâm?”

“Đúng vậy”, cô quát lại. “Tất cả những từ đó và còn thậm tệ hơn nữa đấy, thậm chí nó còn cho tôi thấy anh là người không có dây thần kinh xấu hổ”.

Cô còn nóng máu hơn những lần trước mà anh từng thấy khiến anh phân vân không lẽ Justice đã đoán sai. Nhưng anh đã bày ra trò này và anh không phải người lui bước chỉ vì trên đường đi có thêm nhiều chông gai hơn mình nghĩ.

“Tôi biết Cara đã cho cô biết tin rồi”.

Maura “xù lông” lên. Từ lúc em cô đến trang trại, khóc lóc vì đã mất việc, Maura đã không nghĩ gì ngoài việc phải đến đây và nói thẳng với anh chuyện này. Cô lái chiếc xe tải anh tặng cô vào thành phố như một người điên, qua những con đường quen thuộc trong làn nước mắt giàn giụa. Anh chàng tiếp tân nhìn cô và chỉ ngay thang máy, hoàn toàn không có ý định ngăn cô lại. Một lựa chọn khôn ngoan của anh ta.

Bây giờ cô đang ở đây, cơn điên trong lòng cô giờ sôi sùng sục, trào lên. Thái độ khó ưa bất thường của anh như đổ dầu vào lửa. Trông anh hắc ám và kiêu căng khi anh nhìn cô. Anh quá đáng đến mức cô cảm thấy

chỉ muốn đá cho anh một cái. Thật mạnh. Cô phải kiềm chế hết mức để không tung ra cú đá, toàn thân cô run lên vì giận dữ, thất vọng và đau đớn.

Anh đã lòi bộ mặt thật mà cô không thể ngờ. Sao cô không nhìn thấy bản chất của anh ta chứ? Sao cô đi tin người đàn ông này? Dâng hiến cho anh ta? Nghĩ mình yêu anh ta chứ?

Cô nhìn vào đôi mắt xanh lơ và chỉ thấy một thái độ lạnh lùng ném ngược lại. Cứ như anh đứng trước mặt cô mà phần nào đó trong con người anh đã trở ra. Như thể khối óc và con tim anh đã bị mang đi, chỉ còn lại nơi đây duy nhất một thương nhân nhẫn tâm. Lần đầu tiên Maura biết anh, cô đã thấy tính dữ dằn, cương quyết đánh thép của người đàn ông quyền lực bất cứ điều gì anh cho là phải làm để đạt được những gì mình muốn.

Căng thẳng cuộn lên và vỡ tung trong bầu không khí giữa hai người. Cô gần như không thở được, cứ như bị một tấm băng kim loại thắt chặt quanh ngực cô, tim cô.

“Anh đã đi quá xa rồi đó”, cô nói, giọng gần như không thua gì tiếng nghiền kèn kẹt.

“Anh không hiểu em muốn nói gì cả”.

“Đừng có giả vờ ngây ngô. Làm vậy chỉ tổ xúc phạm cả hai mà thôi”, cô nói và quăng cái ví lên trên chiếc áo khoác. “Anh cắt vai diễn của Cara”.

Anh nhún vai, đi ngang qua mặt cô và tiến thẳng tới chiếc tràng kỷ đặt giữa căn phòng xa hoa. “Cô ấy diễn không đạt yêu cầu”.

Cô nhìn theo anh, cô mơ hồ tưởng tượng ra cảnh anh sống trong căn nhà đầy những thứ đẹp đẽ như thế nào. Thấy nơi đây, kiểu sống này có vẻ thích hợp với anh như thế nào. Và dường như nó cũng cho cô thấy sự khác biệt giữa họ. Nhưng Maura dẹp ngay cái ý nghĩ ấy sang một bên và tập trung vào lý do tại sao cô đến đây.

“Nói dối. Chính anh nói với tôi rằng Cara là một diễn viên giỏi. Vì thế vấn đề không phải là do diễn xuất của Cara. Mà là do tôi. Anh nghĩ là anh dùng được người của gia đình tôi để tôi phải hợp tác với anh. Đó là biểu hiện của loại người nhỏ mọn, Jefferson King ạ”.

“Em sai rồi”, anh nói, xoay một vòng và quay lại chỗ cô, đến đủ gần để cô có thể thấy trong đáy mắt anh ngọn lửa giận dữ cùng sự tự tin bốc lên ngàn ngạt. “Đó là dấu hiệu của người đàn ông theo đuổi đến cùng những gì mình muốn bằng mọi cách. Nói trước cho em biết là anh không bỏ cuộc đâu. Anh là Jefferson King, và người của dòng họ King làm những gì mình phải làm để có được thứ mình muốn”.

“Bất cứ giá nào ư?” Cô tìm trong đôi mắt anh bóng dáng của người đàn ông mà cô đã yêu, nhưng không còn nữa.

“Anh đã bảo em chấp nhận đề nghị này, Maura. Em đang mang đứa con của anh trong bụng. Dù có ra sao anh vẫn sẽ làm để đảm bảo là thằng bé được quan tâm chăm sóc”.

Cô biết, về lý, quyết tâm chăm sóc đứa con của anh là một điều tốt. Xét cho cùng thì không phải đàn ông nào cũng làm được như anh phải không? Nhưng Jefferson dùng sự giàu có và quyền hành như một chiếc gậy sẵn sàng đánh bật bất cứ ai ngăn chân anh trên đường đến đích. Cô không thể được và tha thứ cho cái kiểu ấy.

“Anh không có quyền lôi kéo Cara vào chuyện này”, cô nói, thầm chúc mừng cho mình thành công trong việc giữ cho giọng điệu bình tĩnh, nghe dễ chịu hơn, “Đây là chuyện giữa hai chúng ta, không phải chuyện của ai khác”.

“Em lôi cô ấy vào chuyện này từ hồi nào mà em không biết đấy thôi”, anh nói.

“Và vì tôi không đồng ý nên anh dùng chiến thuật bắt ép phải không?”

Anh nhăn mặt đau đớn, hay cô nghĩ như thế. Biểu hiện này nhanh chóng biến mất nên cô không chắc. “Chính em muốn làm cho chuyện này khó khăn hơn, Maura. Không phải anh”.

“Tôi chỉ muốn...”

“Gì cơ?”, anh chộp lấy cô, hai bàn tay vạm vỡ nắm lấy vai cô, giữ yên cô lại. “Em thật sự muốn cái gì, Maura?”

Điều mà anh không có hứng thú nghe, cô buồn bã nghĩ, nhìn vào mắt anh và cuối cùng, cuối cùng thấy người đàn ông cô đã biết và đã yêu đang nhìn cô. Anh cũng bị giằng xé, đau đớn như cô vì những chuyện này, Maura biết cả.

Cô cảm nhận được sự giận dữ của anh chẳng khác nào cơn giận của cô.

Và ôi, anh đã hỏi cô một câu quá là hóc búa. Thật ra cô muốn gì? Cô muốn một câu chuyện cổ tích. Những gì cô muốn là yêu anh và được anh yêu. Muốn được lấy Jefferson King và xây dựng tổ ấm cùng anh. Cô rất muốn có điều đó. Thật ra cô cảm thấy xấu hổ khi thừa nhận dù là với bản thân rằng cô bắt đầu nghĩ đến lời cầu hôn thương hại của anh. Cô biết rằng nếu cô kết hôn vì đứa bé, thì đó là việc làm dại dột. Nhưng ôi, cô khao khát được nói vâng. Được sống với anh. Đi bên đời anh.

Dù ngay trong lúc khát khao cuồng dại, cô cũng biết rằng nếu cô cho phép mình mềm lòng trước lời cầu hôn ấy, cuối cùng rồi cô sẽ hối tiếc.

Vì thế, cô cố chôn chặt những khao khát ấy tận đáy lòng và chỉ nói, “Tôi muốn anh nhận Cara làm việc lại”.

“Và đổi lại em sẽ làm gì cho anh nào?”

Giận dữ trôi tuột đi, thay vào đó là nỗi đau buồn sâu sắc. Cô đưa tay ra cho anh, đan vào nhau khi cô nhìn vào mắt anh. “Không có những thứ anh đang trông chờ đâu. Tôi sẽ không lấy anh chỉ vì. Tôi không thể làm thế. Đối với tôi và với anh. Giam chặt cả ba vào một cuộc sống không ý nghĩa ư? Đó là cái tốt đẹp trong cuộc sống như vậy?”

Anh cúi đầu xuống, trán anh chạm trán cô. “Em cứ đứng đầu cứng cổ chẳng khác gì anh”, anh cầu nhàu.

“Chúng ta là một cặp trời sinh phải không nào?”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt chằm chằm như chờ đợi của cô, anh nói, “Cara có thể quay lại làm việc”.

“Cảm ơn anh”, cô nói, hơi ngạc nhiên là mọi chuyện cũng không khó giải quyết. Xong xuôi nhanh gọn. Toàn thân cô vẫn còn dư âm của cảm giác pha trộn giữa giận dữ và khao khát, và bây giờ... cô phải đi thôi.

Nhưng tay anh giữ chặt vai cô, dịu dàng và ấm áp. Hơi ấm từ tay anh truyền xuống làn da cô, xua tan băng giá mà cô mang trong lòng tưởng chừng như không bao giờ ấm lại. Cô đã cố kìm nén những khao khát, những ham muốn, nghĩ rằng ở bên anh bây giờ chỉ làm cho việc chia tay khó khăn hơn thôi.

Cô không dối lòng, thừa nhận dù trong hoàn cảnh nào thì việc chia tay cũng sẽ làm lòng cô tan nát. Liệu một đêm nữa ở bên nhau có làm đau khổ thêm? Hay biết đâu sẽ bớt đau đớn hơn?

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh kéo cô lại gần hơn, vòng tay quanh người cô, vùi mặt anh vào cổ cô. Môi anh lướt trên làn da cô, cảm giác tê rần chạy khắp thân thể cô. Anh vuốt dọc sống lưng cô làm từng tế bào trong cô bừng tỉnh và reo lên trong sung sướng.

Tim cô thất lại như ngạt thở, cả người cô bùng bùng như lửa đốt và lý trí cô không còn khả năng chống lại thể xác, con tim và tâm hồn cô, vì thế lý trí của cô lặng lẽ buông xuôi để cho Maura chỉ việc phiêu bồng. Nên cô không muốn nghĩ gì hết. Không cần phải nghĩ.

Giữa họ bây giờ là một cảm giác lâng lâng hạnh phúc, mãnh liệt. Cái duy nhất mà họ muốn chính là bản năng – đang cuốn phăng họ đi, đang nhấn chìm hai người.

“Anh đã để vượt mất em”, anh nói, ngẩng đầu lên và hôn lên trán, lên má, lên mũi cô. “Anh không muốn làm thế”, anh thú nhận, “nhưng anh đã làm. Em luôn ngự trị trong trái tim anh và bây giờ anh muốn được ngự trị trong trái tim em”.

“Em cũng muốn thế”. Hơi thở cô đầy khát khao, cô ngẩng đầu lên, hé môi chờ đợi. Anh khao khát một nụ hôn, anh đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng nhưng cháy bỏng làm cô chỉ muốn kéo dài giây phút tận hưởng tuyệt vời mãi mãi.

Những cái vuốt ve dịu dàng của anh đã xé toang hàng rào nhốt chặt cảm xúc rạo rực giữa họ. Maura cảm nhận được anh đang kiềm chế để khỏi bật ra tiếng rên vì hạnh phúc, cô thở dài đầy khoái lạc.

Đây chính là nơi dành cho mình rồi, cô nghĩ, đầu óc cô như chìm vào sự lãng quên tuyệt diệu khi những rung động và khoái cảm ào ạt ulla về.

Anh đưa tay lên, luồn vào mái tóc cô, vòng ra sau gáy, nâng đầu cô và chiếm đoạt đôi môi xinh đẹp của cô. Cô rướn người lên đón nhận nụ hôn, để cảm xúc tuyệt vời chảy tràn khắp thân thể.

Sao cô lại nghĩ mình có thể sống suốt quãng đời còn lại mà không có cảm giác này chứ? Không được nếm trải, tận hưởng cảm giác ngọt ngào này? Làm sao cô vượt qua được cái cảnh hàng tháng trời không có đôi tay này vuốt ve? Và làm sao cô sống những ngày còn lại mà không có anh?

“Đừng xa anh”, anh thì thầm, anh đã dẫn cô băng qua phòng khách, vào phòng ngủ.

Anh dịu cô như thể cả hai đang khiêu vũ, một tay anh đặt lên eo cô, tay kia kéo sát cô vào lòng. Cô ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt anh, căn phòng chậm chậm xoay quanh cô và cô biết cô sẽ để anh dìu bước đến bất cứ nơi đâu.

“Đừng xa em”, cô lặp lại, hơi thở dồn dập cùng ngọn lửa đam mê trong mắt anh, tất cả cho cô biết rằng cô đã chạm được vào anh.

10. Chương 10

Vào phòng ngủ, cô nhìn thấy cửa mở ra ngoài ban công, một làn hơi nhẹ, lạnh giá len vào phòng, tạo một làn sương mỏng bao quanh phòng. Dưới đường, tiếng nhạc vãn vẳng từ quán bar theo gió lùa vào. Chiếc đèn ngủ trong phòng tỏa ánh sáng vàng nhạt ấm áp đủ để xua đi bóng tối.

Anh dừng lại bên cạnh chiếc giường rộng lớn và cởi chiếc áo len cô đang mặc ra để lộ ra chiếc áo sơ mi trắng nhanh chóng bị anh cởi hết nút và quăng sang một bên. Anh tháo chiếc áo ngực của cô nhanh đến không ngờ và tháo hết giày ống, quần jean và cả quần lót của cô. Loáng một cái, cô đã trần truồng trước mặt anh, anh hơi khựng lại vì sự thay đổi những đường nét trên người cô.

Anh chưa thấy cô khỏa thân lần nào nữa kể từ đêm ấy. Và từ đó, cô hơi tăng cân và bụng cô lùm lùm vì đứa bé trong bụng ngày một lớn dần.

Cô quan sát anh khi anh nhìn cô và cô thấy mắt anh trêu mến khi nhìn bụng cô. Đột nhiên cô thấy bối rối, “Em biết là thân hình em đã thay đổi”

“Đúng”, anh nói, nhìn vào mắt cô, thậm chí còn đặt tay lên chỗ nhô cao trên bụng cô. “Em còn xinh đẹp hơn”.

“Ôi”, Maura kêu lên và nhoẻn miệng mỉm cười e thẹn, “Chỉ được mỗi cái nói đúng thôi”.

Anh cũng mỉm cười, bảo, “Em đang run đấy. Để anh đi đóng cửa sổ lại”.

“Đừng”, cô nói “ Không phải tại trời lạnh mà em run đâu, Jefferson. Chỉ vì em khao khát, khao khát anh thôi”.

Họng anh khô khốc, anh nuốt nước bọt một cách khó nhọc, tiến đến phía sau cô, kéo chiếc chăn và tấm trải giường ra. “Chui vào trong chăn đi”, anh nói chờ đến khi cô chui vào.

Rồi anh vội vàng trút bỏ hết áo quần và chui vào lớp chăn đệm ấm áp cùng cô. Maura nhích vào và ép sát người cô vào người anh theo bản năng. Sự tiếp xúc giữa hai làn da khiến cả hai cảm thấy lâng lâng bay bổng. Tuyệt diệu. Cô bật ra tiếng thở sung sướng mãn nguyện, đưa tay vuốt khắp tấm lưng vạm vỡ, rắn chắc, vòng ra cổ anh và luồn những ngón tay thon vào mái tóc anh, kéo đầu anh sát vào cô.

Môi tìm môi, lưỡi quấn vào nhau say đắm và hơi thở quện vào nhau. Họ hòa mình vào nhau trong yên lặng, đắm chìm trong ma lực như thể họ sinh ra chỉ để dành cho nhau những điều tuyệt diệu này.

Cảm xúc dâng tràn và bùng nổ trong cô, Maura chỉ có biết ghì chặt anh trong vòng tay anh khi anh nằm lên người cô. Anh dạng chân cô ra, cô ưỡn hông lên chờ đón anh và trong ánh sáng dịu dịu của căn phòng sang trọng, anh đòi thỏa mãn như đã từng được cô làm thỏa mãn. Anh gấn chặt chỗ nhạy cảm của anh vào của cô, cả hai đắm chìm trong vũ điệu dâng hiến – tận hưởng say mê.

Tim hòa cùng nhịp nhịp. Hai thân thể chuyển động nhịp nhàng trong giai điệu hạnh phúc tuyệt vời và tiếng kêu rên sung sướng tràn ngập khắp căn phòng.

Anh hôn cô khi cơn khoái cảm trong cô lên đến tột đỉnh và cô gọi tên anh khi thân xác lẫn linh hồn như tan ra trong đôi tay dịu dàng của anh. Một chốc sau, cô siết chặt anh khi xuất tinh và rã rời nằm úp trên người cô.

Trong sự yên lặng như tờ, hàng phút hay hàng giờ trôi qua.

Tất cả những gì cô có thể nhận thức được lúc này là cô không muốn đêm nay lui tàn. Không muốn mất Jefferson. Tuy nhiên cô không thể nghĩ ra được cách nào để giữ anh lại mà không làm mất đi niềm kiêu hãnh của mình. Lẽ nào anh không thấy được rằng anh yêu cô? Cô cảm nhận được tình yêu ấy trong cái vuốt ve của anh. Thấy tình yêu trong mắt anh. Cảm nhận được sự dịu dàng trìu mến ẩn trong đam mê cuồng nhiệt và biết rằng nó không phải xuất phát từ nhục dục. Từ đam mê thể xác. Mà có tình cảm trong ấy, và nó là cái gì đó hơn cả sự cảm mến.

Nhưng anh đã giữ chặt, không để thoát ra ba tiếng ngắn ngủi kia. Giữ cho mình một khoảng cách an toàn để không dính vào cạm bẫy tình yêu. Có gì đã khiến anh kiên quyết không trao trái tim mình vậy? Cô tự hỏi.

Trong khi cô đang vật vã với những ý nghĩa ấy trong đầu, anh lăn sang một bên, kéo cô theo và nâng niu ép cô vào lòng. Cô gối đầu lên vai anh, nằm trọn trong vòng tay anh, anh tắt đèn ngủ và yên lặng, không nói gì.

Không biết giây phút này kéo được bao lâu? Cô tuyệt vọng. Đã bao lâu rồi họ làm tan nát trái tim nhau và giờ đây không còn gì sót lại sao?

Anh chậm rãi lần mò tay khắp người cô cho đến khi anh chạm vào bụng cô, để lòng bàn tay áp vào bụng cô. Cô thở dài khoan khoái tận hưởng cái vuốt ve dịu dàng của anh mặc dù cô vẫn nhớ đến ngọn lửa đam mê nồng nàn trong anh. Anh dừng tay, những ngón tay xò rộng ra và cô cảm thấy anh nín thở chờ đứa con đập lần nữa.

Như để đáp lại lòng khát khao của bố mình, đứa bé ban cho anh một cái đạp nhẹ làm Maura mỉm cười còn đôi mắt ngấn lệ.

“Thằng bé cứng cáp lên rồi đó”, Jefferson hào hứng và cô nghe thấy niềm tự hào, vui sướng trong giọng nói của anh.

“Vâng, nó sẽ tìm cách thoát ra sớm thôi”, cô nói và ngạc nhiên vì giọng nói nghèn nghẹn u buồn của mình.

Jefferson quay đầu nhìn cô. “Em khóc đấy à, Sao vậy?”

“Chuyện vớ vẩn ấy mà, không sao đâu”.

Anh nhồm người lên, chống cùi chỏ xuống giường và nhìn cô. Đôi mắt xanh nhạt trở nên xám lại hơn bao giờ hết và trong bóng tối, dường như nó rực lên bởi những tia sáng trong đáy mắt. Maura đắm đuối chìm trong đáy mắt anh, rồi cô đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trước trán anh ngược ra sau.

“Em ổn chứ? Anh hỏi. “Anh không làm tổn thương em và đứa bé đấy chứ?”

“Không, anh không làm tổn thương ai hết”, cô nói, xua đi nỗi lo sợ trong ánh mắt anh. “Chỉ tại dạo này em hay bị xúc động thôi”

“Không phải thế”, anh nói, miệng mím chặt lại, quai hàm căng lên khi anh nghiêng chặt hai hàm răng lại. “Đừng nói dối anh, Maura”.

“Em không nói dối”, cô phản bác, để tay lên ngực anh, đẩy ra, xua anh đi. Nhưng cứ như cô đang cố đẩy bức tường của nhà kho của cô vậy. “Đạo này em hay mũi lòng thôi. Phụ nữ mang thai hay bị hormone tiết ra nhiều hơn làm ảnh hưởng thôi”.

“Đúng, không phải nói dối. Nhưng chưa hoàn toàn đúng sự thật”.

“Ôi, Jefferson”, cô nói trong tiếng thở dài “ Có gì khác đâu?”

“Khác ở chỗ, dù sao chúng ta cũng nợ nhau một lời chân thành phải không?”

“Anh nói đúng”, Maura trầm ngâm, “Tốt nhất là chân thành với nhau. Đặc biệt là lúc này”.

Tới lúc này, cô huých cho anh một cái làm anh oằn người lại và Maura chống tay ngồi dậy trên giường. Quấn chăn và tấm trải giường quanh ngực, cô đưa mắt nhìn màn đêm lấp lánh xa xa qua khung cửa sổ. Khi cô cất tiếng, giọng cô thì thầm như gió thoảng.

“Em chỉ nghĩ tới chuyện em sẽ nhớ anh đến nhường nào khi anh ra đi”.

“Em không phải nhớ”, anh nói và cũng thì thầm “ Em có thể đi cùng anh”.

“Mình đã nói chuyện này rồi mà”, cô nói, đưa hai tay vuốt mái tóc ra sau. “Đứa bé không phải là lý do để mình phải cưới nhau”.

“Nhưng lần này nó không phải là những gì anh nói”, ngay lập tức những lời nói của anh hoàn toàn thu hút sự chú ý của cô.

Maura nhìn anh chằm chằm và cố đọc những điều ẩn chứa trong đôi mắt anh, nhưng bóng tối trong căn phòng này quá dày đặc. “Anh nói gì cơ?”

“Anh đang nghĩ đến chuyện này, Maura à”, anh nói khi bước ra mép giường, với lấy chiếc quần jean và mặc vào. Anh không buồn cài cúc, đi hiên ngang trong phòng, đến bên mép giường cô đang ngồi và đứng đấy, nhìn xuống cô. Tay vòng trước ngực, đứng vững vàng như đang nghênh chiến, anh nói, “Những gì xảy ra giữa hai chúng ta như củng cố thêm ý nghĩa ấy. Chúng ta đã rất hạnh phúc khi ở bên nhau. Đúng vậy, Và em thừa biết điều đó”.

“Em biết”, cô trả lời, tự hỏi anh sắp sửa nói điều gì đây. Cố dằn lòng không được hy vọng, nhưng cô đau khổ vì không tài nào làm được. Cô vẫn không thể để giấc mơ ấy rời khỏi trái tim mình. Cô chờ anh nói tiếp.

“Tốt. Anh rất vui vì em hiểu được. Điều này sẽ giúp anh nói ra chuyện này dễ dàng hơn”.

“Chuyện gì vậy?”

“Đợi chút”, Jefferson nói, anh muốn hai người họ sẽ nói hết những gì họ nghĩ một cách thoải mái lúc này. “Chúng ta đã nói là sẽ chân thành với nhau...”

Cô chỉ chờ đợi anh nói tiếp.

Anh nói buột ra sự thật mà anh đã không định cho cô biết. “Anh không đuổi việc Cara”.

“Gì cơ?”

“Đó là ý tưởng của cô ấy”, anh nói thật nhanh , tặng cô một nụ cười với hy vọng dập tắt cơn giận của cô trước khi tiến thêm một bước nữa. “Ý của cô ấy là làm cho em giận đến mức sẽ đồng ý lấy anh để cho cô ấy được quay lại đóng phim”.

Cô rít lên trong hơi thở, “Với tất cả sự thấp hèn, dễ tiện...”

“Anh biết. Anh nghe những từ ấy đầy tai rồi”. Anh cúi xuống hôn cô, nhanh và dữ dội, chặn đứng những tràng chữ rửa sỉ nhục mà cô sắp sửa tuôn ra. Sau đó, bốt căng thẳng anh nói, “Giờ thì tiếp tục nguồn cảm hứng về sự chân thành... Hãy lấy anh nhé, Maura

Rõ ràng vẫn còn cấu tiết vì trò gian dối mưu mẹo của anh, cô nheo mắt lại nhìn anh, “Chuyện này mình đã nói xong rồi mà. Em sẽ không lấy anh chỉ vì đứa con đâu”.

“Ít ra em cũng nghe anh nói hết chứ. Chuyện này không phải là chuyện của đứa bé. Mà là chuyện của chúng mình”.

“VẬY HẢ?”

Giờ thì anh đã làm cô thật sự chú ý, anh tự nhủ, dò xét tia quan tâm lóe lên trong mắt cô. Và khi anh thích thú nghĩ đến những gì mình vừa đề cập, anh bắt đầu thấy hăng hái hơn. Anh đã từng đương đầu với bao nhiêu đối thủ đáng gờm. Và chuyện này cũng không khác mấy. Anh sẽ thuyết phục cô rằng, anh biết cái gì là tốt nhất và cả hai sẽ cùng nhau chung sống đến trọn đời.

Rất thận trọng, Jefferson đặt tay lên thân hình ấm áp và hấp dẫn với những đường cong rõ rệt của cô. Anh áp lòng bàn tay vào chóp bụng – nơi bao bọc đứa con của họ, cử chỉ xoa xoa bụng như sở hữu của anh không thể qua mắt được Maura. Một hành động đơn giản gắn kết họ với nhau, kết cả ba người làm một mà lẽ ra phải là như vậy.

Anh phải thuyết phục cô. Phải làm cho cô thấy rằng anh sẽ không chịu thua, sẽ không để mất cô chỉ vì cô kiêu hãnh, ngoan cố và bảo thủ. Được ở bên cô lần nữa đã mang quyết tâm này trở lại với anh. Anh sẽ nói rõ cho cô biết hết những gì vừa nảy ra trong đầu anh và rồi cô sẽ hiểu rằng anh đã nói đúng.

Một giải pháp hoàn hảo.

“Anh đang nghĩ gì vậy”?, cô hỏi.

“Anh đang tính đến một cuộc hôn nhân vì lợi”, anh bắt đầu và khi mở miệng nói, anh vội vã, kiên quyết nói cho hết. “Chúng ta hạnh phúc bên nhau và em cũng thừa nhận chuyện đó rồi, vì thế từ chối cũng vô ích thôi. Chuyện tình dục thật tuyệt vời và thực ra mình cũng thích nhau”.

“Thích”, cô lặp lại lời anh.

“Chính xác”. Anh mỉm cười nói với cô. “Hôn nhân giống như một quyết định làm ăn vậy. Ai cũng làm thế cả Maura. Em. Anh. Đứa con. Chúng ta biết rõ hôn nhân của chúng ta là gì vì thế không có nhận thức lệch lạc. Không có chỗ cho cảm giác hụt hẫng, hay vỡ mộng.”

“Vì lợi ư”, cô nói nhỏ. “Hôn nhân là quyết định vì lợi à”.

Anh không thích thái độ ngập ngừng trong giọng nói của cô, nhưng anh chỉ thấy đó là tại cô không có thời gian để nhận thấy hết những cái lợi mà anh muốn đem lại cho cô. Nhưng cô là người thông minh. Cô sẽ nhận ra và sẽ tán thành quyết định của anh nếu anh cho cô thêm thời gian. “Hãy nghĩ thêm đi”.

“Ồ, vâng”, cô khẽ lắc đầu một cách cương quyết, “và trong khi em nghĩ, anh có thể nói cho em biết đâu là tình yêu trong dự định này không?”

Mọi thứ trong anh bỗng chững lại. Anh thấy mình như tách ra khỏi thế giới riêng biệt của anh, Chẳng phải anh đã nói rằng anh sẽ không thốt ra lời cầu hôn nào có bóng dáng của tình yêu trong đó sao? Anh đã khẳng định chắc chắn như vậy rồi mà.

Bực bội trong người nhưng anh không thể nào rời khỏi ánh mắt cô, anh đang đắm chìm trong dòng cảm xúc.

“Tại sao phải có tình yêu trong chuyện này?”

“Hôn nhân không tình yêu chỉ là một thứ nhạt nhẽo, vô nghĩa. Anh không nghĩ vậy sao?”

“Không nhất thiết phải có tình yêu”. Anh cãi lại.

Tại sao cô cứ làm cho chuyện này phức tạp thêm chứ? Khỉ thật. Anh đã vạch rõ kế hoạch cho cô thấy. Đã giải thích với cô anh cảm giác ra sao và họ sẽ được gì. Nhưng thay vì biết điều một chút trong chuyện này, cô lại làm cho anh buộc phải thú nhận hết. Ép anh phải làm tổn thương cô bằng cách nói hết cho cô biết tại sao anh không thể mang đến cho cô thứ mà cô muốn.

Anh hết kiên nhẫn, thổi phồng một hơi bực bội, đứng dậy, quay lưng về phía cô và đi ra ngoài ban công đứng trong màn sương lạnh giá đang ủa vào. Anh đứng yên ngoài đó thật lâu và nghĩ. Giá mà anh đi cách đây hai tuần, thì anh đã tránh được chuyện này. Cả hai đã không phải chịu đau đớn thế này.

Nhưng anh đã không thể rời xa cô. Giờ thì cả hai phải trả giá cho việc nuông chiều cảm xúc của mình. Anh nhìn chăm chăm vào màn đêm rất lâu rồi cuối cùng quay lại nhìn cô.

Cô vẫn ngồi trên chiếc giường, trông thật thanh tao. Mái tóc cô rối tinh, môi cô vẫn còn đỏ tấy vì những nụ hôn của anh. Ngọn đèn ngủ hắt bóng trên nét mặt của cô và đôi mắt cô sáng long lanh khi cô nhìn anh. Anh bắt mình phải cứng rắn lên, chống lại cả biển khơi cảm xúc như đang bóp nghẹt trái tim anh.

“Anh không thể yêu em, Maura”. Cuối cùng anh cũng khe khẽ nói.

“Không thể?” Anh vòng tay trước ngực. “Trước đây anh đã từng kết hôn”.

Cô hoàn toàn im lặng bất động.

Anh không thích điều này. Không muốn khơi lại vết thương cũ. Nhưng không còn lựa chọn nào nữa, đành phải nói ra.

“Tên cô ấy là Anna và cô ấy là tình yêu, lẽ sống của đời anh”, anh nói. Anh phải nói ra điều này để Maura có thể hiểu được điều gì đang cản trở anh đến với cô.

“Bọn anh còn quá trẻ để xây dựng tổ ấm, nhưng dù sao thì bọn anh cũng đã ở bên nhau”. Anh mỉm cười khi những kỷ niệm ủa về trong anh. Giờ đây những kỷ niệm đã nhẹ nhàng, phai nhạt dần theo năm tháng và trở nên xa xôi, nhưng dấu đó trong sâu thẳm trái tim anh vẫn còn đọng lại nét hồn nhiên và những giây phút ngọt ngào của ngày xưa.

“Đã xảy ra chuyện gì giữa hai người?”

“Cô ấy đã qua đời”.

“Em rất tiếc”.

Anh gật đầu. “Cô ấy mất lúc 21 tuổi. Anh chỉ hơn cô ấy một tuổi. Một tai nạn ngớ ngẩn. Anna té xuống cầu thang khi đang sơn trong phòng ngủ. Đầu đập xuống đất”. Anh im lặng trong giây lát, nhớ lại lúc đó cô đứng dậy phỉu phỉu, nói là không sao cả. “Cô ấy có vẻ bình thường lắm nên không đi gặp bác sĩ để khám. Cô còn nói rằng thật vớ vẩn khi làm to chuyện chỉ vì một cái ngã nhẹ như vậy. Cô ấy ra đi trong giấc ngủ tối hôm ấy. Não cô ấy bị tụ huyết.”

“Thật khủng khiếp, Jefferson”, Maura nhỏ nhẹ nói, “Em thật sự tiếc cho anh và cô ấy”.

Anh thoát ra khỏi ký ức ngày xưa và nói nhanh, “Khi cô ấy mất, anh thề là sẽ không yêu ai như đã yêu cô ấy nữa”.

Cô thở một hơi dài nhưng vẫn giữ im lặng. Anh đã hy vọng cô sẽ hiểu. Hy vọng bây giờ cô có thể thấy được những gì anh mang lại cho cô là tất cả những gì tốt nhất anh có thể làm được. Chỉ có thể thôi. Lấy anh với con người hiện tại của anh hoặc sẽ không có gì cả.

Quay lại chỗ cô, anh đứng cạnh giường và nói, “Anh muốn cưới em, Maura. Không phải chỉ vì đứa bé không thôi. Anh thích được ở cùng em. Anh thích có em nằm cạnh anh mỗi đêm. Anh nghĩ chúng ta có thể sống hạnh phúc bên nhau”.

Cô vẫn im lặng và bóng tối đã dày đặc nên anh không thể đọc được những gì ẩn trong đáy mắt cô.

“Em sẽ mang họ của anh”, anh bảo cô. “Anh muốn xây dựng cuộc sống cùng em và nuôi dưỡng con của chúng ta. Nhưng đừng trông đợi tình yêu ở anh, Maura. Bởi vì anh sẽ không bao giờ yêu em”.

Tiếng nhạc xa xa từ quán bar dưới đường vọng lên rõ to trong căn phòng im lặng ngọt ngào. Thời gian trôi qua từng giây chậm chạp.

“Không tình yêu, chúng ta sẽ chẳng có gì cả”, cuối cùng cô cũng lên tiếng và niềm hy vọng của Jefferson như vỡ vụn, chảy thành tro tàn dưới chân anh. Theo bản năng, anh vươn tay về phía cô, nhưng cô chuồn khỏi mép giường, tránh vòng tay của anh. Nhanh như cắt, cô lấy áo quần và bắt đầu mặc vào.

“Maura”, anh gọi cô, tự khen mình đã giữ được bình tĩnh mà anh nghe được trong giọng nói, “nếu em biết nghĩ một chút...”

“Biết nghĩ?”

Cô day nghiến. “Đàn ông các đòi người ta biết nghĩ trong khi mình thì toàn nói những điều nhảm nhí.”

“Nhảm nhí ư?”, anh vòng qua mép giường và nắm lấy cánh tay cô chặt cứng. “Anh đang cố thành thật với em. Để cho em biết anh là ai, để không thể hiểu lầm nhau nữa. Anh không muốn làm em tổn thương thêm nữa, Maura. Em có hiểu điều đó không?”

Cô hất anh ra, xỏ chân vào đôi ủng và hất ngược mái tóc ra sau. “Anh không thành thật, Jefferson. Với em, hay với anh, hay với cả hai ta. Anh trốn chạy tương lai bằng cả cuộc sống ru rú trong quá khứ. Anh lừa dối em, lừa dối cả bản thân anh. Nếu anh chịu mở to mắt ra thì anh sẽ thấy rõ điều đó”.

“Anh không trốn chạy”, anh cúi gắt, thấy như bị sỉ nhục, cứ như cô cầm những thứ anh đã đưa cho cô để quăng trả vào mặt anh.

“Anh không trốn chạy gì cả”.

“Thật buồn thay. Bởi chính anh phủ nhận điều này”.

Cô khoác cái áo ấm vào và kéo xuống, cào cào lại mái tóc và để nó rơi tứ tung trên vai cô, Jefferson khao khát được chạm vào mái tóc cô. Toàn thân anh rung động ao ước lại được có cô nằm trên chiếc giường ấy. Quay lại nơi anh và cô đã nằm bên nhau cách đây vài phút thôi. Cô đi ào ào từ phòng ngủ ra phòng khách và Jefferson nổi bước cô chỉ các cô chừng một hai bước.

“Em đi đâu vậy?”

Cô thở dài, “Em về nhà, Jefferson. Và anh cũng nên quay về đi.”

“Sao cơ?”

Maura quay lại nhìn anh và cô biết nỗi đau trong tim cô hiện lên trong ánh mắt mình, vì đau đớn đến choáng váng. Cô đã hy vọng, mãi cho đến tối hôm nay, rằng anh có thể sẽ tỉnh ngộ và thấy tình yêu ngay trước mắt mình. Cô đã mong chờ anh hiểu ra. Thấy được những gì mà họ có thể có với nhau nếu như anh cho phép mình yêu.

Bây giờ, hy vọng ấy tan thành tro bụi. Anh ta cứ đầu đến mức cứ giữ khư khư lời thề từ đời thuở nào, lúc anh chỉ là một cậu bé mới lớn. Nếu cô không có tất cả ở anh thì cô sẽ không có gì ở anh hết.

“Anh có nghĩ rằng Anna của anh muốn anh như thế này sao?”

“Chúng ta sẽ không bao giờ biết điều đó, phải không nào? Bởi vì cô ấy đã chết”. Giọng anh như tắt nghẹn lại.

“Và anh cũng vậy, tim anh đã chết vì tình yêu đã mất”. Maura nói. “Có một sự khác biệt ở đây là, em tin nếu được lựa chọn, Anna của anh sẽ chọn sự sống. Còn anh thì chọn cách sống trong bóng tối và không ai khác ngoài anh có thể giúp anh thoát ra được”.

Nét mặt anh đăm chiêu xa xôi như tượng đá. “Em muốn sự chân thành. Anh đã trao cho em rồi đấy thôi”.

“Anh đã chân thành. Cảm ơn anh về những gì anh muốn đem đến cho em, Jefferson King à, nhưng em sẽ không lấy anh nếu không có được tình yêu, hay chỉ vì có chút hy vọng sẽ được anh yêu”.

“Maura, tự dừng em nực cười thật đấy”.

“Em không nghĩ vậy”, cô đáp lại lời anh cố giữ giọng bình tĩnh, điềm đạm mặc dù trong lòng cô thúc giục cô hét thật to cho bay mái nhà và gào thét cho thỏa nỗi đau khổ. “Em rất tiếc, Jefferson. Em phải sống thật lòng mình.”

“Anh không muốn em thương hại” anh nạt nộ.

“Tội nghiệp cho anh”. Cô cầm áo khoác lên, đeo cái ví lên và nói, “Nếu anh không quên được quá khứ, làm sao chúng ta có cơ hội để tạo dựng tương lai? Không, Jefferson, tốt hơn là như thế này vậy, anh sẽ thấy thôi”.

“Cách này tốt như thế nào?”

Cô bước ra cửa, nắm lấy tay vịn và dừng lại nhìn anh lần cuối. Thay vì trả lời câu hỏi của anh, cô chỉ nói, “Anh có thể đến thăm con bất cứ lúc nào anh có thể. Anh lúc nào cũng được chào đón nhưng anh sẽ không có được em đâu”.

“Maurra, hãy nghĩ lại những gì em đang làm”.

“Em đã nghĩ. Và em cũng nghĩ giờ thì anh nên quay về nước đi, Jefferson. Quay về Los Angeles và về với cuộc sống nhạt nhẽo mà anh đang kiên quyết giữ khư khư ấy đi”.

“Cuộc sống của anh không vô nghĩa”, anh phản đối khi cô mở cửa bước qua. “Nhưng có một điều em nói đúng, Maurra à. Đó là đã đến lúc anh phải quay về”.

Cô nhìn anh bước tới bên cô, nét mặt trầm tư, trống trải, cô độc. Maurra siết nắm tay thật chặt gồng mình lên để không chìa tay ra chạm vào người anh. Sẽ chẳng thay đổi được gì. Chỉ tổ kéo dài thêm một cuộc chia ly đau khổ này.

Maurra sẵn sàng đón nhận nỗi đau khủng khiếp mà cô biết rằng nó sẽ theo cô suốt quãng đường còn lại. Nhưng thật nhục nhã nếu để anh biết trái tim, tâm trí, linh hồn cô đã hoàn toàn bị anh khuất phục.

Cô sẽ không để cho anh biết rằng cô yêu anh và sẽ mãi mãi yêu anh. Ôi không, cô sẽ trả anh về với cuộc sống của anh, thế giới của anh. Và cô sẽ sống một cuộc sống hoàn toàn không có anh như trước khi anh đến với cô. Cô sẽ thấy lòng nhẹ nhõm vì biết anh sẽ luôn nghĩ đến cô và... đến đứa con của hai người.

Đôi mắt anh lạnh băng khi anh nhìn vào mắt cô, “Anh sẽ gặp lại em sáng mai trước khi anh lên đường”.

Trông anh thật lạnh lùng. Cứ như họ là hai người tình cờ quen biết nhau. Anh đã bước ra khỏi cuộc đời cô, khép lại những gì mà họ đã tìm thấy và chia sẻ cho nhau, và cô tự hỏi làm thế nào mà cô có thể điên dại yêu một người đến tận xương tủy như vậy.

“Tốt”, cô nói hết sức ngọt ngào. “Em sẽ chờ anh”.

“Ngủ ngon, Maurra”, anh nói rồi đóng cửa lại khi cô vẫn còn đứng đó.

“Tạm biệt, Jefferson”, cô nói khi giọt nước mắt lăn trên má.

Đau khổ cũng kéo dài được một tuần rồi.

Maurra khóc đến cạn khô dòng nước mắt. Cô chìm trong tuyệt vọng đến mức em cô – Cara không còn kiên nhẫn với cô được nữa. Cô nhìn đoàn làm phim thu dọn đồ đạc, lên đường khi họ đã làm xong phim, cắt đứt sợi dây gắn kết giữa cô và Jefferson.

Đêm nào cô cũng mơ về anh và ngày nào cũng nhớ nhung anh. Dù cuối cùng giận dữ cũng thôi cô ra khỏi cảnh vật và thương thân, thật sự cô vẫn không tin anh sẽ bỏ cô ra đi. Maurra rời khách sạn mà lòng vẫn tin rằng khi anh quay lại chào tạm biệt, họ sẽ xóa tan bầu không khí căng thẳng giữa hai người, sẽ có một cuộc ân ái tuyệt vời và những lời thề hẹn về một tình yêu bất diệt.

Thay vì như vậy, anh chàng khó ưa này chỉ đến nhà cô với bộ mặt lạnh như băng, móc ra một xấp giấy và đưa cho cô, rồi điềm tỉnh bước đi. Thậm chí anh còn không thèm quay lại nhìn cô một lần, đúng là một tên đàn ông đáng khinh bỉ, cô nghĩ như vậy khi mà bao tình cảm nồng nhiệt của cô đã chìm ngập trong vũng bùn rồi.

Hai ngày qua cơn cuồng nộ của cô bốc lên ngùn ngụt trong lòng cô và dường như nó chỉ chực nổ tung ra. Jefferson đề tiện, cô thấy anh khắp nơi. Giọng nói anh lớn vồn khắp nhà cô. Nụ cười ấy theo cô khắp cánh đồng và thậm chí cũng không thoát được khi cô lái xe vào thị trấn, bởi cô đang ngồi ngay trong chiếc xe tải đồ tươi mà chính anh mua cho cô.

Anh xâm chiếm cuộc sống của cô, làm đảo lộn mọi thứ và biến mất. “Anh là loại người gì vậy?”, cô nói to dù quanh cô chẳng có một ai.

Cô kiểm tra chốt cửa nhà kho nơi nhốt mấy con cừu mẹ và cừu con để tránh gió mưa một cách vô thức. Rồi đi vào nhà, hỏi con King. “Tao có phải là người đáng nhớ không? Có phải là loại người dễ dãi để người ta lang chạ với mình rồi họ chỉ cần nói, “Cảm ơn nhiều, giờ thì tạm biệt nhé” là được sao?”

Có chó kêu ư ử đáp lại và cô biết ơn vì nó đã ủng hộ cô. “Không phải thế đâu. Mà đúng đó. Tao chắc chắn không phải là kẻ không đáng nhớ đến. Anh ta phát cuồng vì tao ấy nhưng không biết đẩy thôi.”

Cô nhớ hết những gì xảy ra trong đêm cuối cùng cô ở bên Jefferson và cầu mong anh cũng sẽ không quên. Và hy vọng nó đang dày vò anh. Mặc dù cô chắc chắn rằng anh đang bị những kỷ niệm về những gì mà anh đã hất đổ tra tấn anh, bao nhiêu đó cũng chưa đủ khóa lập đi hoang vắng trong lòng cô.

“Sao anh lại dám ngoảnh mặt quay lưng với tôi? Với hai mẹ con tôi?”, cô lẩm nhẩm lời nguyên rửa thậm tệ, tất cả những từ ấy cô dành tặng cho cái đầu đẹp đẽ của anh khi cô băng trên sân, con King nhảy nhót dưới gót chân cô. “Ai cho anh cái quyền nói rằng chuyện này đã kết thúc? Chẳng lẽ mình chịu nghe lời anh ta và lặng lẽ rút lui, sợ sệt giống như nữ sinh bị sợ trừng phạt vậy sao?”

Con chó sủa lên và cô gạt đầu như hiểu rằng con vật cứng cổ khổng lồ ấy tán thành những gì cô nói. Cô băng qua sân, qua mấy bậc tam cấp hiên sau nhà và đá văng đôi ủng hiệu Wellington ra khỏi chân. Như đồng cảm với những đau đớn trong cô, ông trời làm mưa suốt mấy ngày qua và trang trại hầu như không khác gì một dòng sông đầy sinh lý. Tất nhiên là con King khoái lắm, đó là lý do tại sao cô phải để một cái khăn cũ và một chậu nước ở cửa sau.

“Vào nhà đi”, cô ra lệnh và con chó to bụng ngoan ngoãn bước vào chậu nước rồi bước ra. Maurra lau khô mấy cái chân của nó, vắt cái khăn lên tay vịn của tam cấp, rồi mở cửa cho cả hai đi vào gian bếp ấm cúng.

“Liệu anh ta có nghĩ là mình sẽ ngồi im, chấp nhận lời tuyên bố của anh ta và tiếp tục sống một cuộc sống như xưa không nhỉ?”

Cô cầm ấm trà lại bồn nước, đổ đầy nước và đun lên. Khi ngọn lửa tấp vào chiếc ấm đồng, cô gõ nhịp mấy ngón tay lên bếp một cách nôn nóng.

“Làm sao mà anh ta không nghĩ như thế được chứ, Maurra, mi đúng là ngu ngốc. Không phải mi cũng quay lưng với anh ta đấy sao? Chẳng phải mi đã để vuột anh ta khỏi tay mình mà chưa một lần nói yêu anh ta đấy thôi?”

Chịu hạ thấp mình để thừa nhận những điều đó. Maura thừa nhận tối hôm ấy, cô đã để nỗi đau và thất vọng của mình làm phản ứng của cô đối với Jefferson trở nên thái quá. Nếu cô không quá choáng váng vì lời tuyên bố của anh rằng anh đã một lần yêu và sẽ không thể yêu thêm lần nào nữa, thì có lẽ đã giữ vững lập trường rồi. Có lẽ cô đã nói hết suy nghĩ của cô như thế nào về người đàn ông sợ hãi tình yêu. Có lẽ cô đã...

“Chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu. Không tốt cho ai trong chúng ta cả. Có gào thét đến thủng trần nhà thì cũng được gì khi anh không hề nghe được?”

Anh ta phải nghe, cô nghĩ. Cô phải làm cho anh ta nghe. Luồng suy nghĩ của cô bỗng khựng lại và cô xoay người lại, nhìn chăm chăm c điện thoại màu vàng để trên quầy.

Trước khi quyết định làm việc đại dột, cô bước thẳng đến học tủ gần chỗ để điện thoại và rút ra bốn tờ giấy mà Jefferson để lại cho cô.

Số điện thoại và địa chỉ của những người mà anh có thể nghĩ ra lúc đó được đánh máy rõ ràng và in ra, anh làm gì cũng rất hiệu quả, Jefferson của cô, anh là Jefferson của cô – một người đàn ông vô cùng ương ngạnh.

Cô nhìn vào danh sách. Số điện thoại di động của anh, số của mấy anh em nhà anh, anh em họ của anh, văn phòng làm việc của anh, nhà anh và nhà nghỉ trên núi, thậm chí cả chỗ ở của anh ở London và Paris. Buổi sáng cuối cùng anh ấy nói là không muốn cô gặp rắc rối trong việc liên lạc với anh nữa.

Anh ta có cả bộ thông tin một khi anh ta muốn, cô trầm ngâm đưa ngón tay lên danh sách.

Nhưng cô sẽ không gọi thẳng cho Jefferson đâu. Cô tự dặn lòng. Không. Những gì cô phải nói với anh chỉ có thể nói khi gặp trực tiếp mà thôi, vì thế nếu cần cô sẽ làm cho anh sáng mắt ra. Cô có ít nhất ba lựa chọn. Cô chọn một cái tên nghe quen thuộc nhất và nhấn phím gọi.

Khi nghe một giọng trả lời điện thoại cộc lốc vang lên, cô nói “ Xin chào, có phải Justice King, em của Jefferson đây không?”

Một hồi im lặng thật lâu, rồi cô nghe, “Vâng. Nghe giọng nói của chị em có thể đoán được chị là Maurra”.

“Đúng, là chị đây”, cô nói, lòng rộn rã vì biết được ít ra anh chàng ngốc nghếch mà cô yêu đã kể về cho anh em nhà anh nghe rồi. “Chị có chuyện muốn nói với ông anh ngốc nghếch của em. Chị muốn hỏi em không biết em có thể giúp chị không?”

Có tiếng cười khùng khục như bị cổ ghì lại chạy qua điện thoại , rồi tiếng Justice lên tiếng, “Chị đang định đi một chuyến sang Los Angeles à?”

“Ừ,” cô trả lời, kế hoạch hình thành trong đầu cô khi cô nói, “Ngay khi chị nhận được vé”.

“Không cần phải thế đâu,” Justice nói. “Khi nào chị có thể sẵn sàng lên đường?”

Hơi nước sôi phụt ra vòi ấm, Maurra bước tới tắt bếp. Trong khi tắt bếp, cô quyết định sẽ nhờ ai trông nom giúp trang trại trong vài ngày và khi đã tính toán xong xuôi trong đầu, cô nói, “Chị sẽ sắp xếp xong công việc vào tối mai.”

“Vậy thì chuẩn bị hành lý đi Maura,” Justice nói “Em sẽ cho máy bay của gia đình King chờ chị sẵn ở sân bay. Chị chỉ lo giấy thông hành thôi”.

Cô há hốc kinh ngạc trước sự hào phóng này. “Không nhất thiết phải như vậy đâu”, cô bảo, “Chị chỉ gọi em, nhờ xem em có thể sắp xếp cho chị gặp Jefferson ở chỗ nào đó để nói chuyện thôi”.

Justice bật cười và cô thích tiếng cười ấy, cảm thấy như mình tìm được đồng minh trong cuộc chiến riêng tư này.

“Maurra, nói thật nhé. Em làm chuyện này vì em thôi. Ông anh của em suốt ngày cáu kỉnh từ khi đi Ireland về khiến bọn em hết chịu nổi. Vợ em nói rằng phải có lý do gì đó và cô ấy nghĩ lý do chính là chị”.

Giờ thì cô cười toe toét khi biết được Jefferson cũng đau khổ như cô. “Không biết đó có phải là tin đáng mừng không nữa”, cô lí nhí.

Justice cười lớn, “Ồ, vâng. Chị và Maggie sắp trở thành bạn tốt rồi đây. Em thấy rõ điều đó”.

Hai người không nói gì một hồi rồi Justice tiếp tục, “Khi chị đến đây, chị định sẽ làm gì?”

Maurra dựa lưng vào quầy và kể tỉ mỉ cho em trai của Jefferson nghe hết những gì cô định làm. Hai người sàng lọc ra các chiến lược. Khi cô dập máy, lần đầu tiên trong suốt mấy ngày qua cô tự tin trở lại.

“Jefferson King, anh không biết cái gì đang chờ đợi anh đâu”.

11. Chương 11

“Có cái gì quan trọng mà anh phải vác xác tới tận cái trại chăn nuôi này vậy?”, Jefferson đóng sầm cánh cửa xe hơi lại và nhìn vào mặt cậu em.

“Chỉ một vài chuyện mình cần phải bàn”, Justice nói. “Nhưng trước tiên, em phải nhốt con ngựa con này vào chuồng cái đã”.

Anh đi theo Justice tới khu thả ngựa và nhìn em trai nhảy phóc qua hàng rào, qua mấy vùng đất bắn thỏ quá rộng lớn đối với một người bị cà nhắc như em của anh. Justice và Maggie trở lại với nhau sau tai nạn ấy vài tháng, chân của em anh bây giờ đã bình thường như lúc đầu rồi.

“A, anh đây rồi”.

Jefferson quay lại, nhìn thấy em út của anh, Jesse, đang tiến về phía anh. Một cự vận động viên lướt sóng, giờ đang là một thương nhân thành đạt, quản lý một bãi biển, bán dụng cụ lướt sóng và quần áo thể thao. Nói đúng ra, giờ này Jesse phải ở bãi biển Morgan chứ. Nó đang làm gì ở cái trại chăn nuôi này nhỉ? Một thoáng nghi ngờ bỗng vụt qua trí óc Jefferson, nhưng anh không thể đoán được chuyện gì, nên bây giờ đành cho qua luôn.

“Em đang làm gì ở đây vậy?”, Jefferson hỏi, nhướn mắt lên nhìn Justice đang nắm dây cương dắt con ngựa non ra khỏi chuồng.

“Bella muốn đi thăm Maggie, nên em đi theo ấy mà. Còn anh làm gì ở đây? Jesse cười nhăn nhở hỏi, “Ai làm phim cho anh mà anh lang thang trong trại chăn nuôi này vậy?”

“Anh đâu có lang thang. Justice bảo là có chuyện cần nói với anh. Mà Maggie với Bella đâu?”

Jesse nhún vai. “Đi mua sắm thì phải?”

Anh cảnh giác quay về phía chuồng gia súc. Rõ ràng là có chuyện gì mờ ám đây. Các cô vợ thì đi đâu mất. Chỉ còn hai thằng em trai ở đây. Nghiến răng trèo treo, Jefferson bước thẳng tới chuồng gia súc. Bước vào bên trong tối om, Jesse nói gót anh, Jefferson nói thật lớn, “Justice, em có định nói với anh là em muốn gặp anh để nói chuyện gì không hả?”

Justice làm lơ, cứ dắt con ngựa vào chuồng. Khi xong việc, Justice nhìn anh trai và mỉm cười. “Jesse và em nghĩ đã đến lúc anh em mình ra khỏi đây để hỏi xem đang có chuyện quái quỷ gì với anh vậy?”

“Anh biết ngay là có chuyện gì mờ ám ngay từ phút gặp Jesse ở đây mà”. Anh cúi tiết nhìn hết người này đến người kia. “Anh không trông mong có cuộc nói chuyện này tí nào. Em đang cố nói cho anh biết là em đang chõ mũi vào chuyện của người khác hả?”

“Anh nói sao cũng được”, Jesse nói, vỗ vào lưng anh. “Đã đến lúc, anh trai thân mến phải bỏ cái kiêu khó ưa ấy đi và nói cho bọn em biết có chuyện gì nào”.

“Chuyện này thật là dở hơi”, Jefferson nói, dậm bước đi về phía chiếc xe hơi. “Anh đi về công ty đây. Hai đứa cứ ngồi với nhau mà phân tích tâm lý nhé”.

“Ở công ty chả ai muốn anh tới đó đâu”, Justice nói nhỏ, giọng khá bình tĩnh.

Câu nói của Justice làm anh đứng lại. Jefferson lần lượt ngó trừng trừng hai thằng em trai. “Ý em muốn nói là bọn họ cũng dính vào chuyện này à?”

“Joan cảm ơn em nhiều lắm”, Jesse nói trong tiếng cười khoái trá. “Hình như anh khổ sở từ dạo đi Ireland về”.

Anh không thể chối cãi, Jefferson nghĩ, đưa tay vò đầu với điệu bộ đầy giận dữ.

Trở về một tuần nay và mọi thứ đảo lộn lên hết. Anh đã mong mỏi được về nhà, chui đầu vào đồng công việc như thể chưa bao giờ đi khỏi đây và quay lại cuộc sống thường lệ của mình. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Anh không yên lòng. Không thoải mái. Anh cảm thấy như vậy và không thể nào tìm ra cách giải quyết.

Tâm trí anh cứ trôi dạt về Ireland. Về những ngọn đồi xanh mát, về căn nhà trong trang trại ấy.

Về Maura.

Anh đã để lại Ireland quá nhiều mà khi quay về Los Angeles anh chẳng lấy lại được bao nhiêu. Trước đây lúc nào anh cũng yêu thích cuộc sống của mình, vậy mà bây giờ anh thấy sao Los Angeles và công việc mà anh yêu thích bỗng dưng chẳng khác gì một thứ giả tạo, ảo tưởng. Tại sao anh lại thấy cô đơn khi quanh anh có hàng trăm người? Sao anh lại thức giấc giữa đêm, tìm kiếm Maura?

Tất nhiên là anh biết tại sao. Đơn giản là anh không còn như xưa nữa. Những tia nắng chói chang và những làn gió của vùng Santa Ana nóng nực khác h với tâm trạng của anh, khác với trái tim đang mong chờ được tìm thấy lại những gì anh đã đánh mất.

“Vậy là”, Justice ngừng lại nói với ông anh trước khi đẩy Jefferson vào nhà. “Anh sẽ nói cho bọn em chuyện này phải không?”

“Ừ”, anh trả lời. “Anh sẽ kể”.

Phòng làm việc của Justice mang phong cách của nam giới. Ghế bọc nệm da, kệ đầy sách và một cái bàn rộng kê sát tường. Tất nhiên mấy cái mớ đồ chơi vương vãi khắp sàn nhà là dấu vết cho thấy cậu con trai của anh - Jonas đã chơi trong phòng này. Ba anh em ngồi vào ghế, tay ai cũng cầm một chai bia mát lạnh lấy trong tủ lạnh ra.

Sau một hồi lâu không nói gì, cuối cùng Justice lên tiếng hỏi “Thế có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã đến rồi bỏ anh mà đi vậy?”

Jefferson cười khẩy, “Hay nhỉ?”

“Không quan tâm “hay” hay “dở” gì ở đây. Bọn em chỉ muốn biết có chuyện gì đang xảy ra thôi”.

Jefferson đứng phắt dậy, uống một ngụm bia mát lạnh và bắt đầu đi lại như con thoi. Bực bội chạy khắp người anh, dồn hết lên những bước đi của anh, đổ thêm lửa vào tâm trạng cáu kỉnh mà có vẻ sắp sửa sôi lên sùng sục. “Anh mà biết là anh chết liền. Không hiểu sao anh thấy có gì đó không ổn. Cứ như là anh đã nhầm đường lạc lối vậy”.

“Cũng dễ quay đầu lại mà”, Jesse ý kiến.

“Vậy ư?”, Jefferson nhìn Jesse đăm đăm. “Quay lại thì sẽ thay đổi mọi thứ, em tưởng dễ lắm sao?”

“Dễ hay không còn tùy vào nỗ lực của anh để nhận thấy anh sẽ được gì và mất gì”. Justice trầm ngâm, ngụ ý bảo Jesse hãy kiên nhẫn thêm. “Vậy anh rẽ nhầm đường chỗ nào vậy? Có phải Maura không?”

“Anh bắt đầu nghĩ việc bỏ lại Maura là một sai lầm trong đời anh. Nhưng làm sao anh có thể làm khác được? Cô ấy sẽ không đời nào cho anh lén lút đâu. Chưa thấy ai ngang ngạnh như cô ta cả”.

“Có vẻ cô ấy thích hợp với anh nhất đấy”, Jesse phát biểu và lãnh ngay một cái nhìn nãy lửa.

Jefferson nhìn Justice. “Anh đã bảo là cô ấy có thai với anh”.

“Vâng, anh đã kể rồi”.

“Anh đề nghị cô ấy lấy anh”, anh hớp một ngụm bia.

“Vậy là anh đã làm hỏng lời cầu hôn?” Jesse hỏi. “Cũng dễ sửa thôi”.

“Không phải vậy”. Anh hít một hơi, rồi chăm chú nhìn cái nhãn của chai bia cứ như trên đó in sẵn từng câu trả lời mà anh bị hỏi vậy. “Cô ấy muốn có một cuộc hôn nhân thực sự đúng nghĩa”.

“Hình dung nổi không?”, Jesse khoái chí, châm chọc anh trai.

Jefferson phóng tia nhìn chòng chọc vào đứa em út của anh và ủ dột ngồi vào ghế. “Nếu em không giúp được gì thì làm ơn im miệng giùm cái”.

“Anh đâu cần ai giúp”, Jesse đập lại, “Mà anh thì cần được chữa bệnh thôi. Tại sao anh không thể mang lại cho cô ấy một cuộc hôn nhân đúng nghĩa chứ?”

“Bởi vì anh đã yêu rồi. Yêu Anna”.

Ngay lập tức, cả hai em trai của anh im bật. Giờ thì cả hai cứng họng rồi?

“Bọn em có hiểu không? Nếu bây giờ anh thừa nhận anh yêu Maura”, anh nói, “tức là anh đang nói rằng Anna không còn quan trọng trong lòng anh nữa. Rằng những gì mà bọn anh chia sẻ cùng nhau có thể thay thế được”.

Justice lắc đầu, duỗi hai chân ra trước và giữ thẳng bằng chai bia trên cái bụng phẳng lì của mình.

“Đây là điều ngớ ngẩn nhất mà em được nghe đấy”. Anh nhìn sang Jesse, “Em nghĩ sao?”

“Ồ, đúng đấy”, Jesse tán thành. “Đa số thiếu thiếu số rồi”. Nhìn sang Jefferson, Jesse nói tiếp, “Sao thế? Lẽ nào anh chỉ được phép yêu duy nhất một người suốt đời?”

“Không”, Jefferson nói lí nhí, nhận ra rằng lời bày tỏ của anh thật ngớ ngẩn. “Ý anh không phải vậy”.

“Vậy ý anh là sao?”, Justice hỏi. “Là Anna muốn anh sống đơn độc và cô đơn suốt phần đời còn lại để chứng tỏ rằng anh yêu cô ấy à?”

Jefferson nghĩ đến người phụ nữ trẻ trung mà anh yêu và đã mất từ lâu lắm rồi. “Không”, anh thừa nhận, “cô ấy không muốn thế”.

Kỳ cục thật, nhưng đây là lần đầu tiên anh nhận ra rằng trong tâm trí anh, hình ảnh của Anna và khoảng thời gian bên nhau của hai người đã trở nên mờ nhạt. Anh suy luận, phỏng đoán rằng thời gian đã làm phai mờ vết thương lòng. Chỉ còn lại cảm giác mơ hồ về tội lỗi khi không thể theo người mình yêu sang thế giới bên kia, vì anh phải tiếp tục sống. Tiếp tục giữ lấy hơi thở dù người mình yêu đã mãi mãi không còn nữa.

“Jefferson”, Jesse gọi nhỏ nhỏ, “Ví dụ anh có một đứa con rồi, anh yêu đứa con ấy, thì anh có thể yêu đứa con mà Maura mang trong bụng nữa không?”

“Hỏi gì ngớ ngẩn vậy”, anh bật lại.

“Vậy à?”, Jesse cười nhạo anh. “Vậy mà anh đứng đó nói với bọn em là anh không thể yêu Maura vì đã yêu Anna rồi. Làm sao mà nghe lọt lỗ tai cho được?”

Không phải vì yêu Maura mà anh có cảm giác như phản bội Anna, Jefferson thấu hiểu. Thật ra Maura mang lại cho anh nhiều cảm xúc hơn những gì mà anh từng biết đến. Nhưng anh không thể nói với em của mình chuyện này được. Họ nghĩ anh bị điên rồi.

Trong lúc anh cảm thấy khó chấp nhận chuyện này, anh chợt nhận ra rằng tình yêu của anh đối với Anna là tình yêu của một thanh niên mới lớn. Ngây ngô, vụng dại và tình yêu ấy đã kết thúc trước khi được thử thách. Nhưng bây giờ anh có thể yêu nhiều hơn thế, sâu đậm hơn thế nữa, vì anh trưởng thành rồi, biết nhiều hơn và nếm trải nhiều hơn. Cuộc sống muôn màu và thời gian đã làm cho anh hơn cậu thanh niên ngày xưa nhiều mặt, nên cảm xúc của anh cũng khác hẳn thuở còn đôi mươi. Đơn giản chỉ là vậy thôi phải không? Liệu có phải anh đã bỏ lỡ, không nhận thấy điều này vì anh khư khư quyết tâm dành cho Anna tất cả lòng thủy chung mà anh cho rằng cô xứng đáng được hưởng?

Justice nói đúng, Anna sẽ không muốn anh sống đơn độc và trống vắng suốt quãng đời còn lại với một lòng tôn thờ cô. Tim anh nhẹ nhõm như vừa thả cục đá mà anh phải đeo xuống, lần đầu tiên trong suốt mấy tuần qua anh mới thở được một hơi dài khoan khoái như vậy.

“Có Chúa chứng giám là em chẳng mấy lão luyện ba cái chuyện này đâu” Justice nói. “Em phải mất khá lâu để nhận ra rằng em đúng là ngu xuẩn khi để mất Maggie. Nhưng em đã tỉnh ngộ kịp thời. Anh có định nói lời nào tương tự như vậy không?”

Tay Jefferson nắm chặt chai bia. Anh biết anh đang muốn gì lúc này, nhưng liệu anh có khả năng làm cho Maura tin anh không đây?

“Ừ, có đấy”, anh nói to, hình dung ra gương mặt ngớ ngẩn của Maura khi anh xuất hiện trước hiên nhà cô. “Anh sẽ đi Ireland”.

“Đi bao lâu?”

Anh nhìn Jesse “Ồ luôn”.

“Cái hãng phim thì sao?” Justice hỏi.

“Anh có thể quản lý qua điện thoại và fax” Jefferson trả lời trong khi đặt chai bia lên chiếc bàn gần nhất. “Và cũng không khó mấy để quay lại đây nếu có việc anh phải trực tiếp xử lý”.

“Anh? Sống ở trang trại?”, Jesse hỏi, ngoác miệng cười.

“Anh sống ở trang trại” anh lặp lại, trong đầu đã sắp xếp chuyển chuyển nơi sinh sống, đến với người anh yêu. “Có gì mà khó tin dữ vậy? Trời, chúng ta được lớn lên ở trại chăn nuôi kia mà! Maura sẽ không thấy

hạnh phúc ở nơi nào khác, với lại anh có thể làm việc ở bất cứ nơi nào mà”. Anh nở một nụ cười rộng ngoác. “Anh phải quay lại đó. Xem xem cháu của Michael chào đời chưa. Coi Cara đi về London chưa. Và mùa này là mùa cừu sinh nở, vì vậy Maura sẽ thiếu nhân lực đấy...”

“Cừu non hả?”

Jefferson cười biếm về mặt sưng sốt của Justice. “Anh biết. Em là một người có máu chần nuôi súc vật từ nhỏ, nhưng em sẽ phải sang thăm mấy con cừu của bọn anh đấy”.

Chúa ơi, anh có cảm giác như mình có thể leo bao nhiêu ngọn núi, chạy như bay hết các nẻo đường ở Ireland. Anh biết anh muốn gì. Anh muốn tất cả. Nếu Maura không đồng ý nữa, anh sẽ bắt cóc cô, kéo cô đến gặp cha xứ trong làng và cưới cô dù cô có thích hay không.

“Anh phải đi thôi”, anh nói, nhìn vào đồng hồ và tính nhẩm xem có cần phải thu xếp lệ làng không rồi ra sân bay.

Jesse và Justice liếc mắt nhìn nhau và cũng không có gì lạ khi Jefferson tỏ ra hơi tò mò trước cách nhìn của họ. Nhưng lúc này, anh đang bận bịu với kế hoạch đoàn tụ với Maura nên chẳng để ý nữa, anh bước ra khỏi nhà, hai ông em trai đi theo sau. Nhưng khi anh tới chiếc xe hơi, anh khựng lại.

“Chuyện quái gì thế này?”

Cả bốn bánh xe đều xẹp lép. Chiếc xe thể thao nhỏ nhắn màu xanh ngọc bích gần như nằm “xả hơi” trên mấy cái niềng bụi bặm vì đường xa. Jefferson nhìn hai ông em. “Có ai biết gì về chuyện này không?”

“Ấy”, Jesse giơ hai tay lên “Đừng có nhìn em”.

Justice đưa tay cọ cọ quai hàm và lăm bầm “Em đã bảo nó chỉ một bánh thôi”.

Chưa kịp nói lời nào trước lời thú tội của Justice, Jefferson nghe tiếng động cơ đất tiền gừ gừ chạy về phía họ. Anh nhìn lên, ngó chiếc xe limo sơn đen, mạ màu vàng lấp lánh của gia đình King, nhẹ nhàng lướt tới “Cái gì thế...”

Justice vỗ vai Jefferson. “Đây là lý do tại sao xe anh bị xẹp bánh. Tội em phải giữ anh lại đây. Mặc dù Mike cẩn thận hơn để kế hoạch của em chắc ăn hơn.”

“Em đang nói cái gì vậy?” Mắt anh vẫn dán chặt vào chiếc xe limo, khi anh tài xế nhảy ra, mở cửa sau và Maura bước ra, nhìn thẳng vào anh.

“Đừng có làm hỏng chuyện đấy”, Jesse đe dọa.

Justice xua anh đi và bảo “Tội em vào nhà kho đây. Hai người tận dụng thời gian đi”.

Jefferson thậm chí không thấy họ đi nữa. Mắt anh không rời khỏi người phụ nữ anh yêu và có chết anh cũng không quay đi. Anh không phản bội Anna vì tiến tới chuyện này. Giờ thì anh nhận biết được rồi. Cần phải sống tiếp. Và anh thấy không thú vị tí nào nếu sống mà không có Maura.

Ngay khi vừa bước lên chiếc máy bay của gia đình King, Maura cảm thấy như mình đang lạc vào một câu chuyện thần tiên. Xung quanh cô toàn những thứ xa hoa, lộng lẫy, lúc này cô đang bay qua nửa vòng trái đất. Cô ngủ trên một chiếc giường trên những tầng mây cách mặt đất những 30000 feet. Khi đến Los Angeles, cô nhanh chóng được đưa vào trong chiếc xe limo giàu sang và được chở qua những con đường cao tốc đông nghẹt xe mà cô chưa bao giờ được thấy cảnh này trong đời mình. Và hơn hết cả, cô chỉ có một ý nghĩ trong đầu. Đến với Jefferson. Làm cho anh thấy hết những gì anh chối bỏ, quay lưng lại với những gì họ đã có cùng nhau.

Khi chiếc limo rẽ vào lối đi dài quanh co trong trại chăn nuôi, một cảm giác xao xuyến, nôn nao gợn lên trong lòng cô, cô lo sợ cái tính ngang bướng của cô trở dậy sẽ chẳng hay ho chút nào. Nhưng cô đã lập kế hoạch này và cô sẽ không đầu lại khi đã đến lúc phải thực hiện rồi.

Tuy nhiên, khi cô bước ra khỏi chiếc xe, tất cả những gì cô có thể làm được lúc này là... nhìn Jefferson. Trông anh đẹp trai mê hồn trong chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen với mái tóc rơi lòa xòa trước trán vì gió. Thậm chí đứa con trong bụng cô cũng quấy, đạp, phản kích khi được gặp lại cha của nó.

Maura cảm thấy làn gió khô, nóng lượn trong tóc cô, làm mắt cô cay xè. Chắc chắn đây là lý do mọi thứ nhòa đi qua màn nước mắt lưng tròng. Khu chăn nuôi của gia đình King khá đẹp, cô nhận thấy điều này dù mắt cô không một phút rời Jefferson.

“Maura”, anh gọi tên cô, bước một bước về phía cô.

“Đừng. Làm ơn hãy ở yên đó”. Cô vội đưa tay ra ngăn không cho anh đến gần. Nếu anh đến gần, có thể cô sẽ lao vào vòng tay anh, trong khi cô lại cần đứng đây, nói những lời trái tim cô thổn thức. “Em đến đây để trải lòng mình, Jefferson King, và anh làm ơn đứng đó để nghe em nói”.

“Em không phải nói gì hết”, anh trả lời.

“Đây là quyết định của em”, cô nói và không thấy anh tài xế lái chiếc limo chở cô kín đáo chuồn thẳng vào nhà kho. “Em đã bỏ mấy tiếng đồng hồ nghĩ kỹ những điều em muốn nói và em sẽ nói ngay bây giờ”.

“Tốt”, anh nói, cho tay vào túi quần. “Em hãy nói hết đi”.

“Được. Bắt đầu từ đâu nhỉ?”, cô hít sâu một hơi, nhìn vào mắt anh và nói những lời đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. “Anh đúng là ngu ngốc khi đã bỏ em mà đi, Jefferson”.

“Đó là những gì em muốn nói với anh sao?”, anh hỏi, mỉm cười. “Em vượt bao nhiêu dặm đến đây để mắng mỏ anh hả?”

“Ừ, và còn nhiều hơn thế nữa. Em sẽ nói điều này trực tiếp với anh vì phụ nữ không thích nói chuyện này qua điện thoại”. Cô bước tới anh, lưng thẳng, bước chân mạnh mẽ, dứt khoát mặc dù cảm giác do dự, ngập ngừng ban nãy càng tăng. “Lý do em từ chối lấy anh khi anh đề nghị em sống trong một cuộc hôn nhân lạnh lẽo, vô nghĩa vì đứa con hay vì tiện lợi là bởi em yêu anh, đồ khỉ gió.”

Anh mỉm cười, “Em yêu anh”.

“Em đã yêu anh. Em yêu anh đấy. Nhưng đừng vì thế mà xem thường em.” Cô nói lấp bắp bởi những ý nghĩ trong đầu cô rồi tung lên như bức tranh ảo ảnh. Cô tự hỏi không biết những lời chuẩn bị kỹ càng của cô biến đâu mất tiêu rồi. Cô đành bó tay, nói hết những lời chân thật trong trái tim cô. “Dù em yêu anh, nhưng em sẽ không lấy người không yêu em đâu”.

Cô dăm dăm nhìn anh, thấy anh qua làn nước mắt lần giận dữ, cô không muốn gì hơn được lao vào vòng tay anh và muốn môi cô lại được nếm hương vị nụ hôn của anh.

“Em đến để nói cho anh biết từ chối yêu người khác chỉ vì chung thủy với người vợ đầu tiên của anh là việc làm phung phí tuổi xuân một cách ngu ngốc, nhưng em cũng nói luôn là việc anh nhớ đến cô ấy và giữ những kỷ niệm ấy là việc tốt”.

“Cám ơn”, anh đáp lại và nói “Chúa ơi, anh yêu em”.

Cô không thềm để ý đến điều anh vừa nói, mãi mê nói hết nỗi lòng của mình cho anh nghe. “Tuy nhiên làm người sống thì phải sống, Jefferson. Phũ nhận lời trái tim thì cũng như chết thôi. Em sẽ không làm như vậy đâu. Và em ghét nhìn thấy anh sẵn sàng làm điều đó. Giờ thì em sẽ nói cho anh biết, em sẽ yêu anh đến hơi thở cuối cùng, nhưng không muốn sống mà như chết. Em sẽ ở đó, ở Ireland đến chừng nào anh bắt đầu suy nghĩ chín chắn”.

“Maura”, anh nói, “Anh yêu em”.

“Em vẫn chưa nói xong mà”, cô nói giọng nghiêm khắc. Tại sao anh không thể im lặng để cho em nói hết nhỉ? “Anh sẽ mất em đấy, Jefferson, và bỏ lỡ hạnh phúc mà đáng lẽ chúng ta đã có được. Anh sẽ héo hon vì em và em thề là anh sẽ hối tiếc vì đã ra đi. Và trong cơn đau khổ ấy, cuối cùng anh sẽ nhận ra rằng yêu em chính là lẽ sống của đời anh, hãy nhớ rằng em đã nói với anh rồi đấy. Chính em đã đến tận đây để nhìn vào mắt anh và cho anh một cơ hội cuối cùng. Và nhớ rằng chính tình yêu đã mang em đến đây”.

“Anh đã nói là anh yêu em mà”.

“Cái gì?”, cô hất đầu ra sau để lắc cho rơi mấy cọng tóc đang vương vào mắt cô và chớp chớp mắt nhìn anh cứ như anh đột nhiên nói tiếng Scotland cổ vậy. “Gì thế? Anh vừa nói gì đấy?”

“Anh nói anh yêu em”.

Cô nhìn vào mắt anh và đọc được những lời thành thật của anh trong đó. Có gì đó như nổ tung, vỡ òa trong lồng ngực cô, và Maura nghĩ rằng lời của anh, cô sẽ không cần một chiếc máy bay để về nhà nữa. Đơn giản vì cô như đang bồng bềnh giữa Đại Tây Dương.

“Anh yêu em?”

“Đúng vậy”, anh nói, cười toe toét và dang tay ra đón cô. Cô tự nguyện ngã vào vòng tay anh bởi cô đã chờ đợi giây phút này từ lúc cô bước xuống chiếc xe hơi dài, tao nhã kia. Cô vòng hai cách tay lên cổ anh và ôm chặt anh không nheo mắt, “Sao anh ác thế, không chịu nói sớm?”

Anh cười lớn, vòng tay ôm eo cô, nhấc bổng cô lên và xoay mấy vòng. “Ai mà chen ngang cho được khi em đang diễn thuyết kia chứ?”

“Đúng thế. Em nóng tính khủng khiếp, em biết, nhưng đó là vì em cảm thấy quá đau khổ và em muốn anh cũng phải đau khổ như em”, cô gục đầu vào cổ anh thì thầm, ngửi mùi hương của anh, cảm nhận sức mạnh của anh qua thân hình rắn chắc đang ép chặt vào người cô.

“Anh cũng đau khổ đấy chứ”, anh thú nhận, cánh tay chắc nịch ôm chặt cô vào người anh. “Không có em, anh thấy cuộc sống này vô vị. Giờ anh đã biết điều đó rồi”.

“Ôi, Jefferson, em đã nhớ anh biết nhường nào”.

“Anh đang định đi gặp em đấy”, anh kể cho cô nghe, giọng anh khàn khàn, đầy cảm xúc. “Anh vừa quyết định quay lại Ireland và thuyết phục em lấy anh, cho dù có phải bắt cóc em đi nữa”.

Cô cười sung sướng, có gì đó thật diệu kỳ nhảy múa trong lòng cô. “Thật tiếc là em đã không có cơ hội chứng kiến cảnh ấy”.

“Anh sẽ bù đắp cho em”, anh hứa. “Anh muốn sống ở Ireland, với em, với con của chúng ta, trong trang trại”. Cô ngửa cổ ra sững sờ nhìn anh, tự hỏi có phải giấc mơ lớn nhất trong đời cô đã thành hiện thực? “Anh đến sống ở Ireland?”

“Cũng không khó khăn đâu”, anh nói “Anh nghĩ anh cũng yêu nơi ấy không thua gì em”.

“Anh thật đáng yêu”, cô nói trong tiếng thở phào khoan khoái. “Gần đây em có nói vậy chưa nhỉ?”

Anh cười tươi, “Không phải gần đây, mà chưa nói bao giờ”.

Cô đã vượt qua mọi nỗi sợ, đã hy vọng, mơ ước rất nhiều và bây giờ cô đã có trong tay tất cả những gì mình muốn, cô chỉ biết giữ chặt anh và quay cuồng trong niềm hạnh phúc vô bờ. Cuối cùng, anh thả cô xuống, nhưng tay vẫn vòng quanh eo cô như sợ cô đi mất.

“Thỉnh thoảng anh sẽ phải đi đây đó”, anh nói với cô, “nhưng em và con sẽ đi cùng anh. Mình sẽ có nhiều chuyến phiêu lưu, với tình yêu, cuộc sống của chúng ta sẽ đầy đủ ý nghĩa và hạnh phúc, anh hứa với em”.

“Em tin anh”, Maura nói và đưa tay lên xoa má anh.

“Maura”, giọng anh dịu dàng, anh nhìn cô không chớp mắt như một người mải mê đi tìm những khát khao, ước vọng, để rồi khi tỉnh giấc, ngỡ ngàng nhìn thấy nó ngay dưới chân mình. “Anh định hỏi em một lần nữa. Lần này là nghiêm túc đấy. Anh muốn cưới em, thật lòng đấy, và chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau”.

“Ôi, Jefferson, anh làm em sắp khóc đấy”, cô nói, và nhận thấy những giọt nước mắt đã lăn dài trên má.

“Đừng”, anh thì thầm, cúi xuống hôn cô nồng nàn, say đắm. “Đừng khóc”. Anh lau những giọt nước mắt và nhìn vào mắt cô mỉm cười. “Anh không xứng đáng với em chút nào, phải không?”

Cô bật cười và nép sát vào lòng anh, tai cô áp vào ngực anh và thích thú nghe tiếng nhịp đập rộn rã của trái tim anh. Cô ôm ngang lưng anh và nói “Ôi, anh yêu... nếu phụ nữ nào cũng chờ tìm thấy người đàn ông xứng đáng với mình thì sẽ chẳng có cuộc hôn nhân nào hết, phải không?”.

Anh phá lên cười và kéo cô vào lòng, siết chặt hơn nữa. “Em là người phụ nữ của lòng anh, Maura. Là người duy nhất”.

“Và anh là người đàn ông của lòng em, Jefferson. Em sẽ luôn mãi yêu anh”.

“Anh đang đếm đây nhé”, anh nói và tặng cô một nụ hôn cháy bỏng như một lời hứa hẹn một tình yêu vĩnh cửu và nồng cháy mà hai người chưa bao giờ hình dung nổi.

Và khi nụ hôn vừa dứt, hai người bật ra vì tiếng vỗ tay tán thưởng nồng nhiệt và những tiếng huýt sáo inh ỏi. Nhìn vào nhà kho, Jefferson cười toe toét, cầm tay Maura và nói, “Đi với anh. Anh muốn giới thiệu em với gia đình anh”.

“Gia đình của chúng mình”, cô sửa lại và ngả đầu lên bờ vai anh.

Rồi cả hai cùng nhau bước qua quá khứ, hướng đến tương lai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lac-giua-dam-me>